

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GÜLLERİN YIKIMI

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

K.F. BREENE

KARANLIK VE TUTKULU PERİ MASALLARI

GÜLLERİN YIKIMI

K.F. BREENE
KARANLIK VE TUTKULU PERİ MASALLARI

ÖNSÖZ

Bu kitap okurlarım için yazıldı.

Daha fazla heyecan istediniz. Çılgınlık yapmamı istediniz.

İstedığınız oldu. Umarım pişman olmazsınız. Ateşli şeyler okumaya hazırlıklı olmanızı tavsiye ederim.

Gerektiğinde hemen gözlerinizi kapayın.

Bana destek olmasaydınız bunu yapamazdım. Sizlere sonsuza dek minnettar olacağım.

Herkesin hoşuna gidecek isimler seçtikleri için Amber Hyde ve Heather Rainwater-Alvarado'ya özellikle teşekkür ederim.

GİRİŞ

Yasak Orman'dan alçak bir homurtu yükseldiğinde yüreğim ağzıma geldi.

Canavar!

En yakın ağacın arkasına saklanıp sırtımı sert ağaç kabuğuna yasladım. İçi Everlass tarlasından çaldığım değerli malzemelerle dolu tüvit çantam omzumda asılı duruyordu. Eğer canavar beni bunlarla yakalarsa, hatta beni Yasak Orman'da bulursa işim bitmişti. Daha on dört yaşında olmama aldırmadan, tıpkı sayısız kişiye yaptığı gibi beni de öldürürdü.

Lanetten sonra şekil değiştirmek bizim için hâlâ mümkün olsaydı eğer bunun için çok genç olmamın bir önemi olmazdı. Bir şeyler çalacak kadar büyüksem eğer günahlarım için ölecek kadar da büyüğüm demekti.

Bir ağaç dalı çatırdadı. Büyük bir ayak narin otları eziyor-muş gibiydi. Dallardan biri yere değdi. Yaratık yavaşlıyordu. Ya birinin yaklaştığını hissetmişti ya da kokumu almıştı. Nefesimi içime çektim ve ellerim titrerken gözlerimi kapattım. Sessizliği gürültülü bir homurtu doldurdu. Canavar avının kokusunu almıştı.

Ailem buraya geldiğimi bile bilmiyordu. Krallığımızı kırıp geçiren lanetin etkileri yüzünden büyükannem hastalanmıştı. Tedavisi olmadığı söyleniyordu. Ama ben bir yolunu bulmuştum. En azından etkilerini yavaşlatabilirdim. Everlass bitkisine ihtiyacım vardı ve bizde neredeyse hiç yoktu. Hâlâ o bitkiyi nasıl yetiştireceğimi öğreniyordum. Köyde başka kimse onu nasıl yetiştireceğini bilmiyordu. Yine de bu bitkide beni kendine çeken bir şey vardı. Eninde sonunda çözecektim. Çözebileceğimi biliyordum ama şu anda zamanım kalmamıştı.

Ciğerlerim yanıyordu. Nefes almaktan korkuyordum.

Canavarın devasa ayaklarının altında daha fazla ot çıtırdadı. Bana doğru geliyordu!

Dudaklarımın arasından bir inilti kaçtı. Elimi ağzıma kapattım ama artık çok geçti. Ayak sesleri kesilmişti. Beni duymuştu.

Karanlık etrafımı yoğun bir şekilde sararken sessizlik çöktü.

Canavar kükreyerek beni yerimden sıçrattı. Korku yüzünden adrenaline boğularak koşmaya başladım. Var gücümle koştum. Çalılıkların arasına daldım. Bir ağacın etrafından döndüm.

Ayak sesleri artıyordu. Çok hızlı geliyordu! Nasıl kaçabilirdim ki?

Gürültülü homurtuları çok yüksekte geliyordu, hareket ettikçe nefes nefese kalıyordu. Sesi bu kadar yüksekte geliyorsa, o zaman söylenenden çok daha büyük olmalıydı.

İleride beni çalılıklardan oluşan bir duvar bekliyordu. Çalılıkların içinden geçerek birleşen iki ağaç dar bir açıklık oluşturmuştu. Şansımı deneyerek aralarına daldım.

Arkamdan bir sürtünme sesi geldi ve dönüp baktığımda uzun, keskin pençeleri olan iki devasa ayağın toprağın üzerinde hareket ettiğini gördüm. Ayaklar, açıklığın hemen önünde durdular.

Kendime engel olmayıp ağlamaya başlasam da yoluma devam ettim. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sürünmeye başladım. Sık yapraklar üstümü örtse bile dikenler etimi parçalıyordu, yine de sürünmeye devam ettim.

Arkamda nefes alıp verdiğini duydum. Kokumu takip ediyordu.

İlerideki karanlık oyuk bu doğal tünelin sonuna geldiğimi işaret ediyordu. Bir dikenin battığı yerden yanağıma kan damlıyordu. Vücudumun altındaki Everlass çantası ezilmişti. Bunun iksir için iyi bir şey olmadığını biliyorum ama fazla seçeneğim yoktu.

Bitkiyi buradan çıkarmam gerekiyordu. Büyükannemin hayatı buna bağlıydı. Öksürüğü kötüleşmişti ve nefesi daralıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Cesaretimi toplayarak, karanlığın içinde çömelip yıldızsız geceye baktım. Etraf ağaçlarla çevrili, zemin yabani otlar ve çalılarla kaplıydı. Çıt çıkmıyordu. Canavar yoluna devam etmiş olabilir miydi?

İçten içe cevabı biliyordum ama korkudan aklımı kaybetmiştim.

Olduğum yerde kalmayı düşündüm ama canavar beni bekliyor olabilirdi. Ya da peşimden gelebilirdi. Söylenenlere göre zırhla kaplı bir yüzü vardı. Birkaç sarmaşık ve diken onu rahatsız etmezdi.

Hıçkırıklara boğularak ileri atıldım.

Kükremesi peşimden gelerek daha da yaklaştı. Soluklarım kesik ve bitkin çıkıyordu. Nefesimi açmak için yumruğumu göğsüme vurdum ve ağacın etrafında döndüm. Ormanın sınırına varmıştım. Diğer yaratıklar bu çizgiyi geçse bile canavar, yani Yasak Orman'ın koruyucusu geçemezdi.

Islak gözlerle baktığım köyün ışıkları titreşiyordu. Pencerelerdeki mumlar. Bahçelerdeki ateşler. Hepsi beni bekliyordu. Tam önümdeydiler!

Kükreme sesi iliklerimi titretti, çok yakındı. Sonum yaklaşmıştı.

BİRİNCİ BÖLÜM

Parlayan altın gözler beni uykumdan uyandırdı. Nefes nefese kalmış hâlde telaşla doğruldum. Saçlarım terden yüzüme, gömleğimse sırtıma yapışmıştı. Kâbus görmüştüm.

Hayır, kâbustan da kötüydü. Bir anıydı.

On dört yaşında, ağaçların arasından geçerken ayağımı bir taşa çarptığım günü dün gibi hatırlıyordum. Düşüp yüzüstü savrulmuştum. Yuvarlanmayı bıraktığımda, yüzüm ağaca dönük bir şekilde öylece yerde kalmıştım.

O parlayan altın gözler karanlığın içinden bana bakmıştı. Canavarın kafası ağaç dallarının arasında, inanılmaz yüksekteydi. Vücudunu hiç görmemiştim. Gece onu gizlemişti.

Bu görüntü yıllar sonra bile kâbuslarıma girip duruyordu. Dokuz yıldır böyleydi.

Derinden gelen boğuk bir öksürük yaşadığım panikten sıyrılmamı sağladı. Şu ana odaklanmak için derin bir nefes aldım. Aynı ses tekrar geldi. Babam. Gittikçe kötüleşiyordu.

Yorgun bir şekilde iç çektim, önce saçlarımı sonra da yatak örtümü geriye ittim. Kız kardeşim Sable, küçük odamızda, benimkinin yanındaki dar yatakta sarsılarak uyandı.

Fazla bir şeyimiz yoktu ama hiç değilse başımızın üstünde bir çatı vardı. En azından şimdilik.

Eskimiş perdelerin arasından süzülen solgun ay ışığıyla kardeşimin bana dönen yüzünü görebildim. Gözleri korkuyla irileşmişti. O öksürüğün ne anlama geldiğini biliyordu.

“Sorun yok,” dedim ona, bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtarak. “Sorun yok. Bende hâlâ etkisizleştirici iksir var. Henüz bitmedi.”

Başını salladı, doğrulup nevresimi göğsüne çekti.

Henüz on dört yaşındaydı, yani canavardan kıl payı kurtulup büyükannemi kaybettiğimde benim olduğum yaşta.

Ama şimdi durum farklıydı. O zamandan beri geliştirdiğim özel Everlass iksiri üzerinde özenle çalışıyordum. Hâlâ lanetin sebep olduğu hastalığı iyileştiremiyordu ama onu büyük ölçüde yavaşlatıyor ve etkilerinin çoğunu geçiriyordu. Köye tarifini verip onlara yardım ederek nasıl yapılacağını gösterdiğim için bu yıl şimdiye kadar sadece bir kişiyi kaybetmiştik. Kış biraz dinse bahar, bahçelerimizi yeniden canlandırmamıza yardımcı olacaktı. Bitkiler kışın çoğunlukla uykuda olur, pek yeni yaprak açmazdı. Küçük arazimizdeki bahçeler, zorlu kış koşullarında bizi ayakta tutacak kadar büyük değildi. Ve kışın zor koşullarda yaşayan bir sürü kişi vardı.

Abim Hannon kapıyı iterek açtı ve başını içeri uzattı. Kızıl saçları bir kasırga gibi başının etrafını sarmıştı. Nokta nokta çiller solgun yüzünü gölgeliyordu.

Benim aksime, Hannon boşuna bronzlaşmamıştı. Teni iki renkli görünüyordu; beyaz ve kırmızı.

“Finley,” dedi benim çoktan kalkmış olduğumu fark etmeden önce. Kapıyı açık bırakıp dışarı çıktı ve beni bekledi.

Koridora çıktığımda Hannon, “Durumu kötüye gidiyor,” dedi usulca. “Fazla zamanı kalmadı.”

“Hastalığa herkesten daha uzun süre dayandı. Dayanmaya da devam edecek. Son zamanlarda bazı gelişmeler kaydettim. Her şey yoluna girecek.”

Odamızın hemen bitişiğindeki babamın odasına doğru hareketlendim ama abim koluma dokunarak beni durdurdu. “Zamanı azalıyor, Finley. Bu daha ne kadar sürebilir? Acı çekiyor. Çocuklar onun acı çekişini izliyor.”

“Bunun tek nedeni elimizde yalnızca zayıf yaprakların kalmış olması. Bahar gelir gelmez daha iyi olacak Hannon, göreceksin. Onun için bir tedavi bulacağım. O, öbür dünyaya, büyükannemin ve annemin yanına gitmeyecek. Gitmeyecek. Bir tedavi *bulacağım*. Bir tedavisi olmalı.”

“Tek çare laneti bozmak ve kimse bunu nasıl yapacağını bilmiyor.”

“Birisi biliyor,” dedim usulca, babamın kapısını açarak. “Tanrıçaların harap ettiği bu krallıkta birisi o laneti nasıl bozacağını biliyor. O kişiyi bulacağım ve gerçeği ondan öğreneceğim.”

Kapının yanındaki masanın üzerinde bir mum titriyordu. Onu aldım ve yanan alevini koruyarak babamın yanına koştum. Yatağın iki yanında her zaman hazır bulunan iki sandalye vardı. Bazen, akli başındayken etrafında toplandığımızda o sandalyelere otururduk. Ancak son zamanlarda, hayata tutunmaya çalışmasını endişeyle izleyip başında nöbet tutmak için oturur olmuştuk.

Babamın kırıışıklarla dolu yüzü mum ışığında kül rengine çalıyordu. Göz kapakları bir kâbusun içine hapsolmuş gibi titriyordu.

Belki de öyleydi. Hepimiz öyleydik. Tüm krallık. Deli kralımız şahsi kini yüzünden iblis kralın habis büyüünü kullanmıştı ve hepimizi bunun sonuçlarına katlanmak zorunda bırakmıştı. Aslında, o katlanmamıştı. Kendisi ölmüş ve bu lanet yüzünden bizi çürümeye terk etmişti. Bir kral nasıl bu kadar kötü olabilirdi?! Ölüm nedenini söylememişlerdi ama umarım sık kangreninden ölmüştür.

Mumu komodinin üzerine bırakıp odanın karşısındaki şömineyi kontrol ettim. Kömürler önce kıpkırmızı sonra simsiyah yanıyor, ancak üzerindeki çaydanlığı kaynatmaya yetecek kadar ısı yayıyordu. Sıcak suya ne zaman ihtiyacımız olacağını asla bilemiyorduk. Lanetin, bizi çağımızın elektrik ve akan su gibi kolaylıklarından menederek neredeyse Karanlık Çağ'a geri götürdüğü düşünülürse, elimizdekilerle idare etmemiz gerekiyordu.

Hannon, "Dash, neredeyse hiç işe yarar yaprak kalmadığını ve ektiğin mahsulün henüz hazır olmadığını söylüyor," dedi.

"Ben ekmedim... Neyse, boş ver." İyi bir toprak ve titiz bir bakımla desteklenirse her yıl kendiliğinden yeşereceğini anlatma zahmetine girmedim. Hannon pek de iyi bir bahçıvan sayılmazdı. "Dash böyle şeyler hakkında konuşmamalı."

Dash en küçüğümüzdü. Sürekli hareket hâlinde olan, söz dinlemez, on bir yaşında bir oğlandı... Görünüşe göre kendi kendime mırıldandığım zamanlarda beni dinlemişti. Beni duyduğunu fark etmemiştim bile.

"Bitkilerle ve bahçeyle aram iyidir ama ben bir toprak cadısı değilim, Hannon. Bu bir hobi, büyü değil. Burası kışımı donduracak kadar soğuk olmayabilir ama bitkilerin büyümesini engelleyecek kadar soğuk. Sadece biraz güneşe ihtiyacım var. Tanrıçadan dileyip duruyorum ama belli ki

bizi umursamıyor. Tanrıçaymış, kıcımın kenarı. Belki de atalarımızın eski yöntemlerine geri dönmeliyiz. Dağda yaşayan bir grup tanrıya falan taparlarmış. Belki içlerinden biri bizi dinler.”

“Çok fazla okuyorsun.”

“Öyle bir şey mümkün mü?”

“O zaman çok fazla hayal kuruyorsun.”

Omuz silktim. “Bu muhtemelen doğru.”

İlaç masam köşede duruyordu. Tahta bir tepsinin üzerinde otlar ve havan tokmağı vardı. Seramik kâsenin içindeki iki cılız yaprak, akşam güneşinin solan ışığında çoktan kurumuştı.

Bu özel şifa tarifi çok şiirseldi. Hem de tüyler ürpertici derecede şiirseldi. En çok neyin işe yaradığını bulmak için çok okumam ve defalarca deney yapmam gerekmişti. Yine de hâlâ sonuca varamamıştım. İblis kralın bir yerlerde bana güldüğünden emindim. Hatta hepimize. Ne de olsa kralın altınlarını alarak şu anda topraklarımıza musallat olan saçma sapan laneti yaratan o piçti. Çırpınışlarımızı izlemek için uşaklarını krallığa yerleştirmişti. Merhum kralla birlikte toprağın altında çürümüyor olmaları çok kötüydü. O bok suratlı sıçanlar bunu hak etmişlerdi.

Benimkinden daha nazik bir mizaçla, “Ne dedin?” diye sordu Hannon. Gerçi çıtayı o kadar aşağıya düşürmüştüm ki bu konuda pek de başarılı olduğu söylenemezdi.

“Yok bir şey,” diye mırıldandım. Küfretmek hanımefendilere yakışmazdı, ya da çağ dışı köyümüzün insanları bana hep bunu hatırlatırdı. Bana kızdıklarında onlara orta parmak çekmek de aynı şekilde hanımefendiliğe yakışmazdı. Köyümüz çok tutucuydu ve herkes sefalet içindeydi.

Babam kasıldı, her bir ıslak öksürükte daha da kötüleşti.

Ellerimin titremesine rağmen sakın kalmaya çalışarak havan tokmağıyla yaprakları eziyordum. Sarımsakla karıştırılmış taze peynir kokusu gibi keskin bir aroma yayıldı. Bu yapraklar çok minik olabilirdi ama iyileştirici etkileri Adeta sihir gibiydi.

Babam yatağın kenarına eğildi.

Hannon hemen babamın yanına oturdu ve kovayı aldı. Babamın üzerine eğilip öğürmesine yardım etti. O kusmuğun içinde kan olacağını çok iyi biliyordum.

“Odaklan,” dedim kendime usulca. Parmak ucumla aldığım iki damla yağmur suyunu ezilmiş yaprakların üzerine silkeledim. Onları gecenin köründe toplamıştım. Bu şekilde daha etkili oluyorlar gibi görünüyordu.

Sonra bulması çok daha kolay olan diğer bitkileri serptim; bir dal biberiye, bir yaprak dereotu, biraz tarçın. Son olarak da neredeyse Everlass kadar önemli olan malzemeyi kattım; bir kırmızı gülün sağlıklı ve bütün yaprağı.

Özellikle kırmızı olmalıydı. Diğerleri bunun kadar işe yaramazdı. Kırmızı güllerin bu lanetle ya da iblislerle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bu malzemenin etkileri iksirin gücünü on kat artırıyordu. Bu da bana, henüz denemediğim bir ya da iki maddenin daha tedavi edici olabileceğini düşündürmüştü. Aynı etkileri görmek için daha fazla deneye ihtiyaç duymadığımız, uzun vadeli bir tedavi. Hastalığı tamamen yok edecek bir şey. Böyle bir şey varsa onu bulacaktım. Umarım babam için çok geç olmadan önce bulurdum.

Babamın iniltisi beni kendime getirdi. Tıkalı boğazından hırıltılı bir nefes çıkıyordu. En azından güçlü bir kalbi vardı. Annem bir yıl önce kalp krizi geçirmişti. Vücudu çok

yorgundu ve kalbi mücadeleyi bırakmıştı. O zamanlar etkisizleştirici iksir konusunda bu kadar iyi değildim. Babamın daha fazla zamanı vardı.

Daha fazla zamanı olmalıydı.

“Dürüst olmak gerekirse, Dash haklı. Daha fazla malzemeye ihtiyacımız var,” dedim havanla karışımı döverken. “Bitkilerimiz yeterli değil.”

“Dün başka kimsede kalmadığını söylememiş miydin?”

“Paylaşmak istemedikleri için öyle söylüyorlar.”

Herkesin hasta ebeveynleri ve şanslılarsa, belki bir ya da iki hasta büyükanneleri ve büyükbabaları vardı. Kaynaklarımız tükenmişti.

“Peki o zaman, nereden...” Suskunlaştı. “Hayır.”

“Fazla seçeneğim yok, Hannon. Ayrıca, son birkaç yıldır o alana defalarca girip çıktım ve hiçbir sorun yaşamadım. Geceleri bile. Canavar muhtemelen artık Yasak Orman’da devriye gezmeyordur.”

Ellerim titremeye başladı ve bir an durup derin bir nefes aldım. Hannon’a yalan söylemek kendime söylemekten farklıydı çünkü o herkese çabuk güvenen biriydi ve bana inanmak istiyordu. Ama ben kendi yalanlarıma inanacak kadar aptal değildim. Canavarı ilk ziyaretinden bu yana hiç görmemiş olmam, izinsiz girenleri avlamaktan vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. Köyümüz krallığın sınırındaydı ve ben bu işlerde oldukça iyiydim. Görülmediğimden emin olmak için büyük çaba sarf ediyordum. Yine de kükremeleri duymuştum. Dışarıdaydı, bekliyordu. İzliyordu. Tam bir avcı gibi.

Ormandaki tek tehlike canavar da değildi. Lanet yüzünden korkunç yaratıklar serbest kalmıştı ve canavarın

aksine, ağaçlar onları engelliyormuş gibi görünmüyordu. Yasak Orman'dan fırlayarak hava karardıktan sonra dışarı çıkan köylüleri yerlerdi. Bazen de bir kapıdan içeri dalar ve köylüleri evlerinden dışarı çekerek onları oracıkta mideye indirirlerdi.

Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı. Hiçbirimiz peşimizi neden bıraktıklarını bilmiyorduk ama hâlâ ormandaydılar. Kükremelerini duymuştum. Orası tam bir tehlike yuvasıydı.

“Sorun yok,” diye tekrarlardım, her ne kadar beni sesli bir şekilde reddetmemiş olsa da. “Everlass arazisi yakın. Çok hızlı bir şekilde içeri girip, ihtiyacım olanı alıp çıkacağım. Harika bir yön duygum var. Hemen girip çıkarım.”

“Ama dolunaya iki gün var.”

“İyi ya işte, daha net görmeme yardımcı olur.”

“Ama canavarın gücünü de artıracak. Daha iyi koku alacak. Daha hızlı koşacak. Daha sert çiğneyecek.”

“Yumuşak bir çiğnemenin sert bir çiğnemenin daha iyi olacağını sanmıyorum ama önemli değil. Hızlı olacağım. Yolu biliyorum.”

“Yolu bilmiyor olmalıydın.”

Yine de bunu söyleme şeklinden Hannon'ın mücadeleyi bıraktığını anladım. Beni gitmekten vazgeçirecek gücü kalmamıştı. Daha fazla çabalamasını umuyordum.

Gülümsemek isterken yüzüm buruştu ve midem çalkalanmaya başladı. Gerçekten de gitmem gerekiyordu. Son birkaç yıldır oraya birkaç kez gitmiş ve sağ salim dönmüştüm.

Ama her seferinde de bundan nefret etmiştim.

“Ne zaman?” Hannon kasvetli bir sesle sordu.

“Yapraklar en çok geceleri toplandığında etkili olur,” dedim. “Ayrıca, dediğin gibi artık sayılı günlerimiz kaldı. Şu andan daha iyi bir zamanlama olamaz.”

“Gitmen gerektiğinden kesinlikle emin misin?”

Bir an için omuzlarımın çökmesine izin verdim. “Evet.”

Bir saat sonra, göğüs kafesime çapraz geçirdiğim tüvit çantayla evin girişinde duruyordum. Bitki en iyi tepkiyi bu tür bir çantada taşındığında veriyor gibiydi. Bu ipucunu bir kitaptan almış ve teoriyi deneme yanılma yöntemiyle kanıtlamıştım.

Erkek ve kız kardeşlerim yanımda duruyordu.

“Dikkatli ol.” Hannon gözlerimin içine bakarak omuzlarımı sıktı.

Benim bir metre seksen santim boyumdan yaklaşık on santim daha uzun olan Hannon, köyümüzdeki en uzun boylu erkekti. Geniş kolları ve kaslı gövdesiyle de en güçlülerinden biriydi. Çoğu kişi canavarın uğrak yerinde hayatını riske atan kişinin o olduğunu düşünürdü. Ya da doğudaki daha güvenli ormanda akşam yemeğimiz için avlanan kişinin. Ama hayır, Hannon ellerini ovuşturup beni bekleyen ve kapıdan kanlar içinde girdiğimde beni iyileştiren kişiydi. Bu da iyi bir şeydi çünkü birden fazla kez eve topallayarak döndüğüm olmuştu. Doğu ormanındaki o lanet yaban domuzları beni parçalamayı bir sanat hâline getirmişlerdi. Vahşi piçler.

Canavar ise bambaşka bir tehlikeydi.

Cesaret gerektiriyordu.

Uzaktan bir gece kuşu uyarı çığlıkları atıyordu. Toprak yolun iki yanındaki evler sessizdi, sakinleri gecenin bu saa-

tinde uyuyor olmalıydı. Uyuyorlardı ya da karanlık evlerinde sessizce oturuyorlardı. Ağaçların arasından süzülebilecek herhangi bir şeyin dikkatini çekmek istemiyorlardı. Yıllardır öyle bir şey olmamış olabilirdi ama buradaki insanların hafızası kuvvetliydi. “İşini şansa bırakma,” dedi Hannon. “Canavarı gördüğün an oradan kaç.”

“Canavarı gördüğüm an muhtemelen altına işerim.”

“Tamam ama bunu koşarken yap.”

Bilgece bir tavsiyeydi.

“Sorun yok, Hannon. Koku maskeleyici iksirini aldım. Avlanırken genelde işe yarar. Yardımcı olacaktır.”

Başıyla onayladı ama görünüşe göre moral konuşması bitmemişti. “Sadece bir canavar var,” dedi. “Asıl endişe kaynağı bu. Ormandaki diğer yaratıklarla yüzleştin ve oradan sağ çıktın.”

Tam olarak böyle değildi ama dediğim gibi, Hannon her şeye inanan biriydi. Yalan söylediğimi anlamamıştı. Göründüğümünden daha güçlü olduğumu düşünürse daha az endişelenir diye düşünmüştüm. Yalandan kim ölmüş?

Dönüp Sable’a sıkıca sarıldım ve onu alnından öptüm. Sırada Dash vardı, onu zorla kollarımdan ayırdım.

“Bırak ben de geleyim,” diye yalvardı. “Nerede olduğunu biliyorum. Daha fazla toplamana yardım edebilirim. Canavarlarla savaşabilirim!”

“Nasıl...” diye söze başlayıp sonra kendimi durdurdum. Şu anda küçük kardeşime kızmanın sırası değildi. Onun yerine Hannon’ı işaret ettim. “Ben yokken tarlanın yerini nasıl bildiğini öğren. Ama ben dönmeden onu cezalandırma. Cezalandırıldığında burada olmak istiyorum.”

GÜLLERİN YIKIMI

Hannon'a son bir kez sarıldım ve hızla yola koyuldum. Bunu yapabiliirdim. Yapmak *zorundaydım*.

Yayım, geçen hafta o piç domuzlardan biri tarafından kırılmıştı. Bu yüzden hançer ve pantolonumun içine sıkıştırdığım çakıdan başka bir şeyim olmadan yola çıkmıştım. İki silah da canavara karşı pek bir şey yapamazdı. Ayrıca, canavarın gerçekten de pullu bir zırhı *varsa*, sahip olduğum on ok da zaten beni korumak için pek işe yaramazdı.

Çitleri aşarak iki kulübenin arka bahçesinden geçtim ve Yasak Orman'ın sınırına yaklaştım. Beni oradan ayıran tek şey bir meraydı. Yabani otlar bulunduğum noktaya kadar yayılmış ve sonra solup ölmüştü. Ağaç gövdeleri hayalet gibi öylece duruyor, bükülmüş dallar köye doğru uzanıyordu. Ötede, yıldızlarla kaplı gökyüzünün altında ay ışığının yer yer vurduğu gölgeli derinlikler uzanıyordu.

Zihnimi tehlikeden arındırdım. Babamın hasta yatağının görüntüsünü bir kenara ittim. Hannon'ın gözlerindeki endişeyi ve Sable ile Dash'in bana veda ederkenki sarılışlarını bir kenara bıraktım. Bunun son sarılışımız olmamasını umdum. Şu anda sadece ben ve orman vardık. Ben ve ormanın gittikçe yozlaşan derinliklerinde gizlenen yaratıklar. Ben ve canavar, iş o noktaya gelirse tabii. Babamı hayal kırıklığına uğratmayacaktım. Bunu ona yapamazdım.

Hançerimin kenarı, kalçamda asılı duran kılıfının sert derisine sürtündü. Hafifçe ve dikkatlice adım attım, engelbeli zeminde kırılabilir ya da çatırdayabilecek her şeyden kaçındım. Henüz kolaydı çünkü hâlâ köyün içindeydim. Ağaç sınırını geçtikten sonra çok daha zor olacaktı. Çok daha ölümcül.

Etrafta tek bir ses bile duyulmuyordu. Rüzgâr donmuş dalları ya da çalıları oynatmıyordu. Nefesimi verirken buhar oluştu. Etrafımdaki her küçük ayrıntıyı fark ettim. Ben bir avdım ve avcıyla dans etmek de istemiyordum.

Sınırı geçtiğimde hava serinledi. Derin bir nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Panik benim sonum olabilirdi. Odaklanmam gerekiyordu.

Dikkatle ilerledim. Her hareketimi özenle seçmem gerekiyordu. Her koku ya da ses değişikliğine dikkat kesilmem gerekiyordu.

Lanetten önce Yasak Orman'ın çok güzel olduğu zamanları hatırladım. Yemyeşil ve bereketliydi. Şimdi ise kırılğan otlar yıpranmış botlarımın altında çatırdıyordu. Kabuklar parmaklarımın altında pul pul dökülüyordu. Yaprak dökmeyen ağaçların bile dallarında yaprak yoktu ve kışın tomurcuklanan bitkilerin üzerinde dahi tek bir çiçek görülüyordu.

İleride, iğnelerle kaplı büyük bir çamın etrafında onu gördüm. Akranlarının arasında farklı görünen bir huş ağacı. Hemen arkasında da hedefim vardı.

Huş ağacının bitişiğindeki tarlayı ilk bulduğumda şu anki büyüklüğünün yarısından daha azdı. Yıllar içinde büyümüşü ama bunun pek bir önemi yoktu. Sadece çalabildiğim kadarını kullanabiliyordum ve bunu sık sık yapmaya cesaret edemiyordum.

Çat.

Adrenalin damarlarıma akın etti. Harekete geçmeye hazır şekilde, bir aptal gibi ellerim havada donakaldım. Cesur olabilirdim ama tehlikeyle karşı karşıya kaldığımda soğukkanlı olmadığım açıktı.

Ses sanki kırılan ince bir dala ait gibiydi.

Nefesimi tutarak bir şey olmasını bekledim. Sonra biraz daha bekledim; hareketleri izledim, sesleri dinledim. Hiçbir şey yoktu.

Titrek bir nefes alarak yoluma devam ettim. Etrafımdaki ağaçların şekilleri değişiyor, yıldızların serpiştirildiği karanlık gökyüzüne yükseliyordu. Sol tarafımda, uzaktan bir yaratığın çığlığı duyuldu. Ses, havada yankılanarak uzaklaştı, tıpkı gölette dalgalanan su gibi. Kalbim çarpmaya başladı ama ses şu anda beni endişelendiremeyecek kadar uzaktaydı. Umarım yaratık haykırmaya devam ederdi, böylece onu takip edebilirdim.

Yine uzaklardan gelen korkunç bir çığlık havayı deldi. Tehlikede olan, canlı canlı yenen ya da korkunç bir şekilde işkence gören bir insanın ya da parmağını kâğıtla kesmiş bir adamın sesine benziyordu. Başka bir deyişle, başı büyük dertteydi ve acilen yardıma ihtiyacı vardı, yoksa ölebilirdi.

İyi deneme, pislik.

Bu yaratığı daha önce de duymuştum. Hatta bir keresinde panik içinde eve dönerken onunla karşılaşmıştım. Amacı iyiliksever insanları ağına düşürmektir. İnsanlar yardıma geliyor, o da onları öldürüyordu.

Ya da oyununun böyle olacağını düşünüyordu. Oysa tüm insanlar Yasak Orman'a girenin kendi başının çaresine bakması gerektiğini biliyordu. Burada iyilikseverlerin işi yoktu. O şey istediği kadar çığlık atmaya devam edebilirdi. Bu, en azından bana sinsice yaklaşmasını engellerdi.

Huş ağacı şimdi yakınımdaydı, metanetle önümde göğe uzanıyordu.

Dalları üşüyormuşçasına dramatik bir şekilde titriyordu.

Tekrar donup kaldım ve aniden, neden her korktuğumda kollarımı şaşkın bir dansçı gibi havaya kaldırdığımı merak ettim...

Ama tanrıça aşkına, o ağaç neden titriyordu? Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Bu tarlaya her geldiğimde bu ağacın yanından geçerdim ve rüzgârdan başka hiçbir şey yüzünden kıpırdamazdı.

Ağacın titremesi için çok boktan bir zaman millet, dedim içimden, görünmez seyircilerime. Bu, küçüklüğümden beri yaptığım bir şeydi ve yirmi üç yaşına geldiğim hâlde bu alışkanlığımdan vazgeçmemiştim. Eskiden bunu bir soy-tarı ya da kraliçeymişim gibi davrandığım için yapardım ama şimdi, tamamen alışkanlıktan yapıyordum. Ve bir de tuhafılıktan sanırım.

Herkes dikkatini buraya versin millet, işler biraz tuhaflaşıyor.

Titreyen huş ağacıyla arama geniş bir mesafe koydum ve hareket etmeyi bıraktığında buna şükrettim. Gece bir kez daha sessizleşti, çığlık atan sahtekâr bir anlığına susmuştu. Tarla ay ışığıyla aydınlanmış hâlde önümde uzanıyordu.

Açıklığın ötesindeki alanı taradım. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Başka hiçbir ağaç titremiyordu.

Geriye dönüp kısık gözlerimi huş ağacına diktim ve her şey aniden netleşti. Tehlikenin yaklaştığına dair hiçbir fiziksel uyarı, üzerimde gezinen hiçbir göz yoktu. Ya şimdi ya da asla dedim.

Hançerim kılıfında ve çakım hazır hâlde birkilerin arasından dikkatlice ilerleyerek etrafı taradım. Çoğu bitki uzmanı bunlara yabancı ot derdi. Ama çoğu bitki uzmanı periydi ve periler yetiştiremedikleri bitkilere zaten hep burun kıvırır-

lardı. Ya da insanlar öyle yaptıklarını söylüyordu. Çünkü on altı yıldır köydeki kimse bir tane bile peri görmemişti.

Elbette bu, perilerin bu otun peşine düşmesine engel değildi. Everlass tüm krallıklardaki *en* güçlü şifalı bitkiydi. Ve tahmin edin bu bitkiyle ilgili asıl sorun neydi? Sadece şekil değiştiren ejderhalar tarafından yönetilen ya da korunan topraklarda yetiştiriyor olmasıydı tabii ki. Bu da size kapak olsun, periler.

Bu krallık lanet yüzünden iblis kralın hükmü altında olsa da ejderhaların büyüüne sahipti. Deli kral öldükten kısa bir süre sonra soyluların çoğu öldürülmüştü ancak Everlass zarar görmeden sağ kalmayı başarmıştı. Tek yapmamız gereken onunla çalışmayı öğrenmekti.

Bunun hep romantik olduğunu düşünmüşümdür. Ejderhaların varlığı olmasaydı, Everlass topraktan filizlenemezdi. Sanki koruyucu ejderha büyüü üzerinde yürüdüğümüz toprağa işlemiş ve Everlass bitkisine yaşama cesareti vermişti.

Bu çok asil bir bitkiydi. Asil demek, inanılmaz derecede nazlı ve üzerinde çalışılması zor demekti. Yetiştirirken çok hoyrat ya da aceleci davranırsanız büzüşür ve gücü azalırdı. Sevgi değilse bile dikkat ve özen isterdi.

Bu bitkiyi seviyordum. Neden sevmeyeyim ki? Köy halkının hayatını kurtarıyordu.

Yalnızca en büyük ve sağlıklı yaprakları topladım. Zamanı geldiğinde yeniden hayat bulacak tohumları incitmemeye dikkat ettim. İlerledikçe, az da olsa ölü ya da ölmekte olan yaprakları budadım.

Yaprakları, aralarında boşluklar bırakarak çuvalımın içine attım. Hasattan hemen sonra onları sıkıştırmak iyi değildi. Nefes alabilecekleri alanları olduğunda daha iyi sonuç ve-

riyorlardı. Kovalanma, saldırıya uğrama ve yenme endişem olmasaydı yaprakları büyük bir tepsi içinde eve taşırdım ve hiçbirini diğerine değmezdi.

Çantam dolduğunda doğruldum ve bakışlarımı tarlada gezdirdim. Everlass'ı kullanmak için kaç kişinin gizlice buraya girdiğini merak ediyordum. Burada başka kimseyi görmemiştim ama görünen o ki bitkiler düzgün bir şekilde budanmıştı. Bu, muhtemelen diğer köylerden gelen bir grup ilgili ve bilgili insanın işi olmalıydı. Gerekli özeni göstermeyen komşularımın bitkilerine ne olduğunu görmüştüm. Yabani ve asi bir şekilde büyümüşlerdi.

Bu bitkileri sevgi yağmuruna tutan tek kişi ben değildim demek. Şaşırtıcı değildi ama yine de mutlu olmuştum. Diğer köyler de en az bizim kadar iyi durumdadır diye umuyordum.

Bir baykuş ötüşü beni hayallerimden sıyırdı. Yüzümü ekşiterek dinledim. Yan taraftaydı, oldukça yakındı. Sesi korkmuş değil, daha çok kızgın geliyordu ama sadece eşine ya da başka bir kuşa kızmış da olabilirdi. Belki de yerde ilerleyen küçük bir yaratığı fark etmişti, bilemiyorum. Baykuş davranışları uzmanı değildim. Hayır, asıl şaşırtıcı olan Yasak Orman'da bu tür bir baykuşu ilk kez duyuyor olmamdı.

Titreyen bir huş ağacı ve şimdi de bir baykuş. Bu gece burada neler oluyordu?

Her neyse, bu hiç hoşuma gitmemişti.

Sessiz olun, millet. Eğer tilki gibi sinsi olursak, kimse bize karışmaz.

Olduğum yerde döndüm ve hızlandım. Bitkilerin arasından dikkatle ilerlemeye devam ediyor ama bunu olabildiğince hızlı yapıyordum.

Yumuşak bir ses dikkatimi çekti ve içim korkuyla ürperdi. Kaçma dürtüm neredeyse pantolonumu yukarı çekip bir tür hobgoblin gibi ormanın içinde koşmama neden olacaktı.

Canavar mıydı? Başka bir şey mi? Belki de bunun hiçbir önemi yoktu. Ses daha büyük bir yaratıktan gelmişti ve bu ormanda bu kadar büyük olan her şey çok tehlikeliydi.

Yavaşça nefesimi verdim. Yaratık güneybatıdaydı, baykuşun sesiyle aynı yönden gelmişti ama daha yakındı.

Titreyen elimde tuttuğum çakıya baktım. Bu bıçak, iş bitirmek için yeterli değildi.

Kahretsin, şimdi de kendimle dalga geçiyordum.

Gözlerimi zorlayarak etrafta bir hareket olup olmadığına baktım ve çakımı katlamaya yeltendim. Karanlığı delen hafif ay ışığını gölgeleyen bir şey olup olmadığını görmeye çalıştım. Durgun gece, sırlarını açığa çıkarmıyordu.

Biraz cesaret, millet. Herkes sakın olsun.

Yavaşça eve doğru döndüm ve dikkatli adımlarla yürümeye başladım. Yürürken kuru toprakta kaymak istemiyordum. Sakinleştirici nefesler almanın da yardımını oldu. Beynimi ve kaslarımı beslemek için oksijene ihtiyacım vardı. Düşünmeye ya da koşmaya veya ikisini aynı anda yapmaya ihtiyacım vardı. Kör dehşetin kimseye faydası olmazdı.

Çakımı kapattığımda bir *çıt* sesi duyuldu ve bıçak yerine oturdu. Dişlerimi sıkarak duraksadım. Etrafımda sessizlik hüküm sürüyordu... Ta ki yaşlı bir kadının feryadı yükselene kadar, sanki birini kaybetmiş gibi haykırıyordu. Yüksek, derin, acı ve ıstırap dolu bir sestti bu.

Yerimden sıçradım. Çakım elimden yuvarlandı.

Lanet olsun! Lanet bıçağı düşürdüm. Sıkı durun, millet, bu iş tehlikeli bir hâl almak üzere.

Bir feryat daha yükseldi, bu seferki bir bebeğin sesine benziyordu. Bıçak yere çarparken duyularım sarsıldı.

Bu yeni yaratığın sesi kuzeyden geliyordu. Doğrudan kuzeyden. Aşağı yukarı elli metre uzaklıktaydı, belki biraz daha fazla olabilirdi.

Yüksek sesli homurtular duydum. *Hunka, hunka, hunka.*

Ses aynı yönden ve benzer bir mesafeden geliyordu. Belli ki az önceki yaratıktı, bir tür dehşet verici bir alaycı kuştı. Homurtuların sebebini bilmiyor ya da umursamıyordum.

Aceleyle eğildim, bıçağımı bulmak için koyu gölgele-
rin arasından bakmaya çalıştım ve sonra parmaklarımı yere sürterek aradım. Kurumuş otlar avucuma değdi.

Başka bir baykuş uyarıda bulundu. Ya da belki de aynı baykuştı. Bilmiyorum. Bunlar neden huysuz ihtiyarlar gibi izinsiz girenlerin götünden ayrılmayan inatçı piçler rolüne bürünmüştü? Bu konuyu bir araştırmam gerekiyordu. Ne olursa olsun, sesi bu sefer çok daha yakından gelmişti. Otuz metre, belki daha az. Güneybatıya, büyük yırtıcıya doğru ilerliyordu.

Çakının canı cehenneme.

Hışımınla doğruldum, tüvit çantamı düzelttim ve huş ağacının etrafından dolandım. Gelirken olduğu gibi yine titredi. Ama bu sefer hareket daha yoğun gibiydi. Yaprakları dans eden iskeletler gibi birbirine çarpıyordu. Dalları çıtırdıyor, rüzgâr olmadan sallanıyordu.

Bu ağacın nesi vardı böyle? Kuzenini falan mı kestim, ne yani bu tavır?

Dehşet verici alaycı kuş aniden homurdanmayı kesti. Beni duymuştu. Burada bir şey olduğunu *biliyordu*.

Söz hakkımı olsaydı, bu lanet olası huş ağacının da kuzeninin yanına gönderilmesini isterdim. Ölüsünün etrafında dans ederdim.

Dilimin ucuna gelen küfrü tutup bu kafayı yemiş bitki parçasıyla arama biraz mesafe koymak için aceleyle ilerledim. İleride iki kalın ağaç gövdesi arasında kırılğan otlardan oluşan bir yol görünce yavaşladım. Görüş alanım birkaç metreye kadar daralmıştı ve kalbim vücuduma adrenalin pompalıyordu. Bu da kaçış refleksinin belirtileriydi. Daha da yavaşladım ve derin bir nefes aldım. Öylece körü körüne koşamazdım. *Koşamazdım işte*. Bunu iyice düşünmeliydim. Aklımı kullanmalıydim.

Düşen bıçak o kadar da gürültülü değildi. Bölgedeki yaratıklar burada olduğumu bilmiyordu. Sadece huş ağacının ilgi peşinde bir yavşak olduğunu biliyorlardı. Ormana izinsiz giren biri olduğunu bilseler bile beni takip edemezlerdi. Evden çıkmadan önce içtiğim el yapımı bitki karışımı nedeniyle kokum gizlenmişti ve zemin, karanlıkta belirgin ayak izleri bırakmak için çok sertti. Şu anda onlar için hâlâ bir gizemdim.

Dinlerken önümdeki çimenlere baktım. Huş ağacı sonunda devrildi ve ardında büyük bir ses boşluğu bıraktı. Kulağıma hiçbir hareket çarpmadı. Çığlık yoktu.

Göğsüm daralınca kendimi sakın kalmaya zorladım. Nefesime odaklanarak tekrardan yavaşça ilerlemeye başladım. Bunu yaparken de hançeri kınından çıkardım. Yeniden sert toprağa ulaşmadan önce çimenler ayaklarımın altında hafif çıtırtılar çıkardı. Yeşil alan parça parça solmuştu. Yüksek sesle iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Tepemde bir baykuş öttü.

İrkilerek yerimden sıçradım. Hançerimin ucu solumdaki ağacın gövdesine çarptı. Baykuş tekrar uyarıda bulunduğunda, keşke yayım yanımda olsaydı da hemen şimdi şunun sesini susturabilseydim, diye düşündüm. *Bahçemden uzak dur, seni lanet baykuş!*

Yaşlı kadının feryadı tekrar duyuldu. Ses içime işledi.

Kuzeydoğudan geliyor, âdeta beni takip ediyordu.

Artık daha hızlı hareket ediyor, adımlarıma dikkat ediyordum. Buradan çıkmak için yaklaşık yüz metre daha yolum vardı. Çok uzak sayılmazdı, hem bu yaratık ne kadar hızlı koşabilirdi ki? Ben hızlıydım ama o kesinlikle daha hızlıymış gibi görünüyordu. Ayrıca, köy sınırı sadece canavar için anlam teşkil ediyordu. Sınır çizgisini geçmek bu yaratıktan kaçmak için yeterli olmazdı. Evime girip kapıyı kilitlemem gerekiyordu. Bu beni yakalaması için yeterli bir mesafeydi.

Yürümek beni yavaşlatabilirdi ama çok daha sessiz ilerlemiş olurum. Yürümenin alternatifi, yıllarca zar zor geçinen yarı aç bir beden ve orta büyüklükte, hafif kör bir hançerle yerimde durmaktır. Şansımın içine!

Göğsümde, ağır bir yükün devrilmesi gibi garip bir his belirdi. Kısa bir süre sonra içimden âdeta alev topu geçti ve irkilerek tuttuğum nefesimi bıraktım.

Harika bir histi. Aslında inanılmazdı. Sıcaklık, güç ve... *arzu?*

Ah, kahretsin! Incubus¹! Bir iblisin şehvet büyüsünü durdurmak için korunma almamıştım çünkü Yasak Orman'da bir Incubus olacağını düşünmemiştim. Ama neden olmasın ki? Krallığın her yerinde serbestçe dolaşabiliyorlardı. On-

1 Erkek şeklinde rüyalara girerek genellikle cinsel yollarla kadınları baştan çıkaran folklorik iblis. -e.n.

ları daha önce burada görmemiş olmam hiç görmeyeceğim anlamına gelmiyordu.

Neyse ki beni engelleyecek kadar tehlikeli değillerdi.

Hançerin sapını sıkıca kavrayarak içimdeki kıpırtıyı bastırdım ve ilerlemeye devam ettim. Üst bacaklarım her sürtünmeyle zevk kıvılcımları saçarken uyluklarımın arasındaki beklenmedik ıslaklığı görmezden geldim. Peki bu koku neydi? Ilık, çekici ve lezzetli. Kahretsin, çok güzel kokuyordu!

Ağlayan bir bebeğin feryadı gece göğünü deldi, çok yakındı, yaklaşık yirmi metre kadar solumdan gelmişti. Alaycı kuş yanlamasına bana doğru uçtu. Beni koklayamadan ya da göremeden bile takip edebiliyordu.

Ya da belki de koku engelleyici iksirim düşündüğüm kadar işe yaramıyordu...

Tırmanmayı düşünerek yukarıya baktım. En yakın dallara ulaşmak zor olacaktı. Bunu hızlı ya da sessizce yapabileceğimden şüpheliydim ki başarsam bile, ya yaratık uçabiliyorsa? Saniyesinde üzerime çullanırdı.

Kaçmak tek seçeneğim olabilirdi.

Ama ben daha harekete geçmeden göğsümdeki garip ağırlık hissi arttı. İçimden sanki bir lav fışkırdı ve ıslak çekirdeğime doğru aktı. Sanki biri ipeksi parmaklarıyla bana fiziksel olarak dokunuyormuş gibi tenimde yakıcı bir his uyanırken iniltiye engel olamadım.

Bu hissi umutsuzca bastırmaya çalışırken nefesim kesildi.

Bastırmak istesem de inanılmaz bir histi. Şimdiye kadar hissettiğim en iyi şeydi. Neredeyse ilkeldi, tam vajinama ulaşıyor ve kaçınmak istemediğim çiğ bir açlığı gün yüzüne çıkarıyordu. Kafamın içi dizginlenemez arzularla doluydu; dokunuşlar, birbirine dolanan bedenler, ağzıma giren sert bir

aletin tadı. Hassiktir, bu Incubus gerçekten güçlü bir orospu çocuğuydu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bu histen kurtulmak zorundaydım. Birdenbire beynimde beliren, hemen şimdi yere yatma ve bacaklarımı açıp bana sahip olması için yalvarma arzusunu görmezden gelmeliydim. Hükmedilme arzusunu da.

Benim gibi bir kız en çok ne zaman hükmedilmek isterdi? Tam şimdiki gibi bir anda.

Bu ormandan bu şekilde canlı çıkamazdım. Bu hissettiklerim gerçek olamazdı.

Ama gerçek gibiydi. Köydeki iblislerin işine benzemiyordu, onların şehvetli büyülerinde farklı bir his vardı. Bu, sanki benim bir parçamdı... açığa çıkan gizli bir parçam.

Hay sikeyim ya! Bu hayra alamet değildi. İçimdeki bu hissi *susturmalıydım!*

Yürümeye devam et, diye kendimi zorladım. *Devam et. Sen bundan daha güçlüsün. Diren!*

Sarhoş gibi tökezleyerek ilerlemeye başladım. Bu hâldeyken alaycı kuşla nasıl savaşıacaktım? Incubus'la ortak mı hareket ediyorlardı? Değilse eğer, ortaya çıkması gerekiyordu, böylece onu hızlıca öldürüp yoluma devam edebilirdim.

Pantolonumun dikişi kaygan cinsel organıma sürtünerek neredeyse kendimden geçmeme neden oluyordu. Sert meme uçlarım, onları saran sert korsaja sürtünüyordu ve bu korsaj aniden yeterince sıkı gelmemeye başlamıştı. Hızlanan nefesim hızlı yürüyüşümden kaynaklanmıyordu.

Bu çok boktan bir durumdu. Yaşadığım paniğe bile zar zor odaklanabiliyordum.

Alçak bir hırıltı vücudumu saran her bir zevk titreşimini kesti ve arzu, kesilmiş kurdeleler gibi dağıldı. Onun yerini bir kez daha ürpertici bir dehşet aldı.

Sarsılarak durdum. Hançerim havada, gözlerim ay kadar büyüktü. Bariton gümbürtüsü kanımı dondurarak devam etti.

Başımı yavaşça sağ tarafımdaki sese doğru çevirdim.

Büyük ağacın gövdesi gölgede kalmıştı. Ay ışığı, ağacın hemen yanındaki karanlığa yansıyor. Ne bir şey gördüm ne de duydum. Birkaç dakika boyunca koca ormanda tek bir şey bile hareket etmemiş gibiydi.

Solda, baktığım yönün tam tersinde bir şekil belirdi. Kalın derili bir vücut iki sağlam bacağının üzerine eğilmişti, başı hâlâ benimkinden bir metre kadar yüksekteydi. Kocaman ağzı açıktı, küçük kolları ve aynı şekilde küçük elleri öne doğru uzanmıştı. Kuş gibi bir şey bekliyordum. Ama bu, hiç de kuşa benzemiyordu. İki sıra dişinin arasından salyalar akıyordu.

Yüzümü dişleme niyetiyle bana doğru hamle yaptı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kenara kaçıp saldırıya hazırlandım ama darbeyi indirecek fırsatım olmadı.

Sağımdaki iki ağaç gövdesinin arasındaki boşluktan kocaman bir şekil fırladı.

Çığlık atıp geriye savruldu, hançerim elimden kayarak düştü. Önümdeki şekil o kadar hızlı hareket ediyordu ki neredeyse ne olduğunu seçemedim. İri gövdesini, başımın çok üzerindeki omuzlarını ve on beş santimlik pençelere sahip devasa bacaklarını zar zor ayırt edebildim. Karanlık, sanki bu şeyle eski dostmuş gibi onunla beraber hareket ediyordu.

Karşımda kâbuslarımdan fırlamış bir görüntü vardı.

Canavar.

Şiddetli bir hırıltı duyuldu, canavar alaycı kuşu avlayıp geldiği yöne doğru kaçmaya başlamadan önce tek uyarı bu olmuştu. Canavarın yüzünü görme şansım dahi olmadı. Ancak arkasından sallanan kuyruğunu görmüştüm. Sivri ucu, bir kırbaç gibi ters yönde şaklıyordu.

Eti parçalayan dişlerin ıslak, yapışkan seslerine tiz, acı dolu bir çığlık eşlik etti. Vücudum alev alev yanıyordu ama neyse ki duyumsadığım o şehvet hissi çoktan gitmişti.

Şansımı boşa harcamamak için hançerimi kapıp ayağa fırladım. Bir an sonra tüm gücümle koşmaya başladım. Çalılırların arasından geçerek, dalların altından eğilerek, herhangi bir rota izlemeden ilerledim. İzimin sürülmesi ya da duyulmam umurumda değildi. Arkamda vahşi bir arbede yaşanırken kimsenin şekil değiştiremeyen küçük bir şekil değiştireni kovalayacağını sanmıyordum.

Yasak Orman'ın sınırını aşp köyün etrafından dolanarak evime giden uzun yolda koştum. Çitlerden atlamak zorunda kalmasaydım daha hızlı olurdu.

Basamakları hızla çıktım ve içeri daldım. Nefeslenemedim döndüm ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Yan taraftaki ağır kalası kapının önüne çaprazlama koyarak herkesi içeriye kapatmış oldum.

Hannon koltuktan kalktı, gözleri endişeliydi. Sırtımı kapıya dayayıp nefes nefese kaldığımı görünce aceleyle verandaya bakan küçük pencereye koştu ve ahşap panjurları kapatmaya çalıştı.

“Hayır,” dedim soluk soluğa. Göğsüm hâlâ inip kalkıyordu. Çantamı açıp Everlass'ı düzelttim. Neredeyse ölümcül olan yolculuğumun boşa gitmesini istemiyordum. “Bırak onu.”

Panjurları tam kapatmak üzereyken durdu. Tek kelime etmeden ya da geceye bakmadan panjurları yavaşça geri açtı.

“Onu gördün,” dedi usulca.

Doğrudum, yutkunarak başımı iki yana salladım. “Hayır. Yani...” Dudaklarımı yaladım, fena susamıştım.

Tek kelime etmeden mutfığa doğru ilerledi. Yıllarca ebeveynlerimize bakıcılık yaptığımız için karşımızdaki kişinin neye ihtiyacı olduğunu söylemesine gerek kalmadan bir bakışta anlıyorduk.

“Sayılır. Kocaman bir şekil gördüm. Bir vücut, kuyruk ve bir de ayak. *Ayak*. O, canavar olmalıydı.”

“Ne kadar yakındı?”

Bunu sormamalıydı. Sona ne kadar yaklaştığımı hiç sormazdı. Böylece yalan söylemek zorunda kalmazdım. Yine de, bu kez olanları gizlemek etmek istemedim.

Ona her şeyi anlattım; titreyen huş ağacından garip baykuşa, bir türlü ortaya çıkmayan güçlü Incubus’a ve tuhaf kaçışa kadar.

İki bardak suyu kafaya dikip kanepeye geçtikten sonra, “Peşimden geldiğini sanmıyorum,” dedim. “Yani... ilk başta geliyordu. Beni takip etti. Diğer yaratık da aynı şekilde...”

Karşımdaki tahta sandalyeye oturan Hannon, “Nasıl?” diye sordu. O sandalyeyi kendi elleriyle yapmıştı.

“Etrafımdaki gürültüler yüzünden sanırım, bilmiyorum. Huş ağacı ve sonra baykuşun sesi. Belki de kokuyu bastıran iksir işe yaramadı? Yasak Orman’da doğru dürüst test etmemiştim biliyorsun. Sadece güney ve doğudaki ormanlarda, doğal yaşam alanlarındaki gerçek hayvanlar üzerinde test ettim, şeytani bir ekosistemdeki iblisler üzerinde değil. Yasak Orman’daki büyüünün etkileri çarpıktır.”

“Peki.” Hannon yüzünü ovuşturdu. “Ben yatmaya gidiyorum. Babam şu anda huzur içinde uyuyor. Yaptığın iksir gerçekten işe yaradı. Belki yarın kendine gelir.”

Başımla onayladım ve bir süre olduğum yerde kaldım. İşime yaramaları için bu gece her zamanki gibi yapraklar üzerinde özenle çalışmam gerekecekti. Onları kurutma tepsi-lerine yerleştirmeli ve yarın güneşin altında kuruyana kadar taze kalmalarını sağlamak için üzerlerine su serpmeliydim.

Bu yapraklar özen isterdi. Ve onlara iyi davranırsanız sev-
diklerinizi hayatta tutarlardı.

Yine de bir an için sadece oturup gevşemek istedim. Hâlâ üzerine düşünmem gereken pek çok soru işareti vardı, mesela o huş ağacının neyi vardı? O baykuş nereden gelmişti ve derdi neydi? En önemlisi de Incubus'a ne olmuştu? Alaycı kuşun bir insanı tahrik edebileceğinden şüpheliydim. Kendince tehlikeli olabilirdi ama şehvet düşkünü olduğunu sanmıyordum. Canavarın da yarı zamanlı seks tanrısı olduğunu düşünmüyordum. Öyle olsaydı önceden duyardım. Peki beni ahlaksızca etkisi altına alan şey neydi ve hâlâ dışarıda mıydı? Çünkü Incubusların köye girip istediklerini almak gibi bir dertleri yoktu. Genelde onları görmezden gelmek kolaydı ama bu seferki başka bir şeydi.

Ertesi sabah geç saatlerde, sade mutfağımızda özel olarak yapılmış bir çay için kupamı uzattım. Kahve artık geçmişte kalmıştı, lanet hüküm sürmeye başladığından beri kahve sevkiyatı yapılmıyordu. Kahve çekirdekleri yalnızca birkaç krallıkta yetiştiriliyordu. Büyülü perdenin ötesindeki âlem-
den bahsetmiyorum elbette. Çünkü biz onlardan değildik. Annemle babam kahve stokları bittikten sonra baş ağrısı çekmeye başlayınca, ağrıyı dindirecek ve güne başlarken biraz da olsa keyif verecek bir karışım geliştirdim. İşe yaramıştı ve şimdi, her sabah bunu içmeyi dört gözle bekliyordum.

Hannon çaydanlığı ateşin üzerinde asılı duran kanca-
dan çekip eğdi. Fincanıma birazcık hayat kurtaran sıvıdan doldurdu.

“Biraz daha,” dedim fincanımı havada tutup esneyerek.

“Bitti. Sen dün gece ormanda canavarlar tarafından kovalanırken ben de kendimi biraz çaya kaptırmışım. Yine de, sen döndükten sonra bir bebek gibi uyudum,” derken sırıttı.

Kaşlarımı çattım, bir yudum aldım ve temiz ama yontulmuş taş tezgâha yaslandım. “Bugün pazara gitme sırası kimde?”

“Güzel tanrıçaya şükürler olsun ki sende.”

“Neyin var senin?” O, ekmek için hamur yoğurmaya devam ederken kupamın üzerinden ona baktım. Ailemizdeki evin işlerini çekip çeviren kişi oydu. Annemin yerini almıştı; yemek pişiriyor, dikiş dikiyor, ahşap işleriyle uğraşıyor ve diğer her türlü işle ilgileniyordu. On parmağında on marifet vardı. Benim yeteneklerim iyileştirme, avlanma, balık tutma, bahçecilik ve Yasak Orman’ın canavarından kıl payı kurtulmakla sınırlıydı. Tüm riskleri almamın nedeni kısmen buydu. Bu aile Hannon olmadan hayatta kalamazdı. Kısa bir süreliğine bile.

Gözlerini devirdi ve bir an için yoğurmayı bıraktı. “Daphne.”

Yorgun yüzüme bir sırıtışın yayıldığını hissettim. “Hepimizin bir hayranı olmalı, seninki de o.”

“Evet, şey...” Başını sallayıp işine geri döndü. Bir süre sonra içini dökmeye başladı. “Geçen ay yirmi beşinci yaş günümü kutladığımı biliyor.”

Sırıtışım genişledi. “İlk çiftleşme yaşı, evet. Devam et.”

“Bana sormak istediği bir şey var.”

Neşeyle öne atıldım. “Evlenme teklifi mi edecek?”

“Kadınlar evlenme teklif etmez, Finley. Sanırım benden evlenme teklif etmemi istiyor. Arzuları konusunda hiç de... utangaç davranmıyor.”

Otuz iki dış sırtıttığımı hissedebiliyordum. Hannon bizim köydeki diğer erkekler gibi değildi. Kızların peşinde koşmaz, hava karardıktan sonra barlara gidip Succubuslarla² zina yapmazdı. Bir sonraki aşamaya geçmeden önce o kadını tanımayı severdi. Tüm bunlara ek olarak iri yarı yapısı ve kıızıl yakışıklılığı nedeniyle de azıcık bir çabayla bile hemen sonraki seviyeye, yani sevişmeye, geçiyordu.

Bu da kadınları çılgına çeviriyordu.

“Kadınların avlanmaması ya da erkeklerin vazifelerini üstlenmemeleri de gerekiyor. Ama bak ben ne yapıyorum...”

“Sen farklısın.”

“Kız kardeşin olduğum için böyle düşünüyorsun. Erkeklerin de yemek yapmaması ve ailelerinin arkasını toplamaması gerekir ama sen bu konuda çoğu kadından daha iyisin. Belki de o senin ruh eşindir.”

Homurdandı. “Hı-hı, tabii. Ruh eşi diye bir şey yok.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.” Sanki bir aptala anlatır gibi ezberden söyledim. “Lanet içimizdeki hayvani dürtüyü bastırmasaydı ve gerçek şekil değiştirenler gibi işlev görebilseydik belki de o senin ruh eşin olurdu.”

Bir an durakladı. “Ruh eşi diye bir şeyin var olduğunu hiç sanmıyorum. Ben de senin gibi tarihçeleri okudum ve hiçbirisi öyle bir şeyi doğrulamıyor.”

“Öncelikle, kütüphanemiz küçük ve sınırlı, ayrıca lanetten önce insanlar, şekil değiştiren özelliklerini kitaplardan

2 Kadın şeklinde rüyalara girerek genellikle cinsel yollarla erkekleri baştan çıkaran folklorik iblis. -e.n.

öğrenmek istemiyor, bunu akranlarından öğreniyorlardı. Bu yüzden şekil değiştirenler üzerine çok fazla kitabımızın olmaması mantıklı. Bunu biliyorum çünkü bu konuda çok şikâyetçi oldum ve sonunda bana bu cevabı verdiler. Son olarak, aktarılan tarihçeler soylulara, krallara, kraliçelere ve önemli kişilere odaklanır. Para ve güç için evlenenlere. Yani aşk onların umurlarında bile değildi. Bizim gibi sıradan insanların ruh eşini bulma şansı daha yüksek.”

Aslında buna inanmıyordum ama şeytanın avukatlığını yapmayı seviyordum. Kardeşimin ruh eşiyle tanışmak istediğini biliyordum. Bastırdığı hayvani içgüdülerle yüzleşirse, içindeki hayvanı ödüllendirerek doğanın isteği doğrultusunda onunla çiftleşeceğini de.

Ben, kendi adıma, hiçbir şeyin kaderde yazılı olduğuna inanmazdım. Kimsenin beni itip kakmasına izin verecek bir tip değildim, itip kakacak ilkel bir yanım olsa bile. Aşk ve çiftleşme de umurumda değildi. Yani, iki yıl önce kalbim yerinden sökülüp ezildiği günden beri umurumda değildi. Eski sevgilim beni terk etmiş ve hemen ardından, kendini oya işlerine ve erkeğine bakmaya adanmış dişlek bir kızla çiftleşmişti.

Ayrılma sebebi neydi biliyor musunuz? Evini çekip çevirecek birine ihtiyacı varmış. “Düzgün” bir eş istiyormuş.

Görünüşe göre onun ve köydeki insanların çoğunun gözünde düzgün bir kadın eşinden daha iyi avlanmamalıydı, hatta hiç avlanmamalıydı. Derileri tabaklamamalı, bıçaklarla oynamamalı ve pantolon giymemeliydi. Lanetten mustarip köylülerle, eşinin sıradan ihtiyaçlarıyla ilgilendiğinden daha fazla ilgilenmemeliydi. Bunun nedeni (görünüşe göre yanlış bir şekilde) eşinin bir yetişkin olduğunu düşünmesi ve ona

evrenin efendisi olduğuna dair güvence verecek bir bakıcıya, ağzını silecek birine ihtiyacı olmadığını varsaymasıydı. Ne aptal kadınıam ama.

Belli ki sonsuza kadar bekâr kalacaktım. Gerçi bu köydeki bok suratlıları düşündüğümüzde çok da büyük bir kayıp sayılmazdı. Sadece son iki yıldır yaşadığım kurak dönem çok kötüydü. Özellikle de etrafta şehvet iblisleri dolaşırken buna katlanmak o kadar da kolay olmuyordu.

Hannon, “Bence ruh eşlerine çok nadir rastlanıyor,” diye mırıldandı.

“Evet, öyle. Tüm büyülü dünyada bizim için yaratılmış tek bir kişinin olduğuna inanabiliyor musun? Ve onların da aynı tipte bir şekil değiştiren, aynı güç seviyesinde ve aynı yaşlarda olmaları gerekiyor... Bir sürü aynılık söz konusu. Ama bu mümkün, aksi takdirde bunu böyle adlandırmazlardı. Ayrıca, Daphne çok güzel ve *çok* istekli. Senin de kıvrımlı kızları nasıl sevdiğini biliyorum.”

Yanakları da kulakları da kıpkırmızı kesildi. Onu utandırmak çok kolaydı. Bunu günde en az bir kez yapmayı kendime amaç edinmiştim.

“Evlenmek için çok gencim,” diye homurdandı.

“Hı-hı, tabii. Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Lanetten beri değil. Artık hiçbirimizin uzun bir yaşam beklentisi yok. Hayatımıza devam etmeliyiz. O pislik herif beni terk etmeseydi şu anda evli ve karnım burnumda olabilirdim.”

“Olsun,” diye mırıldandı.

Kırık kalbimin acısını görmezden geldim ve tezgâha pat pat vurdum. “Pazardan alınacaklar için bir liste var mı, yoksa neye ihtiyacımız olduğunu tahmin mi edeyim?”

“Tahmin etmene yetecek kadar bozuk paramız yok.”

“Bu doğru. Çok açım. Açken alışveriş yapınca çıldırıyorum. Şu ekmeği getir hemen.”

Bana ters ters baktı, yanaklarındaki kızarıklık yeni yeni geçmeye başlamıştı.

“Ah, dur...” Tuhaf şekilli, aşırı kalın, bej çizgili el yapımı kâğıdı tezgâhın kenarından çekip çıkardı ve bana uzattı.

Artık normal kâğıdımız yoktu. Kâğıt yapmak için makineleri çalıştıracak elektriğimiz yoktu. Bunun yerine ya odun hamurundan ya da bitkilerden elle üretmek veya lanet öncesinden kalma herhangi bir kâğıdı kullanmak yahut takas etmek zorundaydık. Elle parşömen de yapılabilirdi, ancak bu daha pahalıydı ve özel durumlar için ayrılmıştı.

Biz Everlass veya iksir konusunda köylülere yardım ettiğimiz için teşekkür olarak kâğıt alıyorduk. Hoş değildi ama işe yarıyordu.

“Dash hakkında...” diye başladı Hannon.

Kalan çayı bitirip fincanı lavabonun yanına koydum. Dash’i tamamen unutmuştum. Dün gece sadece birkaç saat uyuyabilmişim ve Everlass’la ilgisi olmayan her şey aklımdan tamamen çıkmıştı.

“Evet, ne olmuş ona?” diye sordum.

Hannon’ın yüzüne ciddiyet çöktü. “Arkadaşlarından biri tarlanın yerini biliyor. Sanırım orayı ara sıra kullanan tek kişi sen değilsin. Dash’i ve başka bir arkadaşını daha oraya götürmüş. Anladığım kadarıyla çocuk, abisiyle yaprak toplamaya da gidiyormuş.”

Yüzümdeki tüm kan çekildi. “Bunlar deli mi? Neden on yaşında bir çocuğu riske atıyorlar?”

“Sanırım öğle vakti gidiyorlar. Tehlikenin en az olduğu vakit. Çocukların güvenliği için yaprakların gücünü feda ediyorlar.”

Bunu anlamakta zorlanıyordum. Çocukları riske atmak. *Çocuklar!* Sahip olduğumuz tek şey onlardı. Bu köydeki en önemli kaynak onlardı. Dash ve Sable’in olması gerekenden daha fazla şımartılmalarının nedeni buydu. Aşırı korunuyorlardı. Gözlerimiz hep üzerlerindeydi. Sayımızı artırmak için çocuklara ihtiyacımız vardı. Yoksa yok olma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktık.

“Onu daha iyi korumalıyız,” dedim, çoğunlukla kendi kendime konuşarak. “Onu bir temiz döveceğim. Kaç yaşında olduğu umurumda değil. Bunu bir daha asla yapmaması için onu ölümüne korkutacağım.”

“Sen de on dört yaşındayken...”

“Ondan dört yaş büyüktüm ve büyükannemin tek umuydum. Pek faydası da olmadı. Dash’in orada olması için bir neden yok.”

“Biliyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Onunla konuşmamız gerekiyor.”

Ofladım. “Pekâlâ. Artık biliyoruz. Hem bahara kadar bizi idare edecek bir sürü yaprağımız var. İyi durumdayız.”

Çok geçmeden güneşli sokaktan aşağıya, meydandaki küçük köy pazarına doğru yürüdüm. Çoğunlukla gıda ürünleri ve ıvır zıvırlar, birkaç mobilya ve bir iki deri ya da post vardı. Eskiden çok daha fazlası olurdu diye düşünürken çocukluğumu hatırladım. Gezginler pazarımıza gelir, özel becerilerini

ve mallarını getirirlerdi, köylüler de dışarıdan gelenlere satmak üzere daha güzel el işleri yaparlardı. Tezgâhlar arasında dolaşmayı, güzel üfleme camlara, eğlenceli nakış işlerine, sanat eserlerine ve heykellere bakmayı çok severdim. Zaman zaman anneme tezgâhta yardım eder, babamın tedavisi için yetiştirdiğimiz çiçekleri ve postları satardım. Gezgincilere selam verir, meydandaki çimlerin üzerinde yaptıkları hokkabazlıkları izlerdim.

Ama krallığımız artık büyüdü dünyanın kalbinden ve zihninden silinmişti. Artık kimse buraya gelemezdi, isteseler bile gelemezlerdi. Daha da kötüsü, kimse de buradan gidemezdi. Yıllar boyunca birçok kişi denemişti. En azından ben öyle duymuştum. Bunlara şahit olmayacak kadar küçüktüm.

Bazıları köyün doğu ve güneyindeki ortak ormanlardan kaçmayı denemişti. O arazi teknik olarak kraliyet ailesine aitti ama köylülere verilmişti. Sonuç olarak, Yasak Orman gibi doğrudan lanetlenmemiştir ama orada hiç Everlass da yetişmiyordu.

Bir grup köylü oradan kaçmak için yola koyulmuştu. Bildiğim kadarıyla, belli bir mesafeye ulaştıktan sonra daha fazla ilerleyememişlerdi. Ancak hava önlerinde kristalleşmiş ve onu geçmeye çalışanları yakmıştı. Acıya rağmen devam etmeye kalkışanları da öldürmüştü.

Sonrasında hayatta kalanlar çaresiz, öfkeli ve korkmuş bir hâlde kaleye doğru yola koyulmuşlardı. Elllerinde dirgenler, yaylar, mızraklar ve meşaleler vardı. Niyetleri özgürlüklerini talep etmektir.

Ama hiçbirisi geri dönmemiştir.

O akşam, iblis kral köy meydanında görünmüş ve Yasak Orman'a adım atan herkesin cezalandırılacağını duyurmuştu. Bir şey çalarlarsa asılacaklardı. Tıpkı eski günlerdeki gibi.

Sözüne de sadık kaldı. Ya da köylüler öyle söylüyordu. İnsanların cezalandırılıp cezalandırılmadığını, asılıp asılmadığını, canavar veya diğer yaratıklardan biri tarafından yenilip yenilmediğini kimse bilmiyordu. Ancak ilk günlerde, içeri girmeye cesaret eden hiç kimse geri dönmemişti.

Şekil değiştiremeyen şekil değiştirenler olarak bu kayıp ve terk edilmiş yerde kapana kısılmıştık. İçimizdeki hayvani dürtüyü bile hissedemiyorduk. Büyü sayesinde erişilmez olmuştu.

Benim gibiler için durum o kadar kötü değildi çünkü ben içimde o hayvani dürtüyü hiç hissetmemiştim ve eski günlerden de pek bir şey hatırlamıyordum. İlkel gücü, kuvveti ve şekil değiştirmenin getirdiği ekstra yeteneği hiç bilmemiştim. Daha yaşlı ve deneyimli birinin genç bir şekil değiştirene on altıncı doğum gününden sonraki ilk dolunayda değişim sürecinde rehberlik etmesi gerekiyordu ama güçlerimiz ben reşit olmadan çok önce bastırılmıştı. Mahrum kaldığım şeyin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Büyüklerimiz için bu o kadar büyük bir kayıptı ki artık hiç bahsi açılmıyordu. Hem de hiç. Eskiden kimin hangi hayvana dönüştüğünü bilmiyordum. Bir şekil değiştirenin hayatının ayrıntılarını ya da değişmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Ne olmam gerektiği hakkında da pek bir şey bilmiyordum.

Tek bir şey öğrenmiştim. İblislerin teklifleri her zaman bağlayıcı olurdu. Şeker kaplı sözleri ağızda ekşi bir tat bırakırdı.

Deli kralımız her ne anlaşma yapmaya *çalıştıysa* sonunda kabul ettiği koşullar hepimizi lanetlemişti. İçimizdeki hayvani dürtüleri bastıran iblisler, çabuk iyileşme yeteneğimizi de elimizden almıştı. Gücümüzü ve savaş yeteneklerimizi almışlardı. Bizi kötürüm bırakmışlardı. Soylular, deli kralın ölümünden sonra direnmeye çalışmış ve bunun sonucunda öldürülmüşlerdi. Ordunun büyük çoğunluğunun akıbeti de aynı şekilde olmuştu. Şekil değiştirme yetenekleri olmadan kolay bir av olmuşlardı. Neredeyse bir gecede krallık bir adaya dönüşmüş; altı köyün ve merkezdeki kalenin dış dünyayla bağlantısı kesilmiş ve iblislerin merhametine kalmıştı. Ne harika bir hayat ama!

O zamanlar hissettiğim duyguların şiddetini hatırlıyorum. Dehşet, öfke, üzüntü ve çaresizlik. Hâlâ çok gençtim. Nasıl uyum sağlayacağımı öğrendim. Amacımızı öğrendim. Hâlâ sahip olduğum o amacı. Bu, öleceğim güne kadar vazgeçmeyeceğim bir mücadeleydi.

Çıglıklar atarak kaçıp gidene kadar hayatım böyle olacaktı. İnsanlar beni rahat bırakırsa hayatıma devam edebilirdim.

Demirci, iri elinde kocaman bir çekiçle bana doğru yürürken, “Merhaba, Phyl,” dedim. Köyde keskin şeylere olan sevgimi tuhaf bulmayan tek erkek oydu.

Ön dişlerinin arasındaki büyük boşluğu açığa çıkararak gülümsedi ve başını salladı. “Merhaba, Finley. Güzel bir gün, değil mi?”

“Çok güzel,” dedikten sonra köy merkezine yöneldim.

Üçkâğıtçı Rita domates tezgâhının üzerinden bana sıırttı. “Merhaba, Bayan Finley. Son zamanlarda bir iblisle yattınız mı hiç? İblis kralın özellikle bakirelerden hoşlandığını duydum.”

“Öyle mi? Tüh ya! Ben bakire değilim ki. Anal seksi saymazsak tabii?”

Gülerek birkaç domatesle biraz marul topladı. “Muhtemelen. Sana söylemiş miydim? Geçen akşam Patsy Baker’ı epey cüretkâr bir pozisyonda bir grubun ortasında gördüm.”

Üçkâğıtçı Rita gençleri utandırmayı severdi. Bir keresinde Hannon’la keyifli bir gün yaşamıştı. Beni kızdırması zordu ama çabalarını takdir ediyordum. Burada kapana kısılmış olmanın bir başka yan etkisi de buydu. Bazı insanlar garipleşmeye başlamıştı. Buna katlanmayı öğrenmiştim.

“Gerçekten mi? İyi vakit geçiriyor muydu?”

“Gözüne fıskırtılana kadar. İşte o zaman...”

“Tamam, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Detaylandırmaya gerek yok.”

“İblis kralın geçen gece ‘küçük’ Dalia Foster’ın odasına gizlice girip en tatlı meyvesini aldığını duydum. Onun çocuğuna hamileymiş.”

“İğrenç. Böyle denmesinden nefret ediyorum.” Sırıltısı hınzırcaydı.

“Küçük” Dalia Foster’ın neredeyse benim yaşımda olduğundan ve herhangi bir deliğinden sunacak bir meyvesi kalmadığından bahsetmedim. Duyduğuma göre fiziksel yakınlığı erken yaşta tecrübe etmiş ve yoğun deneyimler yaşamıştı. Görünüşe göre, doğum engelleyici çay onu bir noktada yüzüstü bırakmıştı. Ama en azından aşırı baskıcı babasına anlatmak için iyi bir bahanesi vardı.

Üçkâğıtçı Rita çantanın ağzını bağlayıp bana uzattı.

“Peki senin sıran ne zaman gelecek?” diye sorarken bakışları düz karnıma kaydı. “Güzel bir kızsın. Belki iblis kral

senin için bir istisna yapar ve pencereden içeri girer. Onun mükemmel bir âşık olduğunu duydum.”

“Öyle mi? Karnında bir bıçak olsa bile mi? Çünkü odama girmeye kalkışırsa tam olarak böyle görünecektir.”

Belli ki saçmalıyordu. Duyduğuma göre köylüler iblis kralı sadece bir kez görmüştü ve o da kimsenin köyden ayrılmamasını, yoksa ölümle yüzleşeceklerini söylemek için ortaya çıktığı zamandı. O zaman da kadınlarla ilgilenmemişti, şimdi de ilgilenmezdi. En azından buradaki kadınlarla. Biz her zaman krallığın en fakir köyü olmuştuzdur. Ayrıca şekil değiştirenlerden nefret ettiği de söylenirdi. Hayır, iblis kral burayı ziyarete gelmeyecekti.

“O zaman sanırım ismi lazım değil *birinin* sonunda bir eş almaya karar verdiğini duymaktan mutlu olursun.”

İçim ürperdi. Jedrek’i kastediyor olmalıydı. *Öff?*

On altı yaşımdan beri peşimdeydi ve içime girmek dışında başka bir şey istemiyordu. Bir dizi reddetme sonra sadece yatmak değil, çiftleşmek istediğine de karar vermişti.

Biraz kafayı yediğini söyleyebiliriz.

“Şaka yapıyorsun,” dedim. İhtiyacım olan tek şey buydu. Bir şey istediğinde inatçı pisliğin teki olurdu.

Rita sinsice gülümsedi. “Hiç de değil. Daha önce seni aradığını duydum. Şu Jedrek çok yakışıklı, değil mi? Ve tam bir avcı. Kendi evi de var hem, eşi daha ne ister!”

“Sevgi, özgür irade, hakkı olan orgazmlar...”

“Ah bak, iyi insan lafının üzerine—”

Hışımla döndüm ve aceleyle yolun aşağısına yürüdüm. Rita’nın kıkırtılarının yankısı ahırların önünden geçerken peşimden geldi. O beni görmeden buradan ayrılmalıydım.

“Finley!”

Çok geç kalmıştım. Kahretsin!

Jedrek bir şampiyon edasıyla kalın kollarını sallayarak, çenesi dik bir şekilde ve güneşte parlayan siyah saçlarıyla bana doğru yaklaştı. Birden fazla kadın dönüp ona baktı. Manzara hoşlarına gitmişti.

Bu sersem her nasılsa Hannon'ı geçerek en gözde bekâr unvanını almıştı. Elbette yakışıklıydı. Evet, bir evi ve geçerli bir geliri de vardı ama bunun tek nedeni ailesinin hastalıktan kurtulması için hiçbir şey yapmamış olmasıydı. Hannon da ailesini sokağa atıp babasının hastalığa yenik düşmesine izin verseydi bir evi ve parası olabilirdi. Ama o çakal suratlı bir pislik değildi. Aradaki fark buydu.

“Jedrek, selam,” dedim, meşgul olduğumu anlaması için listeme bakarak.

“Bugün büyüleyici görünüyorsun.” Gözleriyle beni baştan aşağı süzdü.

“Harika. Sadece birkaç şey almaya—”

“Duydun mu?” Elini saçlarından geçirdi ve bunu yaparken kol kaslarını göstermeye özen gösterdi.

“Egonun ağırlığının yürürken sırtını kamburlaştırdığını mı?”

“Artık bir eş alma vaktim geldi. Küçük, güzel bir birikimim ve çocuk odası için bolca yerim var.” Bakışları kalçalarımın indi.

Doğurgan kalçalarımı mı kontrol ediyordu?

“O zaman iyi şanslar.” Dişlerimi göstere göstere gülümsedim ve yanından geçmeye çalıştım.

“Finley, köyün en sevdiği çift olduğumuzu ikimiz de biliyoruz.” Pantolonunu düzeltti ve seyircilerimize baktı. An-

laşılan benim dışımda herkes bugünün geleceğini biliyordu. Harika ya.

“Peki, ben bunu neden bileyim, Jedrek?” Çantamı bedenimi daha fazla örtecek şekilde düzelttim.

Biraz daha yaklaşarak bana kusursuz bir gülümsemeyle baktı. “Çünkü biz bu köydeki en çekici gençleriz. Çiftleşmemiz çok doğal.”

“Güzellik geçicidir, Jedrek. Ama kusurlar kalır ve ben çok fazla kusurum olduğu için kendimle gurur duyuyorum.”

Gürleyen kahkahası sözlerimi gölgeledi. “Saçmalama, Finley. Bana soyumu devam ettirebileceğim güçlü vârisler vereceksin.”

“Ah, iyi bari. Bir an için her şeyin seninle ilgili olacağını düşünmüştüm.”

Döndü ve kolunu omzuma attı. “Çok görkemli bir düğün yapacağız. Herkes için bir tabak et olacak. Köyü böyle bir kutlamadan mahrum bırakmak istemezsin, değil mi?”

Kulak misafiri olanlar –ki sayıları her geçen dakika artıyordu– aniden canlandılar.

Harika, suçluluk duymamı istiyordu. Sen nasıl bir alçaksın acaba? Hayır dersem kötü adam ben olurum ve bu da hayatımın geri kalanını çok keyifli hâle getirirdi.

“Bunu düşünmem gerek,” dedim kırırdanarak.

Kolumdan tutup beni kendine doğru çekti. Gözleri alev alev yanarak bana yaklaştığında irkilerek nefesimi tutum. “Benimle *evleneceksin*, Finley. Köyde açıkça belirttim ki sen benim sözlümsün. Başka kimse sana dokunamayacak. Sana *sahip olacağım*.” Sözlerinin ciddiyeti gözlerinde parlıyordu. Şehveti apaçık ortadaydı.

İğrendiğimi belli etmemeye çalıştım. Seyircilerden birisi fark etmişti.

Onlara bir gösteri sunacaktım.

Sesimin tonunu yükselttim.

“Kimin iki parmağı, bir başparmağı ve her gece keyif aldığı orgazmları var sence? Bu kızın. Senin küçük sikiyle sıkıcı bir yolculuk için bunlardan vazgeçmek istemem. Git kendini başka yerde sat. Benim karnım bunlara tok.”

Etrafımda hayret nidaları duyuldu. Birkaç kişi kıkırdadı.

Kolumu onun elinden kurtardım ve pazarda ilerlemeye devam ettim. Bir an bile tüm bunların bittiğini düşünmedim.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kapıyı iterek içeri girdiğimde kütüphanenin serinliği üzerime çöktü. İçeri girdikten ve neyse ki gözlerden uzaklaştıktan sonra bir süre hareketsiz kalarak vücudumdaki gerginliğin azalmasına izin verdim. Jedrek beni gerçekten şaşkına çevirmişti. Oyunumu bozmuştu... tabii ortada bir oyun varsa.

Kitaplar, gösterişli bir bölmeden daha fazlası olmayan küçük odadaki raflara sıralanmıştı. Yine de umurumda değildi. Burası benim için bir sığınaktı. Bilgi edinme yeri. Zor, sıkıcı ya da herhangi bir günün ardından buraya gelip başka bir dünyaya kaçabilir ve farklı bir hayat yaşayabilirdim.

Bakışlarımı raflar arasında gezdirdim ve sevilen kitapların kokularının içime işlemesine izin verdim. Buradaki kitapların her birini okumuştum, hatta bazılarını defalarca. Yenilerini alamadığımız için içindeki maceraları yeniden yaşamak zorunda kalıyordum. Bazen bu sadece gerçeklikten kaçmak için bir bilet oluyordu. Tıpkı bugünkü gibi.

“Finley!” Kütüphaneci Kessa yan kapıdan içeri girdi.

Yandaki oda güzel bir şekilde döşenmişti ve bir nevi kadınların sosyalleşme kulübü olarak kullanılıyordu. Mırıltılı

sohbetler, çay ve küçük sandviçlerle dolu, görgü ve geleneklerin ağırlıklı olduğu bir yerdi. Bir kez bile davet edilmemiştim.

Böylesi daha iyiydi. Duvarın bu tarafında kalmayı daha çok seviyordum zaten. “Hey, Kessa.” Çantamı kapının yanına bıraktım ve sağ taraftaki raflara doğru yürüdüm. Tam olarak ne aradığımı biliyordum ama şu anda edepsiz ve vahşi bir nefret ilişkisi okumak istediğimi el âleme reklam etmek istemiyordum. Bunun bir yeri ve zamanı vardı; şimdi ikisi de değildi.

Parmağımı görkemli kitapların ciltlerinde gezdirerek, “Yeni kitaplar var mı?” diye sordum şaka yollu.

“Aslına bakarsan var.” Köşedeki küçük masanın yanında durdu ve özenle hazırlanmış küçük bir kâğıt destesini aldı. Yanında üç tane daha vardı. “Favori yazarımız ne düşündüğümü bilmek istiyor. Zamanını ve kaynaklarını neden bunun için harcadığını kimse bilemiyor ama bence artık farklı bir hobi edinmeli.”

Güldüm. Bir sonraki rafta parmağımı halkımızın tarihini anlatan bir kitabın üstünde gezdirdim. Bir dürtüyle raftan alarak kenara koydum. Bu hafta o kitaba göz atabilirdim. Bir süredir okumamıştım. “Sence bir öncekinden daha mı iyidir?”

“Hayır. Ne bir öncekinden ne de ondan öncekinden. Ben notları iletiyorum, o da hepsini alıyor ama asla kullanmıyor. Temelde aynı hikâyeyi tekrar tekrar aynı konularla anlatıyor.” Kâğıdı tekrar masanın üzerine bıraktı. “Okunamaz hâlde. Şaka yapmıyorum. Dinlemeyecekse neden fikrimi sorma zahmetine giriyor?”

“Sanırım adam notlar yerine ona iltifat etmeni ve kitabı ciltlemesine yardım etmeni tercih eder.”

"Amaan!" Nefesi sert çıkmıştı. "Fazla destekleyici bir kadınla çiftleşirsen böyle olur. Kendini aptal durumuna düşürürsün."

"En azından bir hobisi var." İlginç bir şeyler bulmak için yığınların tepesine baktım.

"Sana söylemek istediğim bir şey var. Geçen ayki yardımın için teşekkürler. Ernie tamamen iyileşiyor!"

Bir an için donup kaldım. Kendisinden on yaş büyük olan ve hastalığı yeni kapan eşi için etkisizleştirici iksir yapmasına yardım etmiştim. Biraz zamanı vardı ve benim yardımımla daha fazla zamanı olacaktı ama iksir bir tedavi değildi.

Kessa'ya tüm bunları anlatmıştım ama Ernie onun tüm dünyasıydı. Hiç çocukları olmamıştı ve ailesinden kimse kalmamıştı. Ernie onun her şeyiydi. Onu kaybederse yalnız kalacaktı.

Ona yanıldığını söylemeye cesaret edemedim.

"Yardımcı olduğuna sevindim," dedim içim acıyarak.

Gerçek bir tedavi bulmam gerekiyordu. Bulmak zorundaydım.

İlgimi çeken iki kitap daha seçtikten ve ağır müstehcenlik içeren kitabımı aldıktan sonra eve dönüşte uzun yolu kullandım. Yanlışlıkla Jedrek'e ya da onun hayranlarından birine rastlamak istemiyordum.

Zihnimin dağılmasına izin vererek yukarıdaki parlak safir gökyüzüne baktım. Sadece iki kabarık beyaz bulut geniş bir alana yayılmıştı.

Zihnimde anılar canlandı. Maviye karşı parıldayan altın pullar. Altın kanatlar üzerinde parıldayan altın sarısı güneş ışığı. Boynuzlu bir kafadan püsküren ateş.

Ejderhalar.

Eskiden, hepsi asil kandan gelen çok sayıda ejderha şekil değiştirenimiz vardı. Hepsi krallığı korumakla görevliydi. Ama içlerinden sadece bir tanesi benim ilgimin daim odağıydı.

Muhteşemdi. Çok genç olmasına rağmen diğerlerinden daha iriydi. Hareketleri çok zarifti. Çok şık ve güzeldi. Kükremesi içime bir şok dalgası gönderir, kanımı ısıtırdı. Âdeta çağrısına kulak vermemi emrederdi. Bugüne kadar hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

O köyün üzerinden geçerken herkes durur ve ağzı açık bakardı. Tıpkı benim gibi, ağızları açık, bakışları o inanılmaz manzaraya sabitlenmiş şekilde donup kalırlardı.

Ejderha prens. Tahtın vârisi.

Hepimizi gururlandıracağını söylerlerdi. İnanılmaz bir potansiyeli vardı.

Büyülü dünyadaki en iyi krallığa sahip olacaktık. Ama sonra her şey yerle bir oldu.

Söylentilere göre, kralın iblislerle yaptığı anlaşmadan önce prens krallığımızı terk etmişti. Kraliçe de kısa bir süre sonra ölmüştü ama sebebini hatırlayamıyorum.

Sonra lanet yüzünden her şeyin sonu gelmişti.

Evin kapısından içeri girip kitaplarımı masaya bıraktım ve yiyecekleri Hannon'a götürdüm. Yüzü asılmış hâlde babamın odasından çıktı.

“O nasıl?” diye sordum.

Omuz silkti, çantayı alıp mutfığa yöneldi. “Direniyor.”

“Sadece bahara kadar dayanması gerekiyor. Bahar geldiğinde her şeyi deneyeceğim. İşe yarayacak bir şey bulacağıma eminim.”

Başını salladıktan sonra yiyecekleri tezgâhın üzerine koydu. "Bulacağını biliyorum. Yalnızca tüm bunlarla baş etmek çok zor."

"Hayat zor, biliyorum ama idare edeceğiz." Sırtını sıvazladım. "Çocuklar hâlâ okulda mı?"

"Onlara çocuk dememizi istemiyorlar ve evet, okuldalar."

"Hadi ya," diye mırıldandım gülümseyerek. "Bil bakalım bugün ne duydum?"

"Neymiş o?"

"Jedrek evlenmeye hazırmış!"

Durdu, kaşlarını kaldırarak bana baktı. "İyi de kiminle?"

Parmağımla kendimi işaret ettim. "Bizim köydeki en çekici insanlar olduğumuzu ve bu nedenle çiftleşmemiz gerektiğini düşünüyor. Onun çocuklarını doğurma şerefine nail olacağım."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Siz ikiniz köydeki en somurtkan çocuklara sahip en görkemli çift olacaksınız."

Gözlerimi ona diktim. "Olurduk, o sersemle evlenmeyi kabul etmemin imkânı olsaydı tabii."

Gülümsedi. "Ruh eşin olduğu ortaya çıkarsa ne yapacaksın?"

"Onu gözümü kırpmadan reddederim. İçimdeki hayvan ısrarcı olursa da tüm bağlarımı koparırım."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Tamam o zaman, sanırım artık bu konudaki fikirlerini biliyoruz."

"Şu anda neye ihtiyacın var? Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bakışları önce oturma odasına, sonra da pencereden arka bahçeye kaydı. "Hayır, bence öğleden sonrayı kendine ayırmayı hak ediyorsun. Akşam yaprakları kurutacaksın, değil mi?"

“Evet. Sihirli saatte.”

“Sanırım sihirli saat sabahın üçü.”

“Sahi mi? O zaman alaca karanlık nedir?”

“Alaca karanlık.”

Mantıklıydı.

Oturma odasındaki kitapları topladım ve köyün kenarına, Yasak Orman’a bakan en sevdiğim çınar ağacına doğru yürüdüm. Parıldayan gün ışığı, tüm şeytani yaratıkları uzakta tuttuğu ve canavarın görünmez bariyerin ardında kalmasını sağladığı için güvendeydim. Ağacın gövdesine yaslanarak oturdum ve kitapları önüme sererek şu anda hangisini okumak istediğime karar vermeye çalıştım.

Kolayca vazgeçtiğim, ağaçlar ve yaşam alanları hakkındaki kitaptı. Her ne kadar o lanet huş ağacını incelemek istesem ve yazar zehirli mantarlarla doğada bulunan diğer zehirler hakkında çok hoş şeyler yazmış olsa da şu anda bunu anlayacak beyin kapasitesine sahip değildim. Hem uykusuz ve yorgundum hem de Everlass yapraklarını doğru şekilde kurutma konusunda şimdiden endişelenmeye başlamıştım. Bu yüzden kitabı bir kenara ittim.

Romantik olan, bariz nedenlerden dolayı listemde üst sıralardaydı. Böyle bir kaçışa ihtiyacım vardı. Ama bakışlarım sürekli halkımın, yani şekil değiştirenlerin tarihi hakkındaki kitaba kayıyordu. Şu anda şekil değiştirenlerden oluşan sadece üç, hatta lanet bizi haritadan sildiği için iki tane krallık olmasına rağmen, bir zamanlar beş krallık vardı. Şekil değiştiren ejderhalar tarafından yönetilen iki, kurtlar tarafından yönetilen iki ve ayı kraliçe tarafından yönetilen bir krallık vardı. Şimdi sadece kurt kral ve kraliçeleri kalmıştı. İnatçı piçler.

Elbette başka krallıklar da vardı. Kimisi uzak diyarlarda, kimisi ise yakınlardaydı. Saray politikaları ve entrikalarıyla dolu birkaç da peri krallığı vardı. Çalıntı hazine yığınları olan korkunç goblinler. Vampirler tarafından yönetilen gece diyarı. Ve elbette, tüm rakiplerini yavaş yavaş ortadan kaldıran kurnaz iblis kral. Her krallığın köy ve kasabalarında, genellikle aynı türden büyülü yaratıklar yaşırdı. Yani şekil değiştirenler şekil değiştirenlerin krallığında, periler de peri krallığında yaşıyordu. Ama bazen de şanssız sevgililer, aşk-ları için kendi diyarlarını geride bırakarak bu krallıklara çeşitlilik katardı. Ya da perdenin arkasından insan diyarına kaçar, dünyevi hayatta gözden kaybolur ve çoğu zaman bir daha da geri dönmezlerdi.

Söylentilere göre ejderha prens, kralımızı tam da bu nedenle terk etmişti. Soylu bir periye âşık olmuş ve gelecek-teki kralımız olarak görevlerinden kaçarak periyle birlikte olmak için onun krallığına taşınmıştı. Aşk için her şeyden vazgeçmişti.

Onu suçladığımı söyleyemem. Herkes mutluluk için bir şansı hak eder, prensler bile. Yaptığı şeyin nelere mal olduğunu bildiğinden şüpheliydim.

Belki hâlâ bilmiyordu. Belki de deli kral onunla ilişkisini kesmişti. Halkını aklından silmiş olabilirdi.

Bunu bilmek imkânsızdı. Soylular fakir halktan insan-larla düşüp kalkmalarıyla bilinmezlerdi ve biz krallıktaki en fakir halktık. En verimsiz topraklara ve en kötü mahsullere sahiptik. Kaleye en uzak köy bizimkiydi. Orada her ne ol-duysa, bu köyde bildiklerimiz söylentilerden fazlası değildi. Muhtemelen bu yüzden kimse yeni varsayımlarda bulunmu-

yordu. Olayın vahametini anlayacak yaşa geldiğimde lanet hakkında hiçbir şey duymamış olmamım sebebi de buydu.

Kütüphanedeki kitap prensin kaçışından bahsetmiyordu elbette. Bundan çok daha eskiyi anlatıyordu. Yine de geçmişimizle, eskiden işlerin nasıl yürüdüğüyle ilgili bir tür ipucu veriyordu. Yeniden eskisi gibi olacağımıza inanmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden kitabı kucağıma aldım ve iyice yerleştirdim.

Bir süre sonra bir esneme tuttu, aniden yorgun hissederek başımı ağaca yasladım. Umarım bu gece biraz uyuyabilirdim. Neredeyse tekrar ava çıkma vakti gelmişti ve o aşağılık domuzlarla yüzleşmek için güce ihtiyacım olacaktı. Köyde bu hayvanları düzenli olarak avlayan tek kişi bendim ama en iyi ve en çok et onlarda olurdu. Risk almaya değerdii yani.

Bir an sonra gözlerimi açtım... birkaç kez kırıştırdım.

Etrafımdaki ışık azalmıştı. Akşamın yaklaştığını haber veren serin bir esinti yüzüme çarptı. Kucağımdaki kitap hafif devrilmiş, kenarı yere dayanmıştı.

Sadece bir anlığına gözlerimi dinlendirmek istemiştim ama belli ki uyuyakalmıştım.

Sırtım ve bacaklarım kaskatı hâlde yüzümü buruşturarak doğruldum. Eğer uyumak istiyorsam bunu yatağımda yapmalıydım. Planladığım böyle bir uyku değildi.

Kitabımı kaldırıp diğerlerini almak için uzandığımda sırtımdan kafatasıma doğru bir karıncalanma yayıldı. Gözler. Biri beni izliyordu. Bir varlık, muhtemelen tehlikeli bir tane. Bunu anlamak için içimdeki hayvanla bağ kurmama gerek yoktu. Avlanmak insanın altıncı hissini kuvvetlendiriyordu.

Kitaplarımı kendimden biraz uzağa güzel ve düzgün bir şekilde dizdikten sonra üst üste attığım bacaklarımı indirdim. Hızlı hareket etmem gerekirse edebileyim diye.

Sanki bir şeylerin ters gittiğinin farkında değilmişim gibi kayıtsızca gerindim ve çaktırmadan omzumun üzerinden baktım. Görünürde kimse yoktu ama bu, arkamda birinin olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ayağa kalkacakmış gibi dizlerimin üzerinde doğrulduktan sonra ağaç gövdesinin arkasına baktım. Hiçbir şey yoktu. Ortalık ıssızdı.

Jedrek'in buralarda dolanmasını bekliyordum. Bugün onu herkesin önünde geri çevirmiştim. Bir daha seyirci önünde bana yaklaşma hatasına düşmezdi ama onun gibi bir adam da rahat durmazdı. Egosu buna izin vermezdi. Beni yalnız yakalamaya çalışmasını ve sonra da korkutarak evliliği kabul ettirmesini beklerdim.

Ama o minyon bir adam değildi. Pusuda bekleyen o olsaydı, cüssesi onu ele verirdi. Yine de... Karıncalanmalar devam etti. Tuhaf bir ağırlık hissi göğsüme çöktü, tıpkı dün gece hissettiğim gibi...

Donup kaldım.

Bu sefer şehvet duygusu hissetmedim. Sadece uzuvlarıma sızan bir ateş dalgası duyumsadım.

Gözlerimi kararan ağaçların üzerinde gezdirdim. Azalan ışık ortamın rengini hızla emiyordu. Uzayan gölgelerin içinde hiçbir şey kıpırdamıyordu. Hafif esinti dalları kıpırdatmıyordu. Her şey durgun ve sessizdi.

Bu, beni korkutacak değildi. Önümde, dalların arasına sıkışmış karanlıkta bir şey gizleniyordu. Bir şey beni izliyor ve bekliyordu.

Tüylerim diken diken oldu.

Yavaşça ayağa kalktım ve kitaplarımı aldım. Burada takılıp gecenin ne getireceğini görmek niyetinde değildim.

Ayrıca, yapmam gereken şeyler vardı. Yapraklarla ilgilenmem gerekiyordu.

Dönerken yaprakların titrediğini duyduğumu sandım.

Başımı Yasak Orman'a doğru çevirdim ve kısık gözlerle karanlığın içine baktım. O her neyse, iyi gizlenmişti.

Sinirlerim bozuldu. Klasik kitap kurdu tepkisiyle sanki beni koruyacaklarmış gibi kitapları göğsüme bastırıp aceleyle eve koştum.

Ön kapıyı arkamdan kapatıp derin bir nefes aldım.

Hannon, oturma odasında okuduğu kitaptan başını kaldırarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Yok bir şey. Sadece..." Kitaplarımı kapının yanındaki küçük masanın üzerine bıraktım ve yanındaki kanepeye oturdum. "Korktum, hepsi bu. Yasak Orman aklımı karıştırıyor."

"Güzel. Bu seni oradan uzak tutar."

"Oradan uzak durmak işime gelir."

"Gün sona eriyor," dedi kitabına geri dönerek.

"Başka bir deyişle, sorumluluklarına vakit ayır ve faydalı bir şeyler yap diyorsun yani?"

"Evet. İyi olur."

"Çocuklar nerede?"

"Arkadaşlarıyla birlikteler."

Yakında evde olurlardı. Güneşin batışı çocuklar için sokağa çıkma yasağıydı, istisna yoktu. Yasak Orman'dan bir yaratık fırlamasa bile hava karardıktan sonra köyde pusuda bekleyen iblisler olurdu. Lanetten sonra geceler çocuklar için çok tehlikeli hâle gelmişti.

Kanepeden kalkıp Everlass yapraklarıyla ilgilenmek için dışarı çıktım.

Ben yapraklara her zamanki işlemleri yaparken zaman hızla geçti. Bir noktada Dash bir kâse güveç getirdi ve sonra ben ne yaptığımı anlatırken etrafta dolanıp beni dinledi. Bitkilerle çalışmak, özellikle de bu bitkiyle çalışmak, beni tarif edemeyeceğim bir şekilde sakinleştiriyordu. Bitkinin ihtiyaç duyduğu özen ve incelik hoşuma gidiyordu. Özellikleri girdiği ortama göre değişiyordu.

Birkaç saat içinde nihayet işlerimi bitirdim ve uyuması için Dash'i içeri gönderdim. Yaprakları topladığım köklerin güçlü ve sağlıklı olması sayesinde bu hasat bir süre dayanacaktı. Daha fazlasına ihtiyacım olana kadar baharın gelmesini umuyordum, o zaman bitkilerim bahar güneşi altında büyüyecekti.

Parlayan altın gözler ağaçların arasından bana bakıyordu. Korku vücudumda sabit bir ritme dönüştü. Bir kükreme iliklerime saplanıp âdeta gövdemi ortadan ikiye ayırdı.

Sarsılarak uyandım ve gözlerimi açtım.

Kahrolası canavarın parlayan gözleri. Rüyamda başka şeyler gördüğümünden emindim ama genelde uyandığımda hatırladığım tek şey o lanet gözler olurdu, şimdi buna bir de kükreme eklenmişti.

Alçak, tehditkâr bir hırıltı havada yankılandı. Damarlarım dondu.

Lütfen hâlâ rüya görüyor olayım. Lütfen hâlâ rüya görüyor olayım.

Hareket etmekten, başımı yana çevirip sesin kaynağını aramaktan korktum.

Yine aynı yerden, derin ve alçak bir hırıltı geldi.

Yatak odamın penceresinin hemen dışından.

Dehşet beni delip geçerken eklemlerimi donduran korkuyla savaşıarak yavaşça doğruldum.

Bu, düşündüğüm şey olamazdı. Olamazdı. Canavar Yasak Orman'ın sınırını geçemezdi. Ya da en azından insanların söylediği buydu.

Derin hırıltı üçüncü kez duyuldu ve gecenin yoğun havasında yankılandı.

“Finley!” Sable yan yatmış, bana doğru bakıyordu. Puslu ay ışığında fal taşı gibi açtığı gözlerini görebiliyordum. O da duymuştu. Bu bir rüya değildi. Bu imkânsız şey gerçekten de yaşanıyordu.

Pencereden süzülen ay ışığı titredi... Sonra da karardı. Devasa bir şey ışığı engelliyordu.

“Tanrıça bize yardım etsin,” dedi Sable titreyen bir sesle. “Canavar bizi avlamaya geldi.”

“Sorun yok. Her şey yoluna girecek.”

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kendimi yere atıp yuvarlandım. Canavarın gözleri karanlıkta görebiliyor olabilirdi ama eskimiş ve dayanıksız olsalar da pencerelerimizden içeriye net göremezdi.

“Kıpırdama,” diye fısıldadım.

Dirseklerimin ve dizlerimin üzerinde köşedeki şifonyere doğru süründüm. Işık yeniden pencereden içeri süzölmeye başlamıştı. Canavar yoluna devam etmişti.

Ayağa kalktım ve şifonyerin üzerindeki hançerimi kaptım.

Bir an sonra kapıya koşup açtım.

Boğazımı yırtan bir çığlık, ağzıma bastırılan bir el tarafından hızla kesildi. Hannon tek parmağını dudaklarına götürdü.

Elini ittim ve yanından geçip gittim. Ödümü koparmamış olsaydı bu çığlığa da onun uyarısına da gerek kalmazdı.

Babam kapalı kapısının arkasından öksürdü, göğsü hırıldıyordu.

Şimdi bunun için endişelenmeyelim, millet. Önce tüm aileyi hayatta tutmaya çalışalım.

Ön kapıya ulaştım ve ağır ahşap kalasın indirildiğinden emin oldum. Kalasın ucu, onu yerine sabitleyen metal yuvanın içinde duruyordu. Ay ışığı beyaz ahşabın üzerinde titriyordu. Sonra ışık azaldı... Daha sonra da tamamen söndü.

Kalbim teklerken gözlerimi kapattım. Her bir sinir ucuma elektrik verilmiş gibiydi. Adrenalin sistemime akın ediyordu.

Verandaya bakan pencerenin yanı sıra oturma odasında üç pencere daha vardı. Arka bahçeye bakan ikisi birbirine yakındı, üçüncüsü de bizim evle başka bir evin arasındaki yan bahçeye bakıyordu. İçeriye vuran ay ışığının değişimine bakılırsa arka pencerelerin ikisi de az önce kapatılmıştı.

Ama o pencerelerde panjur yoktu.

Ben dönerken âdeta zaman yavaşladı. Orada ne bulacağımı biliyordum. Kâbuslarım gerçek olmuştu.

Pencerelerden birinde büyük, parlayan altın bir göz belirdi.

Nefes almakta zorlanıyordum. Göğsümdeki o garip ağırlık hissi bedenime yayıldı, içimdeki alev vajinamdan dışarıya, uzuvlarıma sızdı. Bedenim yanıyordu ama kanım donmuştu. Korkudan hareket edemiyordum.

O gözle aramda on beş adımdan daha fazlası yoktu. Yani son gördüğümünden çok daha yakındı. *Çok çok* daha yakın. Korkudan felç olmuş hâlde her ayrıntıya dikkat etmeden duramadım. İnce, dikey ovallikte gözler. Göz bebeği bir kedininkine benziyordu ama daha yuvarlaktı. Koyu, parlak

bir altın rengi siyahı çevreliyor; ardından daha açık altın, turuncu, kırmızı ve sarı çizgilerden oluşan bir renk cümbüşü dışa doğru yayılıyordu. Çevresi daha koyu lekelerle güneş patlamasını andırıyordu.

Çok güzeldi.

Göz kırpınca çift göz kapağı olduğunu gördüm. İlki daha çok yandan kayan bir perde gibi görünüyordu. Diğeriyse insanlarınki gibiydi, üstten inerek alt kapakla buluşuyordu. Çok hızlı şekilde göz kırpmıştı ama hareket beni yerimden sıçrattı.

“Finley?”

Dash’in sesi koridorda çınladı. Sanki canavar onu duymuş gibi, altın rengi göz o yöne kaydı.

Farklı bir korku ilkinin maskeleyince tekrar harekete geçerek oturma odasına koşan Dash’in önünü kesmek için öne atıldım.

“Geri çekil,” diye bağırdım ve ilerlemesini engellemek için odanın ortasında durdum. Elim uzattım. “Geri çekil! Gözden uzak dur.”

O muhteşem ama korkunç altın göz bana doğru kaydı, bariyerlerimi yıkarak beni baştan aşağı tartı. Bunu hissedebiliyordum, sanki ruhumu söküp bir teraziye koymuş gibi geliyordu.

Göz kaybolduktan sonra beden onu takip etti, karanlık pullar pencerenin ötesine ilerledi. Bir an sonra ay ışığı geri geldi ve karanlığı aydınlattı.

Kırılan camın sesi irkilmeme ve refleks olarak kolumu yüzümün önüne kaldırmama neden oldu. Bir şey ahşap zemine çarptı ve sıçrayarak ayağıma doğru yuvarlandı. Çakım.

Sanki başka bir bedenden ona bakıyordum. Farklı bir dünyadan.

Çakımı yerden almıştı. Sonra da beni buraya kadar takip etmişti. Kim olduğumu ve ne yaptığımı biliyordu. Öyle olmalıydı.

Şimdi de hesabını görmeye gelmişti.

Bu iş çok kötü gidebilir, millet. Sonuna kadar dayanın, diye düşündüm umutsuzca. Tüm vücudum titriyordu.

Harekete geçmem gerekiyordu. Korkunun prangalarından kurtulmalı ve enerjimi faydalı bir şey için kullanmalıyıldım. Ama ne için? Bu büyüklükte bir yaratığa karşı ne yapabildim ki? Şu anda yapabileceğim tek şey saklanmak gibi görünüyordu. Saklanmak... Ya da dikkat dağıtmak.

Gözlerim yaşlarla dolsa da kendimi bırakmadım. Ailemi kurtarmak için her şeyi yapardım, Yasak Orman'a doğru körü körüne koşmak da buna dâhildi. Böylece beni kovalayacaktı. Böylece ailem kaçabilirdi.

Hannon koridordan sessizce, "Ne yapayım?" diye sordu.

Cesaretimi toplayarak hissiz bir şekilde, "Onları güvende tut," dedim. Yavaşça eğildim ve yerdeki cam parçalarına dikkat ederek boştaki elimle çakıyı aldım. Işık tekrar söndü ve işte o altın göz, tekrar beni süzmeye başladı. Bekliyor gibiydi. Bana bir seçenek sunuyordu. Ya teslim olacaktım ya da ailemi tehlikeye atacaktım.

Seç birini.

Pencere kırıldığından artık canavarı duyabiliyordum. Sessiz gecede yankılanan soluklarını. Göğsünün derinliklerinden gelen hırıltıyı.

Bu bir seçim değildi. Benim için değildi. Bu bir olasılıktı. "Çocukları odandaki büyük pencerenin yanına topla," diye

Hannon'a fısıldadım. Gözümden bir damla yaş süzüldü. Çakıyı pijama altımın cebine soktum. "İş o noktaya gelirse, onlarla birlikte dışarı çık ve onları güvenli bir yere götür. Çıkamazsan da yere yat ve olduğun yerde kal. Ben canavarın dikkatini dağıtacağım."

"Hayır, Finley." Hannon beni yakalayıp güvenli bir yere çekecekmiş gibi bir adım öne çıktı.

Elimi uzattım. "Olduğun yerde kal, lanet olası! Everlass sende. Köy meydanındaki Chartreuse, etkisizleştirici iksirin nasıl yapılacağını benim haricimde herkesten daha iyi bilir. Ondan yardım iste. Babamı hayatta tut. Ben..." Ne yapabiliirdim ki? Bir canavara karşı ne yapabiliirdim? "Bunu bir şekilde atlatıp geri döneceğim, tamam mı? Onları hayatta tut. Hepsini."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzüldü. Kelimelerimden hüznün damlıyordu. İkimiz de geri gelemeyeceğimizi biliyorduk.

Yine de sorun değildi. Hannon çocuklara benden daha iyi bakabiliirdi. O, fırtınada ailemin tutunduğu bir kayaydı.

"Hepinizi seviyorum," dedikten sonra dönüp hızla kapıya doğru yürüdüm.

"Ne yapıyor bu?" diye sızlandı Dash.

"Hayır, Finley," dedi Sable, hepsi karanlık odanın girişinde toplanmıştı.

Kapıyı güçlendiren kalası kaldırdım. Durakladım ama arkama bakmadım. Bir kahraman gibi çıkmak istiyordum. Akıllarında kaderiyle yüzleşmeye giden korkmuş bir kız olarak kalmak istemiyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra hızla oradan uzaklaştım. Canavar beni ailemin önünde öldürürse kahrolurdum.

Komşunun bahçesinden geçen yolu da kullanmadım. Peşime düşerse onları ve evlerini tehlikeye atabilirdim. Bunun yerine, evlerin arasından geçerek etrafından dolanan yolu kullandım.

Canavarın kükremesi beni korkutup tökezletti. Durmamı emrediyordu. Sesin etkisi neredeyse bacaklarımı kilitledi ve vücudumu hareketsiz bıraktı. Bu durum bir hatırayı tetikledi ama artan panik yüzünden anı geldiği gibi silindi.

Tahtalar parçalandı ve arkamdaki patikada ağır ayak sesleri duyuldu. Bahçe çitimize çarpmış olmalıydı. Hannon onu tamir edebilirdi, sorun olmazdı. En azından beni takip ediyordu. Planımız işliyordu.

Hızımı arttırarak Yasak Orman'a doğru ilerledim. Arkama bakmaya cesaret edemiyordum. O şeyin büyüklüğünü görmek istemiyordum. Ayrıca, eğer bir şekilde sinsice yaklaşıp, üzerime çullanır ve beni ikiye bölerse, en azından sonum

çabuk olurdu. Kısmen kör bir hançerle kaybedilmiş bir savaşa girmekten de daha iyiydi.

Sokaktaki son evin önünden yürüyerek çınar ağacının yanından geçtim ve Hannon'a o kitapları kütüphaneye götürmesini tembihlemediğim için durduk yere kendime kızdım. Sanki şu anda en önemli şey buymuş gibi.

Yasak Orman'ın sınırına ulaştığımda neden yakalanmadığımı merak ettim. Şimdiye kadar bana ulaşmış olmalıydı. Belki de takip etmemişti...

Yavaşladım ve boş bir alan görmeyi umarak arkama döndüm.

Neredeyse altıma işiyordum.

O kadar sessiz ilerlemişti ki, ne bir nefes sesi ne de büyük bir ayak sesi duymuştum. Ama hemen arkamdaydı.

Devasa bir yaratık çınarın hemen ötesinde durmuş bana bakıyordu. Gözleri karanlıkta parlıyor; donuk, bulanık siyah pullarına vuran ay ışığı göz alıyordu. Büyük bir kafası vardı ve boyu uzun bir ağacın yarısı kadardı. İki boynuz ağacın tepesine doğru uzanıyordu. Pullu yüzü, sivri bir çenesi ve uzun dişleri dudaksız ağzından aşağı uzanıyordu. İri omuzlarını daha önce de görmüştüm. Benden daha uzun, geniş ve kaslıydı. İki güçlü bacak onu önden destekliyordu. Üst gövdesi, arka bacaklardan başlayarak biraz daha kısa olan ön bacaklara doğru eğiliyordu.

Deri kılıfım yanımda olsaydı hançerimi içine sokardım. Çünkü önümde duran bu şeye karşı bana yardımcı olmazdı.

Daha cesur olsaydım yerimde dimdik dururdum.

Ama döndüm ve deli gibi kaçmaya başladım.

Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Beni takip edip etmediğini görmek için bile arkama bakmadım. O anda

kendimi kontrol edemiyordum. Panik yüzünden koşuyordum ama bunu bilinçsiz bir şekilde yapıyordum.

Ağaçların arasında zikzaklar çizerek ilerlerken taşlara takıldım. Omzum fark etmediğim bir ağaç gövdesine çarptı ve çalıların arasına düştüm. Bir diken koluma batıp geceliğimi yırtarken nefesim kesildi. Nefesim kesik kesik çıkıyor, gözlerim gözyaşlarımla ıslandığından önümdeki manzara dalgalanıyordu. Bir kahraman. Tam bir prensese dönüşmüş-tüm ve dürüst olmak gerekirse kurtarılmayı dert etmezdim. Hiç mi hiç umurumda olmazdı.

Önümde uzanan çalıların ötesine bakınca aniden nerede olduğumu fark ettim. Görünüşe göre yer değiştirmiş olan uzun huş ağacı karşımda duruyordu ve tarla da hemen yanındaydı. O panikle bile buraya gelecek kadar yön duygusuna sahiptim demek ki. Bu tarladan hırsızlık yaptığım için peşimden geldiği düşünülürse burası muhtemelen canavarı yönlendirebileceğim en kötü yerdi. Yine de başka nereye gidebilirdim ki? Bütün gece burada saklanabilir ve yarın eve dönebilirdim... tabii döndüğümde canavarı evimde bulmazsam. Köyden kaçamamıştım ve şimdi canavardan da kaçamayacaktım.

Gelecekle yüzleşme zamanı. Bir korkak olduğu ortaya çıkan kahramanımız bakalım bu sefer nasıl kaçacak?

Nefes nefese huş ağacının önünde durdum ve yukarı baktım. Ardından ağaç, dans eden bir kız gibi sallandı, dallarını titretti ve yapraklarını hışırdattı.

“Bok kafalı şey, kesecek misin şunu?” diye bağırdım ona. “Beni bulması için gösteri yapmana gerek yok, kendisi bu konuda zaten yetenekli.”

Arkamdan gelen alçak hırıltı bunun kanıtıydı. Derin bir nefes aldım ve bir kez daha döndüm.

Ağaçların arasında duruyordu. Etrafını saran dallar tarafından kısmen gizlenmişti ama gözleri karanlığın çevrelediği iki kor gibiydi. Başını eğdiğinde hançerimi sıkıca kavrayıp biraz yukarı kaldırdım. Cesurmuşum gibi davranmaktan zarar gelmezdi.

Devasa canavar göz açıp kapayıncaya kadar küçüldü ve çıplak bir adama dönüştü.

Ağzım açık kaldı. Hayır. Bu olamazdı. Bu mümkün değildi! Dönüşüm yeteneği lanet tarafından bastırılmıştı. Bu krallıkta hâlâ bunu başarabilen biri kaldığını duymamıştım. Köyümüzün lanetten bu kadar etkilenen tek yer olmasına rağmen *canavarın* bir insana dönüştüğünü kesinlikle duymamıştım. Böyle bir şey olsa söylentisi yayılırdı. Başkalarını uyarmak için.

Ağaçların arasından bana doğru yürüdü. Ay ışığı dağınık kahverengi saçlarının üzerinden geniş omuzlarına ve kaslı gövdesine vuruyordu. Kalın, iyice oturmuş kaslar uzun vücudunun her santimini kaplıyordu. Bir gram bile yağ yoktu. Bu kasları zorlu savaşlar sayesinde kazandığı belliydi. Gücünün farkında olan bir adama benziyordu.

Hareketleri şık ve zarifti. Bana doğru gelirken gözleri hâlâ aynı hayvani altın rengindeydi ve beni izliyorlardı. Bu durumda avcı olan oydu ve bunun farkındaydı. Bir yırtıcı gibi avını gözlüyordu. Yani beni.

Yine de beni asıl etkileyen şey kasları ya da bariz gücü değildi. İçimi burkan ve bacaklarımı titreten tehlikeli havası bile değildi. Yaralı görünüşüydü.

Vücudunu bir yığın derin yara izi kaplamıştı. Göğüs kafesinden memesine kadar bir yara izi iniyordu. Yan tarafından dört paralel yara izi ve karnından çaprazlama başka yara izleri geçiyordu. Onları kıvrımlı dövmelemlerle kapatmaya çalışmıştı. Yine de işe yaramamıştı. Aksine, geçmişte yaşadığı travmaları daha fazla gözler önüne sermişti; bazıları derisini buruşturmuş, bazıları ise derin yaralar olduğunu gösteren izler oluşturmuştu.

Benden birkaç adım ötede durdu. Kasları ve gücü nefesimin düzensiz çıkmasına neden oluyordu. Bir insan olarak bile devasaydı. Ben de uzun boylu bir kadındım ama onun boyu benimkini bir karış aşırıyordu. Hançerimin ucu ileri geri sallanıyordu ve kolumun titreyişini gizlemek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

“İzinsiz girdin,” dedi derin, hırıltılı bir sesle. Sanki o kadar sert ve uzun çığlık atmıştı ki ses telleri zarar görmüştü.

“Beni buraya kadar kovaladın. Bunun izinsiz olduğunu sanmıyorum,” dedim. Her şeye rağmen karşılık vermekte ustaydım. Çok fazla pratik yapmıştım.

“İzinsiz girmenin bedeli hapistir. Hırsızlığın bedeli ise ölümdür.”

“İyi ki çalmamışım o zaman.” Hiçbir şey çalmadığımı belirtmek için kollarımı ona doğru uzattım.

Konuşmanın akışını takip etmek için içgüdüsel olarak bakışlarını aşağı indirdi. Gözleri tekrar yukarıya, yüzüme doğru kaymaya başlamıştı ki bir an duraksadı ve dikkatini göğsüme verdi. Yırtık pırtık geceliğimin terden göğüslerime yapıştığını geç fark ettim. Evden kaçmadan önce üzerime çekidüzen verecek zamanım olmamıştı. Soğuk ve korku göğüs uçlarımı dikleştirmişti. Gözlerini benden alamıyordu.

Havadaki basınç arttı. Karnımdaki ağırlık hafiflemeye başladı ve alevler âdeta dışarı sızdı. Bakışları yavaşça benimkilere kayarken içimde bir gerginlik hissettim. O altın gözler iştahla parlıyordu. Şehvetle. Hâkimiyetle.

İçimdeki bir şey, yabancı ama çok derinlere kök salmış bir şey, zevkle mırıldandı. Arzu bedenimi ısıttı.

Neler oluyor böyle? Bu hiç de hayra alamet değil, millet.

Ama bu hissi tanıyordum. Dün geceki şehvet büyüsüydü. Yine de Incubus'un gücüyle aynı değildi. Onların gücü zayıf, sinsi ve kurnazcaydı. Son derece sevgi doluydu. Bu... bu sert, yoğun ve güçlüydü. Tehlikeliydi. *Hoştı.*

Bacaklarımın arasındaki o ani ıslaklığı, sertçe becerilmek ve o kocaman aletini tekrar tekrar içime sokması için hissettiğim çaresizliği görmezden gelerek tüm gücümle bu duyguları bastırdım.

"Finley, değil mi?"

Neden bu sert ses birdenbire ısınan tenimi yalıyormuş gibi gelmişti? Bundan hoşlandığımı için kendimden nefret ettim. Birdenbire kalçalarımın arasına bırakacağı öpücükleri arzuluyor olduğum için kendimden nefret ettim. Parmaklarının ıslak dişiliğine dokunmasını istediğim için.

"Tanrıçanın canı cehenneme, aklımı kaçırıyorum galiba," diye mırıldandım. Kendime gelmeye çalışıyordum. Elimin tersiyle alnımı sildim. Sanki her seferinde büyüsü beni iplik gibi çözüyordu. Neden bu kadar iyi bir his veriyordu?

"Hükmedilmek mi istiyorsun, Finley? İçindeki hayvan kesinlikle istiyor."

"N-ne?" Avucumu göğsüme bastırdım. Sanki gerçekten de kurtulmaya çalışan bir yaratıkmış gibi göğüs kafesime karşı hırlayan varlığı hissettim. Alevler damarlarıma sızmaya

devam ediyor, uzuvlarıma güç pompalıyordu. Bu hisle sarhoş oluyordum. Bu koca kışlı alfanın beni hemen şimdi yere yatırmasına ve o koca aletini derinliklerime sokmasına izin vermek için kıvranıyordum.

“Yeter!”

Emir verir gibi bağırması soğuk duş etkisi yarattı.

Gözlerimi kırıştırdığımda hançerimi düşürdüğümü ve canavarın şimdi tam önünde durduğumu fark ettim. Göğsü benimki gibi kabarmış, iri aleti aramızda tamamen ereksiyon hâlindeydi. Henüz ona dokunmamıştım ama düşündüğüm şeyleri gerçekleştirmek üzere olduğum açıktı. Bana arzula-dığım şeyi vermesini talep etmek üzereydim.

Korkutucu olan, ne zaman hareket ettiğim ya da ya-nına nasıl gittiğim hakkında hiçbir fikrimin olmamasıydı. Bunların hiçbirini yaptığımı hatırlamıyordum. Sanki başka biri hareketlerimin kontrolünü ele geçirmişti. *Benim* kontrolümü. Ama aynı zamanda, müstehcen şeyler düşündüğümü hatırlıyordum. Onları gerçekleştirmek için harekete geçtiğimi hatırlıyordum. Ayıp ama haz dolu düşüncelerin içimde yarattığı sızıyı hatırlıyordum.

Olamaz, yine mi oluyordu?

Hiç düşünmeden yüzüne bir tokat attım. Sonra da, *Kahretsin, ne yaptım ben?* diye düşündüm.

Geri çekilmeme, kaçmama ya da çılgınca gülmeme fırsat vermeden bileğimi havada yakaladı.

“Seni bir kereliğine affediyorum,” dedi kâbus gibi bir sesle. “Çünkü bundan kısmen ben sorumluydum. Canavarımı olması gerektiği gibi kontrol edemedim. Ama sadece bir kereliğine. Bir daha denersen seni mahvederim.”

“Sen ne tür iğrenç bir yaratıksın?” diye sordum. “Incubusların kralı falan mısın? Kızları seninle birlikte olmaları için büyüyle zorluyorsun musun?”

“Seni temin ederim prenses, ben iblis değilim.”

Yüzündeki ifade gibi bu hitabı da küçümseyiciydi. “İçinde ne sakladığını bilmiyorsun, değil mi?” diye sordu.

Gözlerimi kısarak ona baktım ve ilk kez zekice bir cevap veremedim. Piç kurusu beni tamamen oyun dışı bırakmıştı.

Elimi uzaklaştırıp beni geriye doğru itti, biraz boşluk bırakacak kadar hafifti ama beni yere serecek kadar sert değildi.

“İçindeki canavar başını belaya sokacak,” dedi. “Onu kontrol etmeyi öğrenmelisin.”

“Ne... Sen neden bahsediyorsun?”

Kahkaha attı, başını iki yana salladı ve sonra gökyüzüne baktı. “Lanet olsun.” Sanki kendi kendine konuşuyor gibiydi. Ya da belki de o an için benim görünmez izleyicilerime konuşuyordu. Omuzlarını dikleştirmeden önce şöyle bir hareket ettirdi. “Bu topraklardan birçok kez Everlass bitkisini çaldın. Neden?”

“Hayır, ben çalmadım.” Sadece bir aptal kanıt olmadan suçunu itiraf ederdi.

“Neden?” diye hırladı.

Korku içimi sardı ama ona bunu görme zevkini tatırmayacaktım. Belli ki bu bitki onun için çok önemliydi. Konumuz sadece çalmak değildi, ondan çalmaktı. Kini kişiseldi ve ben köyümü ispiyonlamak istemiyordum. Sırrım benimle birlikte mezara gidecekti.

“Çoğu insan bu çürüyen krallıktan kaçma umuduyla ormana geliyor,” dedi. “Ya beni öldürmeyi ya da son zaman-

larda iblis kralla bir anlaşma yapmayı umuyorlar. Ama sen ve bazıları Everlass bitkisini çalışıyorsunuz. Bu bitkiye rağbet gösteren tek köy sizin köyünüz. Neden?”

“Sanırım *diğerleri* bahçeleri çok küçük olduğu ve ihtiyaç duydukları bitkileri yetiştirmek için yeterli alana sahip olmadıkları için yapıyor.”

Öfkeyle bir adım öne çıktı. “Bunu bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın?”

“İdamımı zorlaştırmak zorunda mıyım? Evet, biraz. Sonuçta bu, dört gözle beklediğim bir şey değil.”

Bakışları içime işledi ve midemi altüst etti. “Kazanamayacağın bir savaşa girmeye çalışıyorsun.”

“Hayat, kazanamayacağımız bir savaştır. Asıl soru şu; barış içinde mi ölmek istiyoruz, yoksa son nefesimize kadar savaşmak mı? Ben savaşmayı seçiyorum.”

Göğsümdeki o ağırlık neredeyse gerçek bir varlık gibi içimde gümbürdedi. Beni onayladığını hissettim.

Bu gerçekten benim hayvanım olabilir miydi? Böyle bir şey mümkün müydü? Aramızdaki hava gerildi. “Bana başka seçenek bırakmıyorsun.”

İçimde güçlü bir şok, bir titreme hissettim. Bu seferki şehvetli bir his değildi ama hükmediciydi. Tüketiyordu. Ona cevap verme zorunluluğu bedenimi ele geçirdi. Âdeta beni hırpalıyordu. Emrine itaat etmek için ağzımı açtım. Sonra kapattım.

Ben oynanacak bir kukla değildim. Patronluk taslanacak bir hizmetçi değildim. Sahibim yoktu ve hiçbir zaman olmayacaktı. Beni öldürmek istiyorsa, tamam, öldürebilirdi. Ama sırlarımı benden zorla alamayacaktı.

Kelimelerimi zapt etmek için çenemi sıktım. Tırnaklarımı avucuma geçirdim ve yarattığı acıya odaklandım.

Bedeninden öfke ve hayal kırıklığı yayıldı. Daha fazla güç dalgası beni kamçıladi. Tenimi ateşe verip kemiklerime işledi. Acı kanımı fokurdattı. Canım o kadar yanıyordu ki bayılacağımı sandım. Ama yine de direndim.

“Lanet olsun sana, Finley,” diye homurdandı. Öne doğru uzandı ve beni boğazımdan yakalayarak kendisine doğru çekti. Altın rengi gözleri benimkilere kilitlendi. “Neden?”

İçimdeki varlık ateş püskürüyordu. Öfkeliydi.

Hiç düşünmeden çakıyı elime aldım. Nasıl olduğunu bilmeden açtım.

Onu göğsünden bıçakladım.

Tıslayarak beni fırlatıp attı. Bir el hızla, göğüs kafesine saplanmış olan bıçağa uzandı. Yeterince derine saplamamıştım. Hafif kesikten başka bir şey değildi. Vücudunun durumuna bakılırsa daha önce buna benzer çok yara almıştı. Kalın kas kütlesine bakılırsa da bu yara onu fazla yavaşlatmazdı.

Bu işin sonu benim için çok kötü bitecekti.

Bir anda kalkıp koşmaya başladım. Eve gidemezdin. Bu onun ailemin peşine düşmesine neden olurdu. Eve gitmek yerine sağa döndüm ve canlanan huş ağacının etrafından dolandım. Sallanıp kıpırdandı. Öte yandan canavarın bana durmamı emrettiğini hissettim ama görmezden geldim. Everlass’a doğru koştum, tarlanın ortasına gelene kadar adımlarıma dikkat ettim. Durduğumda güçlkle nefes alıp tekrar onunla yüzleştim.

Eğer Everlass onun için özelse kırılganlığını anlardı. Tarlada gezinip onu yok etmek istemezdi. Umarım.

Tarlanın kenarında belirdiğinde göğüs kafesindeki yeni kesikten akan kan, karın kaslarından aşağı süzülüyordu.

Kollarını iki yana açıp, "Nereye gideceksin? Köyüne geri dönersen herkesi öldürürüm. Bunu ister misin? Yaşama şansını kaybettin, Finley. Bu topraklardan çaldın ve artık bana aitsin," dedi.

"Peki sen kimsin? İblis kralın kuklası mı? Onun kölesi mi?"

Yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Başını yana eğdikten sonra hiç de komik olmayan bir şekilde gülmeye başladı. Kollarını indirdi.

"Bu iş gittikçe daha iyi bir hâl alıyor," dedi kendi kendine. Sonra da bana, "Kralın yokluğunda ayakta kalan tek soylu olarak, bu toprakların bekçisi benim. Onların koruyucusuyum. Ben sizin gardiyanınız ve efendinizim," dedi.

"Onların koruyucusu mu? Şaka mı yapıyorsun? İnsanlar ölüyor. Lanetten kaynaklanan hastalık herkesi öldürüyor. Gerçek bir koruyucu varsa o da benim. Lanetin neden olduğu hastalık bu ormanı çürüttüğü gibi insanların bedenlerini de çürütmeye başladığında onları hayatta tutan bendim. Beni tehdit etmek yerine bana teşekkür etmelisin. Tek yaptığın bu ormanda canavar kılığında dolaşıp izinsiz girenleri öldürmek. Tüm bunları kimden koruyorsun? Kendi halkından mı? Ya yanlış yönlendirilmişsin ya da aptalın tekisin. Cezamı ver ve bu işi bitir. Vaktimi boşa harcıyorsun."

Yumrukları bir açılıp bir kapanıyordu. Ayaklarının dibindeki Everlass'a baktı, sonra tekrar bana döndü. Sanki bir konuda kendisiyle savaşıyor gibiydi. Adımlarını dikkatle atarak ileriye doğru yürüdü. Anlık gelen farkındalık içimi parçaladı. Bu tarlayı sadece benim köyümün kullandığını

ve hiçbirinin budama konusunda iyi olmadığını söylemişti. Bu bitkileri budayan ve onlarla ilgilenen oydu. Bu bitkilere sevgi gösteriyordu.

Hissettiğim bu kafa karışıklığına ayıracak zamanım yoktu.

Bir ayağımı kaldırdım ve en yakın bitkinin üzerine koydum. Duraksadı. “Bu sadece bir bitki, Fınley.”

“Sen bana ulaşana kadar bir bitkiden çok daha fazlası zarar görecektir. İkimiz de tek kökü paylaştıklarını biliyoruz. İçlerinden biri ezilirse acı hepsini etkiler. Yeteri kadarını ezersem hepsi kuruyacak. Ne kadarını ezmem gerektiğini biliyorum.”

Bunun doğru olduğunu sanmıyordum. Yalnızca bir yerde okumuş falan olmalıydım.

Yine de, canavarın aniden donmasına neden olduğuna göre belki de doğrudur.

Avuçlarını güven verici bir hareketle yavaşça yukarı kaldırdı.

“Kardeşin kısa bir süre önce iki kişiyle birlikte bu topraklara girdi.”

Kalbim tekledi. Yanlışlıkla dengemi kaybedip bir bitkiyi ezme ihtimalime karşı ayağımı indirdim.

“Onun hayatı da arkadaşlarının hayatı da bana ait. İş birliği yaparsan izinsiz girmelerini ve hırsızlıklarını affedeceğim.”

“Bir anlaşma yapabiliriz,” dedim hemen, dudaklarımı yalayarak. “Köyü bağışlarsan sana sırlarımı anlatırım. Yeterince zor zamanlar geçiriyorlar. Kimseye zarar vermeye çalışmıyorlar. Seni öldürecek kaynaklara sahip olmadıkları kesin.” Bir an için söylediklerimi düşündü.

“Everlass’a iyi davrananları bağışlamaya razı olacağım. Geri kalan herkes ölecek,” diye hırladı.

Yeterince iyi bir anlaşılmıyordu.

"İyi, tamam, buraya birkaç kez zorunluluktan geldim. İnan bana, ormana ayak basmak istemezdim. Everlass'i, benim bulduğum etkisizleştirici bir iksirde kullanıyoruz. Yıllar geçtikçe onu öyle güçlendirdim ki lanetten dolayı hastalananların yaşam sürelerini uzatıyor." Yutkundum. "Hâlâ tam olarak doğru yapamıyorum. Kesin bir tedavi değil. Ama eskiden yılda bir düzine köylü kaybederken şimdi bir iki taneye düştük. Bu yıl şimdiye kadar sadece bir kişiyi kaybettik."

"Bu iksiri sen mi yarattın?" İnanıp inanmadığını anlamadım ama kesinlikle alay ettiğini söyleyebilirdim.

"Zengin doğmamış olmamız aptal doğduğumuz anlamına gelmez. Hepimizin kendi bahçesi var ama kış aylarında, senin de bildiğin gibi, Everlass kış uykusuna yatar. Topladığımız yapraklar tekrar büyümmez. Bir insanı sağlıklı tutmak için çok fazla şeye ihtiyacımız olduğu düşünülünce hastalığı ileri seviye olanlar için kaynaklarımız tükeniyor. Çaresiz kaldığımızda ya ölmelerine izin veriyoruz ya da bu ormana dönüp burayı koruyan canavarla yüzleşme riskini göze alıyoruz. Bay Koruyucu, kendine böyle diyorsun sanırım. Mutlu musun? Biz sadece hayat kurtarmaya çalışıyoruz."

"Bu iksiri hiç duymadım."

"Nereden duyacaksın ki? Biri buraya gelip sana anlatacak değil ya? Senin bir insana dönüştüğünü bile bilmiyorduk. Ya da herhangi birinin hâlâ dönüşebildiğini."

"Diğer köylerde böyle bir iksir yok."

"Kendi köyümüze hapsolmuş durumdayız, zeki şey. İksiri ben yarattım. Sınırlarımızın ötesindeki biriyle nasıl paylaşabilirim ki? Zihinsel telepatiyle mi?"

"Sana inanmıyorum."

“O zaman daha iyi bir teorin olmalı. Buraya ne için geldiğimizi sanıyordun, meydan okumak için mi? Yastıklarımızı ekstra tüylerle doldurmak için mi? Belki evimizin bir köşesine yerleştireceğimiz kokular için...”

Öfkelenince kavurucu sıcaklığı yine üzerime çöktü. Çenemi kapatma ihtiyacı içimi kapladı.

“Seninle bir anlaşma yaptık,” dedi. “Köy halkının ve kardeşinin geçmişteki hataları silinecek. Gazabımı üzerlerine salmayacağım. Şimdi gel. Günahlarının bedelini ödemelisin.”

İçimden bir rüzgâr geçti. Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken son bir kez bitkilere baktım. Kendi kendime başımı salladım ve öne doğru ilerledim.

Huş ağacının ötesinde beni bekleyen canavar ağacın koyu renkli gövdesine karşı uzun ve metanetli duruyordu. Başımı dik tutarak onunla yüzleştim.

“Silahlarını istiyor musun?” diye sordu.

Ofladım. “Bir işe yararlar mı?”

Cevap vermedi. Sadece baktı.

Kayıtsızca omuz silkip onları geri topladım. Çakının ağzını silip pijama cebime geri koydum, sonra hançeri kaldırdım.

“Bir gün inanılmaz biri olabilirdin, Finley,” dedikten sonra devasa canavar ortaya çıktı ve bana doğru hamle yaptı.

Tamamen korkuyla, içgüdüsel olarak hançerimi savurdum. Zırhlı yüzüne çarptığında parlayan altın rengi gözleri yanıp söndü ve ardından dişleri tenimin üzerine eğildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Ciğerlerimde çığlık atacak kadar oksijen bulamadım. Beni dişlerinin boşluklarına yerleştirmiş hâlde koşarak ağaçların arasından geçiyordu. Yüzüme çarpan dallar canımı acıtacak kadar sertti ama kalıcı bir hasar bırakmıyordu. Olur da beni ağızından bırakırsa yere düşüşüm uzun bir yolculuk olacaktı. Hançerimi savurup gözüne ya da burun deliğine saplamaya çalışmamamın tek nedeni buydu.

Bir başka sarmaşık duvarını daha yarararak geçtik. Duvarın ötesinde, muhtemelen çoktan solmuş olan kırılğan çimenler ayaklarının altında ezildi. Sarmaşıklar ve dikenler sol tarafta boyası soyulmuş, ahşabı ustalıkla işlenmiş harabe bir çardağa doğru kıvrılıyordu. Eğildiğimde kraliyet kalesinin görkemli girişini görebiliyordum.

Köhne ve çatlak mermer merdivenin önünde durduğunda beni bıraktı.

Yere düşerken çığlık attım.

Ben daha yere düşmeden canavarın devasa silüeti hızla insana dönüşerek alçaldı ve kolları beni havadayken yakaladı. Hançerim artık ulaşamayacağım bir yere düşmüştü. Merdiveni tırmanırken beni göğsüne bastırdı.

Ter, kir ve vücut kokusu bekliyordum ama bunun yerine taze, hafif, neredeyse ılık bir çam ve leylak ile biraz hanımeli kokusu almak beni şaşırttı. Bu, daha önce tüm duyularımı bir anda alarma geçiren ormandaki kokuyla aynıydı ve kesinlikle harikaydı. Yansıyan yüzeye sahip kristal bir göle bakan rüzgârlı bir dağ tepesi manzarasını anımsatmıştı. Rahatlık, huzur ve nostaljik hisler veriyordu. İçinde bulunduğumuz bu korkunç yerle o kadar zıt duygulardı ki canavar kapıdan geçip boş bir alana girdiğinde donup kaldım. Etrafımızda mermer sütunlar yükseliyordu ve zemin tertemizdi.

Kollarından kurtulmaya çalışarak, “Beni yere bırak,” diye bağırdım.

Kıpırdamadı, kolları arasından kurtulamayacağım kadar güçlüydü. Ortadaki alanın her iki yanındaki iki merdiven, yukarıdaki platforma doğru kıvrılıyordu. Merdivenleri es geçerek sola döndü ve kalenin derinliklerine, beyaza boyanmış çift kanatlı kapalı kapıya doğru yürüdü. Derinlerden boğuk gümbürtüler hissediliyor, havada ara sıra neşe çığlıkları yankılanıyordu.

Kapıyı tekmeleyerek açtığında gözüme çarpan ilk şey ışık oldu. Odanın dört bir yanına yayılmış ve kristal avizede ampullerin olması gereken yerlere yerleştirilmiş yüzlerce mum parlıyordu. Beni esir alan adam ilerlerken yüzümü kapatmak için elimi kaldırdım. Ardından kakofoni duyuldu. Müstehcen kahkahalar ve yüksek sesli müzik mekânı doldurdu. Çılgınca hareketler renk cümbüşüne eşlik ediyordu. Tüyler dalgalanıyor ve boncuğa benzeyen bir dizi şey havada süzülüyordu. Bedenler büyülenmiş bir müzik eşliğinde dönüyordu.

Kolumu canavarın elinden kurtararak çevremi daha detaylı bir şekilde inceledim.

Bu bir çeşit maskeli baloya benziyordu. Bir kadın siyah tüylü bir maske ve sabahlıktan başka bir şey giymemişti. Dudakları kıpkırmızıydı. Vücudu ise çıplaktı, meme uçlarının etrafından kıvrılarak uyluklarının iç kısmına kadar boyayla özenli desenler çizilmişti.

Odanın diğer tarafındaki bir adam parlak fuşya ve sarı renkte büyük bir başlık takmıştı. Alnından ve burnunun kenarından mücevherler sarkıyordu. Büyük, kırmızı bir sabahlık giymişti, kravatı göğsünün alt kısmına doğru gevşekçe sallanıyordu ve vücudunun geri kalanı tamamen çıplaktı. Hayaları metal bir halkayla çevrelenmiş, ereksiyon hâlindeki penisinin her iki yanına kırmızı çizgiler çizilmişti.

Tam önümüzde iki kadın kıvrılarak dans ediyordu. Çırlıçıplaklardı. Sadece maske takmışlardı. Birinin parmakları diğerinin ağzındaydı, diğerinin parmakları ise ilkinin bacak arasında.

Bakışlarım arka taraftaki gruba kaydı. Dört kişi senkronize şekilde hareket ederek birbirine sürtünüyordu. Zamanlamaları kusursuzdu. Tek bir erken hareketle tüm büyü bozulabilirdi.

Önümdeki sahneye şok içinde bakakaldım. İffetli biri değildim ama...

Kahretsin, belki de iffetliydim. Köyümdeki barda basit eğlenceler olurdu. Bu, hayal ettiğimin de ötesinde bir şeydi.

“Burada ne tür saçmalıklar yaşıyorsunuz?” diye sordum.

Bir adam siyah kareli zeminde at gibi koşturuyordu. Göğsüne bastırıldığı ellerinde kumaş toynaklar, ayaklarında toynaklara benzeyen terlikler ve başında dizginli bir tür at maskesi vardı. Deri giysili bir kadın, adamın sırtında, dik durduğunda giysi gibi görünmek üzere özel olarak tasarlanmış

eyere oturmuş, bir binici kırbacıyla ona vuruyordu. Adamın ereksiyonuna bakarsak bundan zevk alıyor gibi görünüyordu.

Partiye katılanlar teker teker bizi fark ettiler. Ardından kocaman gülümsemeleri yüzlerinden silindi ve hareketleri yavaşlayarak durdu.

Grubun içindeki adamlardan biri diğerlerinden uzaklaşarak bize döndü. Duruşundan ve şehvetli hareketlerinden onun bir Incubus olduğunu hemen anladım. Bize doğru ilerlerken kalabalık onun önünden çekildi. Yüzünde bilmiş bir sırıtışla at binicisinin elindeki kırbacı aldı.

“Nyfain, bize katılman ne güzel.” Kapkara gözleri muziplik ve kibirle parlıyordu. Önümüzde durdu. “Bakın burada ne varmış?”

Elindeki kırbacı yanağıma doğru uzattı. O şeyin nerelere değdiğini sadece tanrıça biliyordu. Kimin terli kıkına şaplak attığını da. Iyy, ben almayayım, teşekkürler.

Ben kırbacı üzerimden çekip atamadan, beni tutan adam, yani Nyfain, Incubus’a tekme attı. Ayağı Incubus’un göğsünün ortasına sertçe çarpınca yaratık acıyla karışık bir şaşkınlık nidası koparıp geriye doğru uçtu. Yere çarptığında yağlı kıcı mermer üzerinde kaydı. Daha önce dans eden kadınların arasından geçerek izlemek için durmuş olan karma bir grubun içine düştü.

“Hadriel, bir adım öne çık,” diye bağırdı Nyfain.

“Bak bak, Nyfain.” Yalnızca kıpkırmızı dantelli bir büstiyer ve uyumlu jartiyer giyen kadın yan taraftan bize doğru ilerledi. Succubus. Elbette bu uçarılığın arkasında onlar olacaktı. Şehvetten ve kötülükten besleniyorlardı. “Güneş battı. Burada yetkin yok.”

“Yetkiye ihtiyacım yok, Hadriel’e ihtiyacım var. Öne çık!”

“Hadriel başka bir işle meşgul.”

“Buradayım!” Zayıf bir adam kalabalığın arasından sıyrıldı. Onu daha önce fark etmemiş olmamı bir mucizeydi.

Kürklü, mor bir tür... kostümü giymişti ve bu onu aptal bir canavar maketi gibi gösteriyordu. Tüylü pantolonu, tıpkı at kılığındaki adamınki gibi toynakları andıran siyah ayakkabılarla tamamlanıyordu. Hayalarını siyah bir peçe örtüyordu ama kostüm, gövdesini çıplak bırakacak şekilde açılarak kıllı meme uçlarını ortaya çıkarmıştı. Kolları da bacakları gibi aynı tüylü kumaşla kaplıydı ve boynuna kadar uzanıyordu. İki doldurulmuş boynuz, kafasının tepesinde yukarı doğru kıvrılıyordu.

Küçük bir kıkırdamayla, “Aman Tanrım, ne manzara ama!” dedim. Dehşetimi gizlemenin tek yolu buydu.

“Buyurun efendim.” Hadriel biraz daha ilerledikten sonra yalpaladı. Belli ki ayık değildi.

Nyfain, “Kendini toparladıktan sonra kule odasına rapor ver,” diye bağırdı.

“Gitmek zorunda değilsin, Hadriel,” dedi Succubus. “Kalırsan sana hiçbir şey yapamaz.”

“Bana yapabileceği çok şey var,” diye mırıldandı Hadriel, sendeleyerek bize doğru gelirken.

Nyfain'den biraz uzaklaşarak vücuduna bakmaya çalıştım.

“Ne yapıyorsun?” diye homurdandı ve beni göğsüne bastırarak olduğum yerde kalmamı sağladı.

“Sertleşip sertleşmediğini görmeye çalışıyorum.”

Oflayarak tekrar merdivene yönelip yukarı çıktı. Üçüncü kata vardığında sol tarafında kemerli pencereler, sağ tarafında ise taş duvarlar olan hoş bir salona girdi. Yol boyunca yağlı boya tablolar sıralanıyordu. Bazılarının yüzlerine bıyık ve

birkaçına da penis çizilmişti. Belli ki davetlilerin bazıları kontrolden çıkmıştı.

Sonunda ağır bir kapıya yönelen küçük merdivenden çıktı. Büyük ihtimalle kuleye gidiyordu. Beni oraya tıkmayı planlıyordu.

Beni yere bırakırken, “Beni öldüreceğini sandım,” dedim kısık bir sesle.

“Bitki toplamak aslında hırsızlık sayılmaz ama topraklarım ısrarla izinsiz girmen tutuklanmanı gerektiriyor. Cezan sonsuza kadar sürecektir. İşte hücren.”

Anahtarı çevirdikten sonra kapıyı iterek açtı. İçeride beni karanlık bekliyordu. Girmemi işaret etti.

“Ama...” Karanlığa bakarken yakamla oynadım. “Beni bir kulede mi tutacaksın?” Sesim yükselmeye devam etti. “Dışarıdan kilitlenen bir odada mı?”

“Seni zindana atmamı mı tercih edersin?”

“Üçüncü bir seçenek var mı? Hafif bir ceza ve halkın önünde küçük düşürülme gibi mesela?”

Beni kolumdan tuttuğu gibi odanın içine doğru itti. Üzerime çöken korkuyla sendeledim. Kapının eşiğinde durduğunda devasa omuzları neredeyse tüm girişi kapatıyordu. Vücudu güç için yaratılmıştı ve onu daha güçlü hâle getirmek için âdeta bilemişti.

“Cehenneme hoş geldin, prenses.”

Kapı çarparak kapandı ve kilit tıkırdadı. Hançerimi bırakıp kapıya vurdum. Kolu çevirdim, çekiştirdim ama hiçbir şey olmadı.

“Çürümüş suratlı porsuk herif!” diye söylendikten sonra döndüm ve sırtımı kapıya dayadım.

Gözlerim karanlığa alıştı. Neredeyse dolunay olduğu için tanrıçaya şükrettim. Zayıf ışık ağır perdelerin arasından süzülüyordu. Göremediğim şeyleri hissetmek için etrafı yoklayarak ilerlemeye başladım. Ayağım sert bir şeye çarptıktan sonra kolumun yan tarafında da aynı şeyi hissettim. Ahşap bir şeydi. Biraz daha ilerleyince bir tekme attım ve neredeyse küçük bir masanın üzerine düşecek oldum. Biraz daha uzaklaşınca nihayet pencereye ulaştım.

Kadife perdeyi tutup çektim. Metal perde halkaları demir çubukta kaydı. İçeri ışık dolduğunda manzara önümde uzandı.

Yerden yüksekteydim. Merdivenler dört kat yukarıda olduğumu gösteriyordu ama kale yüksek bir arazi üzerine kurulmuştu. Bulunduğumuz tarafta arazi alçalıyordu ve sanki sonsuza kadar aşağıyı görebilecekmişim gibi geliyordu. Ağaçlar ve bazıları oldukça büyük olan açıklıklar arazi boyunca uzanıyordu. Bu açıklıkların diğer köylere ya da çiftliklere giden yollar olup olmadığını merak ettim ve o anda krallık hakkında ne kadar az şey bildiğimin farkına vardım. Evimden hiç uzaklaşmamıştım. Diğer yerlerin neye benzediği ve nasıl kurulduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu gece gördüklerim dışında kalenin neye benzediği hakkında da hiçbir fikrim yoktu.

Genç bir kızken böyle şeylerin hayalini kurardım. Balkona çıkan bir kraliçe olduğumu, aşağıda toplanan hayran kalabalığına el salladığımı ve uzun, kırmızı kadife pelerinimi düzelttiğimi düşlerdim. Uzak krallıklara seyahat eder ve liderleriyle tanışırdım. Kraliyet fertlerine yakışır bir şekilde serçe parmağımı kaldırarak çay içerdim. Diğer zamanlarda ise soytarıyı oynar, kibirli kraliyet mensupları için amuda

kalkıp hokkabazlık yapar, sonra da onların anlayamayacağı esprili hikâyeler anlatırdım.

Ama sonra büyüdüm. Görkemli hayallerim, ne zaman başım derde girse ya da eve ekmek götürmek için tehlikeye düşsem, görünmez bir kitleye hitap etme alışkanlığıma dönüştü. Hayallerim yok olmuştu. Sanırım hepimizin hayalleri yok olmuştu. Bu konuda kesinlikle yalnız değildim.

Evet. Bir kaledeki kuleye hapsedilmiştim, hayatta kalan son soylu tarafından esir tutuluyordum.

Perdelerin geri kalanını açıp araziye bakarken iç çektim. Hızlı bir hesap yaptım: toprakları korumaktan sorumlu + hayatta kalan son soylu = ejderha. Ejderha!

Ejderhaların neye benzediğini hatırlamaya çalıştım. Gözümün önüne, çocukluğumdan anımsadığım gökyüzünde parlayan o altın şaheser geldi. Ejderha prens. Ama onu ya da herhangi bir ejderhayı hiç yakından görmemiştim. Onları, devasa kanatlarıyla havayı yararken sadece aşağıdan görmüştüm. Canavarı gördüklerimle kıyaslamam mümkün değildi.

Yine de onlarla ilgili çizimler ve resimler vardı. Hatta kütüphanedeki tarih kitabında bazılarını görmüştüm. Nyfain ejderhalarla bazı özellikleri paylaşıyordu. Zırhlı ve boynuzlu kafası, sivri ucu olan uzun kuyruğu, pençeli ayakları, sırtının eğimi.

Ama kanatlarına ne olmuştu?

Neden sadece bir soylunun canı bağışlanmıştı? Görünüşe göre burada sadece gündüzleri yetki sahibi olan bir soyluydu.

Neden...

Tüm sorularımın çetelesini tutmanın bir anlamı yoktu. Sürekli yeni sorular üretmek sadece akıl karışıklığına neden olurdu. Elimde hiçbir cevap yoktu. En azından şimdilik.

Kapıdan yumuşak bir ses geldi. Midem bulandı ama göğsümdeki o tuhaf şey değişik bir his veriyordu. Nyfain ona hayvanım demişti.

Bir sürü soru daha yüzeye çıkmaya çalıştı.

“Merhaba?” dedi boğuk bir ses.

Döndüm. Böyle mi olacaktı? Kapıdan iletişim kurmak zorunda mı kalacaktım?

“Merhaba?” diye tekrar seslendi ses.

İç çekerek odanın diğer ucuna gittim ve kapıya yaslandım. Kollarımı kavuşturarak “Ne?” diye sordum.

“Ah! Demek oradasın. İşte bu harrrrika! İçeri girebilir miyim?”

Lafı ağzında gevelediği belli oluyordu. Partideki mor kostümlü canavar olmalıydı. Hadriel.

Kostümüne ve kalabalığın arasından önc çıkarkenki süklüm püklüm tavrına kahkaha atmaktan kendimi alamamıştım. Kesinlikle Nyfain’le dalga geçiyor ama yakalanmayı beklemiyordu.

Yine de bu ona yumuşak davranacağım anlamına gelmiyordu. Nereden bakarsak bakalım, o bir gardiyandı. Mahkûmların gardiyanlarla anlaşmazlığa düşmesi normaldi. Benim için anlaşmazlık bir sürü iğneleyici hakaret demekti. Umarım buna hazır olarak gelmişti.

“Anahtar sende, salak,” diye seslendim.

“Bende mi?” Sesi kesildi. “Ah... Anlıyorum. Kapıda yani. Bekle... Sen bir mahkûm musun? Neden içeride kilitlisin?”

Kaşlarımı kaldırıp ağzıma geleni saymaya hazırlandım ama... hiçbir şey söyleyemedim. Onun mutlak cahilliği zihnimi bulandırdı. Durumum hakkında benden daha bilgili görünmüyordu.

“Tehlikeli misin?” diye seslendi. “Endişelenmeli miyim? Efendi endişelenmem gerektiğini söylemedi de.”

Yine ne söyleyeceğimi bilemedim. “Hayır, tehlikeli olduğumu sanmıyorum?” demeyi başardım.

“Sesin pek emin gelmiyor. Bak, dövüşmekte iyi değilim. Zaten bu yüzden hâlâ hayattayım. Tanrı aşkına, ben bir uşağım! İnsanların arkasını topluyorum, bir nevi. Dövüşte pek iyi değilim. Yani sanırım bu yüzden hâlâ hayattayım. Sıradanlık iyidir. Öfkeden kuduruyorsan senden bir süreliğine sakinleşmeni istemek zorundayım. Buradaki kötü adam ben değilim.”

Dudaklarıma bir sırıtış yayıldı. Bu adam gerçek miydi? “Sana zarar vermeyeceğim,” dedim.

“Emin misin? Şimdi düşündüm de efendinin yeni bir yarası vardı. Bunu ona sen mi yaptın?”

“Evet, ama o da benim boğazımı sıkmıştı. Ne yapmam gerekiyordu ki? Dürüst olmak gerekirse bunu yaptığımı hatırlamıyorum bile.”

“Yaptığını hatırlamıyor musun?” Şimdi sesi yükselmişti. “Ne tür bir kaçık karşısındakini bıçaklayıp bunu yaptığını hatırlamaz?”

“Öleceğini düşünen türden bir kaçık?”

Kısa bir duraksamadan sonra, “Evet, tamam. Bu mantıklı sanırım. Tamam, içeri geliyorum. Beni herhangi bir şekilde bıçaklamaz ya da incitmezsen çok memnun olurum. Az önce çok güzel vakit geçiriyordum ve bunu mahvetmek istemiyorum,” dedi.

Yavaşça kapıdan uzaklaştım ve uzaktaki pencerenin karşısına geçip orada bekledim. Hiçbir şey olmadı.

“Geliyor musun?” diye bağırdım.

“Onay bekliyordum!”

Metal tıngırdadı, anahtar kilidin içinde hareket etti. Oval topuz yavaşça döndü ve kapı aynı yavaşlıkla açıldı, tepesinde iki doldurulmuş boynuz bulunan bulanık, mor bir kafa içeri uzandı. Gözlerini etrafta gezdirdikten sonra bakışları üzerimde sabitlendi. Bir süre beni baştan aşağıya süzdükten sonra boş ellerime takıldı. Sonunda kapı tamamen açıldı ve koca mor canavar içeri girdi.

Kıkırtımı bastırmaya çalıştım ama başaramadım. Gerçek hayattaki kâbuslardan, gerçeklikten yoksun bir kâbusa geçiş yapmıştım.

“Merhaba...” Ellerini kaldırarak biraz daha yaklaştı. “Şunu açıklığa kavuşturalım; ayık değilim.”

“Keşke ben de ayık olmasaydım. Bu da aşağı yukarı aynı şey sayılır.”

Başını salladı ve yatağın yanındaki küçük komodine doğru ilerledi. Gümüş bir şamdanın içindeki muma tuttuğu kibritin alevi karanlığın içinde parladı. Ancak o zaman odayı tam anlamıyla görebildim.

Odada, duvara yaslanmış, perdeleri püsküllü iplerle toplanmış, tenteli, dört direkli kocaman bir yatak vardı. Yatağın iki yanında karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap komodinler bulunuyordu ve odanın karşısındaki çift kapılı büyük gardırop da onlarla aynı tasarıma sahipti. Köşede, doğu ve güney duvarlarını kaplayan pencerelerin arasına yerleştirilmiş eski pofuduk koltuk bir şeyler okumak için inanılmaz rahat görünüyordu. Yanındaki küçük masa âdeta üzerine kitap yığmak için tasarlanmışa benziyordu.

Bej rengi bir halı zeminin büyük bölümünü kaplıyordu ama loş ışıktaki desenleri seçilemiyordu. Duvarlar, şekilsiz bir

keçi ve ay parçasını tasvir eden yağlı boya tablo dışında çoğunlukla çıplaktı. Ya modern bir sanat eseriymi ya da bir amatör tarafından yapılmıştı.

Hadriel şamdanı eline aldı, mum daha önce kullanılmışsa benziyordu; yarıya inmiş, kenarlarından akan damlalar kurumuştu.

“İşte geldik.” Hıçkırdıktan sonra göğsünü sıvazladı, daha sonra da biraz etrafı yokladı. Başını eğip aşağıya baktı. “Ah, lanet olsun!”

Kendime engel olamayarak, “Ne oldu?” diye sordum.

“Bu gece bunu giydiğimi unutmuşum. Sence efendi fark etmiş midir?”

“Nasıl...” Kahkaha attım. “Bunu giydiğini nasıl unutmuş olabilirsin?”

Sendeleyerek birkaç adım geriledi ve parmaklarını komodine dayadı. “İblis büyüğü bir kez devreye girdi mi neye benzediğini umursamayı bırakıyorsun. Tek istediğin...”

Gözlerini bana dikti.

Ellerimi kaldırdım. “Yargılamıyorum. Nasıl bir etkisi olduğunu biliyorum.”

Eğildi. “Evet. İyi vakit geçiriyorsun. Gerçekten iyi. Ama sonra uyanıyorsun ve kendini kirli hissediyorsun. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Kürklü bir iblis kostümü giyiyorum ve karşıma çıkan her ıslak deliği becermeyi umuyorum. Kime ait olduğu ya da hangi vücut parçası olduğu umurumda bile değil, sadece aletimi bir şeyin içine sokmak istiyorum. Kaç yaşındayım ben ya, on sekiz mi?”

Yirmili yaşlarının ortalarında, benden biraz daha büyük olduğunu tahmin ediyordum. Bronzlaşmış bir teni ve ince dudaklarının üzerinde ince bir bıyığı vardı. Biraz kiloluydu

ama belli ki akşam yemeğini elde etmek için dövüşmüyor ya da spor falan yapmıyordu. Bunu kendisi de söylemişti.

“Ama burası o kadar sıkıcı oluyor ki...” diye devam etti, “bazen o partilere gitmeye cesaret ediyorum. İçki ve seks beş yıl kadar çok eğleneliydi. Hoş bir kafa dağıtma aracıydı. Şimdi... Sadece utanıyorum, anlıyor musun? Utançtan sıkışmıyorsam, bu kez utançtan yiyorum. Eskiden hobilerim falan vardı. Ve ne bileyim, vaktimi değerlendirirdim. Şimdi o seksi kadın ne derse onu yapıyorum. Beni kadınları becermeye zorluyor. Kadınlardan hoşlanmıyorum bile! Ama yapıyorum. Neden yapmayayım ki? Artık kendime saygım kalmadı.”

Yüzümü buruşturdum. “Bu ağır oldu. Tam olarak kaç yaşındasın?”

“Lanet ilk başladığında yirmi altı yaşındaydım. Zamanda donduğumuza göre... Sanırım hâlâ yirmi altı yaşındayım? Bu konuda farklı görüşler var ama lanete nasıl başladıysak öyle çıkacağımızdan eminiz. Bir sürü korkunç cinsel deneyim yaşamış olmak işin ekstrası olacak. Tüm bunlar sonra erdiğinde çok sakin ve uysal bir cinsel hayatım olacak. Dalga geçmiyorum. Bundan sonra hayatımda sapıklığa yer olmayacak. Yeni bir adam olacağım.”

“Bekle... Zamanda donmuş derken ne demek istiyorsun?”

Kaşları çatıldı ve sonra bir gülümsemeyle ifadesi eski hâlini aldı. “Özür dilerim. Sizin olayınızı tamamen unutmuşum. Evet, siz lanet yüzünden yaşlanıp hastalanıyorsunuz, değil mi? Biz hastalanmıyoruz ama zamanda sıkışıp kaldık. Burada her şey durdu. Şato ile köyler arasında neden fark var bilmiyorum ama durum böyle işte. On altı yıldır yirmi altı yaşındayım.”

Ne diyeceğimi bilemedim.

“Her neyse. Aşırı ağır konular bunlar.” Tekrar kapatmadan önce komodinin çekmecesini açtı. “Sana vibratör almamız lazım. Çünkü sizin gibilerin partilere gitmesine izin verilmiyor. Keşke benim de partilere gitmeme izin verilmeseydi. Neyse, muhtemelen kendini rahatlatacak bir şeye ihtiyacın olacak. İblis büyüyle çalışan küçük seks oyuncaklarına mesela. Müthişler. Bende bir tane var, aletimi emerken dönüyor, efsane bir şey. Ya da... Can sıkıntısı çekerken bir anda kendinden nefret eden birine dönüşmemiş olsaydım öyle olurdu.” Durakladı ve beni işaret etti. “Popodan yapmayı sever misin?”

“Hıh” gibisinden bir ses çıkardım ve utancımdan yerin dibine girdim. Artık Hannon’ın bu tür konuların bahsi açıldığında nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum.

Bu bir cevapmış gibi başını salladı. “Denemen için sana bir tane getiririm. Hepsi temiz, merak etme. Tekrar falan kullanmıyoruz. İblisler stokları bol tutuyor. Başka ne var?”

“Sürekli bu odada mı tutulacağım?”

“Bir ton muma ihtiyacın olacak...” Uzak uçtaki duvara yöneldi ve bir çekmeceyi karıştırmaya başladı. “Bilmiyorum, öyle mi olacak?” Etrafına bakındı. “Umarım olmaz. Hayır, sanmıyorum. Seni buraya hapsetmez. Ne zaman...” Gözleri büyüdü ve göğsünü sıvazlamaya devam etti.

“Ne zaman, ne?” Öne doğru ilerledim.

Başını salladı. “Büyülü bir engelimiz var. Eğer... Bazı şeyler hakkında konuşursak, engel devreye giriyor ve boğularak ölüyoruz. Bu büyü engeli yüzünden kaç kişinin öldüğünü biliyor musun? Seni temin ederim ki çok fazla. Bir süre başkalarını sarhoş etmeye ve konuşmamaları gereken şeyler

hakkında konuşturmaya çalıştık. Sırf çuvallayıp ölecekler mi diye görmek için.”

“Yani kendilerini öldürmeleri için onları kandırmaya mı çalıştınız?”

Çekmeceyi kapattı. “Böyle söyleyince kulağa gerçekten boktan bir şeymiş gibi geliyor. Ama o zamanlar... Şey, tam da utançtan seks yapmaya başladığım zamanlardı. ● zamana kadar hepimiz gerçeklikle bağımızı koparmıştık.”

“Bu...”

“Bu bir kâbus. Şerefe!” Gülümsedi ve etrafına bakındı. “Kahretsin. İçki yok.”

Buradaki ortak temanın bu olduğu açıktı. Bir bakıma lüks bir hayat yaşıyorlardı ama lanet onları teğet geçmemişti. Bizim insanlarımız fiziksel olarak acı çekerken onlar da zihinsel olarak acı çekiyordu.

Köyümü düşününce içimi bir hüznün kapladı ve gözlerim doldu. En iyisi şu anda evimi düşünmemekti. Sonunda Hadriel’den daha karanlık bir tünele düşebilirdim ve görünüşe göre bu tünelin sonu utanç verici seks partilerine çıkıyordu.

“Tanrıça aşkına, bu da ne...” Hadriel gardırobun kapağını açmıştı ve elbiseler sanki tavuk dışkısına bulanmış gibi onları çekip çıkarıyordu.

Fırfırlı pembe bir elbiseyi kenara attığında yığın hâlinde yeri boyladı. Onun üzerine fırfırlı ve dantelli mavi bir elbise daha düştü.

“Bunlar kimin elbiseleri?” Parlak turuncu bir elbiseyi yığının üzerine fırlattı. “Bunları kim tasarladıysa ölümü hak ediyor.”

“Burası... burası benden önce başka birinin odası mıydı?” Akıl sağlığım için tehlikeli bir soruydu.

Omuz silkti. “Belki lanetten önce? Lanetten bu yana değil. Ya da en azından Kâhya Bir’in korkunç şekilde öldürülmesinden ve Kâhya İki’nin pencereden atılmasından bu yana kimse bu odada kalmadı. Bu göreve geldiğimden beri bu kalede yeni kimse kalmadı.”

Yüzünü buruşturdu ve gardırop kapaklarını çarptı.

“Kule!” diye bağırdı bana. “Bu kuleye *hiç yeni biri gelmedi!*”

Ellerimi tekrar havaya savurdum. Bu çılgınlık silsilesini sindirmeye çalışıyordum. “Anladım.”

Bana pis bir bakış attıktan sonra köşedeki pofuduk sandalyeye baktı. Sonra da yanındaki masaya. “Okur musun?”

Bu soruyla kendime geldim. “Kütüphane mi var?”

Gözlerini devirdi. “Bu büyüdü dünyadaki en iyi kütüphane burada. En azından lanete kadar öyleydi. O zamandan beri yeni bir şeyimiz olmadı, belli ki dünyanın geri kalanı yok olup gittiğimizi düşünüyor. Lanet olası iblis büyüü.” Beni daha iyi aydınlatması için mumu uzattıktan sonra gözleri büyüdü. “Vay canına, çok güzelmişsin!” Yüz ifadesi ciddileşti. “Karanlıkta dışarı çıkmamanı tavsiye ederim, zaten hava karardıktan sonra dışarı çıkmama izin yok. Burada kimse seni zorlamaz. Bunu yapan olursa cezası ölümdür. Ama bok sinekleri de var. Bu sözümü unutma. Yenisin, güzelsin ve herkes seni utandırmak isteyecek. Erkeklerden hoşlanan erkekler, kızlardan hoşlanan kızlar, kızlardan hoşlanan erkekler, erkeklerden hoşlanan kızlar... Hepsi bu yeni kızı becermek isteyecek. Öyle şeyler yapmak isteyecekler ki anlatmak için bile en az on yıla ihtiyacın olacak. O yüzden odandan çıkma. Kitaplarını oku, vibratörlerle kendini becer ve hayat normalmiş gibi davran.”

“Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Dostum, keşke senin yerinde olsaydım.” Başını üzün-
tüyle salladı.

“Babanın ölmesini engellemek amacıyla Yasak Orman’a
gittiğin için bir kaledede tutsak olmayı, sana ihtiyacı olan
ailenden uzak kalmayı mı isterdin?”

“Öyle mi?”

“Ne öyle mi?”

“Babanın ölmesini engelledin mi gerçekten?”

Gözlerimi kırıştırdım. “Kısa vadede... Evet.”

“O zaman en azından ailen güvende. Benimkiler öldü.
Ben buraya geldiğimde...” Elini beline koydu. Sonra biraz daha
yukarı kaldırdı. “Küçüktüm. Ailem Kızıl Lupin Krallığı’nda
soyluydu.” En son duyduğuma göre hâlâ devam eden kurt
krallıklarından biriydi bu. “Ama sürgüne gönderildiler ve
kaçmaya çalışırken öldürüldüler. Ben de buraya gönderildim.
Beni kabul eden tek krallık burasıydı. Eski kraliçe...” Elini
kalbine götürdü. “O çok iyi, nazik bir kadındı. Bu krallığı
bir arada tutan tek şeydi. Anlarsın ya, ben de en az senin
kadar tutsağım burada. Köylere gidebiliyorum ama orada
çok uzun süre kalırsam ölümcül bir hastalığa yakalanırım.
Ya da ben öyle olunduğunu duydum. Bunu sınamayacak
kadar da ödleğin tekiyim.”

“İşte bu yüzden hâlâ hayattasın.”

Parmağını bana doğru salladı. “Evet, aynen öyle! Bu
yüzden hâlâ hayattayım. Bu ve sıradan olmam sayesinde.
Bu krallıkta hepimiz öyle ya da böyle tutsağız. En azından
manzara değişikliği yapıyorsun. Merak etme, efendin kancığın
teki ama ailenin açlıktan ölmesine izin vermez. Prensipleri
var. Seni kaçırdı, sen de açıkça ailenin ihtiyaç duyduğu bi-

risin. Bu yüzden bunu telafi edecektir. Gerçekten edecektir. Bunu yapacağını biliyorum. Bu, onun görevi.”

“Kalan son asil olarak mı?”

“Umursayan son kişi olarak, evet. Ayrıca o yaşlı iblis krala karşı koyabilecek tek kişi. Ah o iblis kral, çükü çürüyüp öğütücüye düşesice!”

“Bana şu şeyden bahsetsene...”

“Hayır.” Sesi inler gibi çıkmıştı. Solmuş bir sarmaşık gibi yana doğru eğildi. “*Hayır!* Mastürbasyon yapmalı ve sonra da yatağa gidip uyumalıyım. Bu şekilde giyinmenin bir anlamı olmalı. Yoksa doğrudan utanç içinde yemeye, sonra da diyet yapmaya ve bu döngüyü sürdürmeye devam edeceğim. Bundan daha karanlık durumlarla başa çıkamam.”

Mumu bana uzatacak ki hemen vazgeçerek komodinin üzerine koydu ve sonra eliyle beni işaret etti. “Gecenin kalan kısmında iyi bir uyku çek. Burada hepimiz malum nedenlerden dolayı biraz geç kalkıyoruz.” Ellerini açarak kıyafetini gösterdi. “Böylece öğlene kadar uyuyabilirsin. Ondan sonra gardırobunu düzenlememiz gerekiyor. Efendi muhtemelen seninle yemek yemek isteyecektir.”

“Hiç şansın yok. Ben onun tutsağım, eskortu değil.”

Hadriel ellerini saldı. “Tamamım. Sıkıntılı günler seni bekliyor. Güzel. Sana savaşında sabır diliyorum. Lütfen beni mücadelenizin dışında bırakın. Yine de kıyafete ihtiyacın olacaktır. Bu kıyafetten göğüslerini görebiliyorum, çok kirlisin. Biz burada medeni kıyafetler giyiyoruz.” Bir süre bana baktıktan sonra konuştu. “Penisim dışarıda, mor bir canavar kostümü giymemiş olsaydım bu yorumumun daha iyi karşılanacağını farkındayım.”

“Penisin dışarıda değil.”

“Eh, bu bir mucize. Şuradaki ağır perdeli şeyin yanında bir tuvalet var. Lanet olsun, artık akan suyumuz yok ama bir lazımlık var ve yarın sana banyo falan yaptırabiliriz. Tüm bunlar için saat geç oldu. Hanımefendinin hizmetçisi biraz meşgul. Gerçekten. Neyse, siktir et. Ben utanarak boşalmaya gidiyorum. Sonra da ya sızarım ya da ağlayarak uyurum.”

“Neden ikisinden birini seçesin ki? İkisini de yap.”

Kapıyı açtıktan sonra başını salladı. “Evet, iyi bir noktaya değindin. Neden olmasın? Ah!” Elini kapının içindeki boş anahtar deliğine koyduktan sonra diğer tarafa baktı. Anahtarı kilitten çıkarıp havaya kaldırdı. “Yerinde olsam bunu saklardım. İblisler kurnaz şerefsizlerdir. Bütün deliklere gizlice girerler.” Sesini birkaç ton yükseltti. “*Nereden bildiğimi sorma!*”

Omuzlarını silkti.

“Gün boyunca kapını açık bırakmanda bir sakınca yok. Sadece anahtarın sende ya da hizmetçinde olduğundan emin ol. Ama geceleri, burada değilken bile kapını kilitli tut. Döndüğünde o şerefsizlerden birinin yatağında yattığını görmek istemezsin. Onların sihri... Şey... Karşı koyması zordur ve sınırları zorlamayı seviyorlar. Bütün kalede tek bir anahtar var ve o da efendi tarafından korunuyor. Kapını kilitli tuttuğun sürece güvende olursun.”

İblislerden yana güvendeydim belki ama canavardan yana güvende olmadığım ortadaydı.

ALTINCI BÖLÜM

Kapının hafifçe vurulduğunu duydum. “Leydim...” Kaşlarımı çattım. Bir kadın sesiydi.

Dün gece ağladığım için gözlerim şişmişti. Hadriel’in bana öğütlediği gibi uyumaya çalışmıştım ama kaybettiğim hayata dair düşünceler beynime hücum edip durmuştu. İlk defa yalnızdım. Sable yanımda değildi. Hannon ve Dash koridorun sonunda değildi. Babam yan odada değildi.

Daha da kötüsü, şu anda benim için yas tutuyorlardı. Ya da bir şekilde kendimi kurtarıp kurtarmadığımı merak ediyorlardı. Onları merak içinde bırakamazdım. Canavar benimle akıl oyunları oynamak istiyor diye umut ışıklarını söndüremezdim. Onlara ulaşmalı ve en azından iyi olduğuma dair onları temin etmeliydim. Elbette orada kalmak imkânsızdı –en son istediğim şey, canavarın bana kızıp acısını köyden çıkarmasıydı– ama en azından onlara endişelenmemelerini söyleyebilirdim. Ayrıca, Incubus sihrinin bir kısmının havaya karışmasını sağlayabilirdim. Kendimi bir seks âleminin ortasında mor kostümün içinde bulmak istemezdim.

Sorun ormanın içinden geçmekti elbette. Hadriel beni gece dışarı çıkmamam konusunda korkutmuştu. Bu yüzden gündüz kaçmam gerekebilirdi.

Yine de kaçmayı denemeden önce etrafı tanımam gerekiyordu.

“Hanımefendi?”

Bu dünyada kim halktan birine “hanımefendi” derdi ki?

Doğrulup gerindim ve kapıyı açmadan önce dün giydiklerimi üzerime geçirdim.

Kapının diğer tarafında yirmili yaşlarının sonlarında, kocaman mavi gözleri olan, kıvrıcık sarı saçlı ve boğazında koyu kırmızı izler olan bir kadın duruyordu.

İzleri işaret ederek, “İyi misin?” diye sordum.

“Ah!” Elini sallayarak kızardı. “İyiyim, benim için endişelenmeyin. Karşılıklı rızayla oldu.”

Sanki biri onu boğmaya çalışmış gibiydi.

Demek ki tüylü canavar kostümleriyle değil daha sert şeylerle ilgileniyordu. Anlaşıldı.

“Ben Leala, leydimin hizmetçisiyim. Bu sabah nasılsınız, leydim?”

“Leydinin hizmetçisi mi? Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Ben soylu falan değilim.”

Tatlı bir şekilde gülümsedi. “Şatoda efendinin misafirisiniz ve bu nedenle bir leydi hizmetçisine ihtiyacınız var.” Telaşla odaya girerek perdeler yöneldi. Parlak güneş ışığı içeri dolduğunda yüzüme vurmaması için elimi kaldırdım.

“Doğru. Sanırım yanlış anlaşılma oldu. Aslında misafir değilim. Daha çok bir tutsak gibiyim.”

“Şey. Hepimiz bir açıdan tutsağız, değil mi?” Bana rahatlatıcı bir gülümseme sundu. “Biri sorarsa, hırsızlıktan idam

edilmeyi beklediğinizi söyleyeceğiz çünkü o biri iblislerle konuşmaya kalkabilir. İblisler yeni insanlara karşı pek nazik değildir. Gidip krallarına gevezelik edebilirler ve *onun* hesap sormak için buraya gelmesini istemeyiz. Pek hoş biri değildir.”

“İblis kralı buralara ne sıklıkla geliyor?”

Hadriel’in attığı elbiseleri yerden alarak gardırobu açtı. Hadriel’in tiksindiği kıyafetleri bir kenara attıktan sonra diğerlerine göz gezdirdi. “Tanrım, bunlar... Çok eski.” Yüzüne biraz renk gelmişti. Kapıları kapattıktan sonra, “Buraya sık sık gelir ama burada zamanı takip etmek zordur. Her şey aynıdır. Her gün aynı şeyler olur. Esasen efendiyi rahatsız etmek ve uşaklarının hayatımızı yönetip yönetmediğinden emin olmak için gelir. Ziyaret zamanları hiç de hoş geçmez,” dedi.

İçimde bir şey alev aldı. Hayvanım göğsümün içinde kıpırdandı. Bu, ilk kez canavar, Nyfain, yakınımda olmadan gerçekleşmişti.

“Tek kelime etmeyeceğim. Yine de Nyfain’i kızdıracak bir şey söyleme ihtima—” İrkilmesiyle durdum. “Ne oldu?”

“Sadece...” Daha önce hiç görmediğim bir şekilde reverans yaptı. “Ona doğrudan isimle hitap etmeyiz. Ona efendi deriz.”

“Siz nasıl isterseniz öyle seslenebilirsiniz. Ben ona adıyla hitap edeceğim ve eğer bundan hoşlanmazsa, ona sikik diyeceğim. Kendi bilir.”

“Ah!” der gibi bir ifadeye büründü.

“Her neyse, büyük ihtimalle çok geçmeden o sikik herifi kızdıracam ve o da öfkesine kapılıp beni öldürecek.”

“Ama Leydim... Sizi öldüreceğinden şüpheliyim...” Hadriel’in dün gece karıştırdığı bir çekmeceye bakarken dudaklarını buruşturdu. “Sinirli biri olduğu kesin ama...”

“Dün gece sorusuna cevap vermeyince beni boğazımdan yakaladı.”

“Hadriel efendinin bıçaklandığından bahsetti. Onu o zaman mı bıçakladınız, leydim?”

“Evet. Bu yüzden serbest kalmama izin verdi.”

Ayrıntıya girmedim. Onun zafer dolu bakışları kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ona kontrolün bende olmadığını söyleyerek bunu mahvetmek istemedim.

“Sorun olmaz o zaman.” Bir deri pantolon çıkararak önüne tuttu. “Efendi günlük aktiviteler için elbise yerine bir pantolon giymek isteyebileceğinizi söyledi. Haklı mıydı? Umarım öyledir çünkü burada güzelliğinize uygun bir elbise yok. Hepsi sade yüzü olan birine güzellik katmak için tasarlanmış. Ayrıca, neredeyse hiçbirinin bedeni size uymaz. Çok küçükler.”

Modanın bu kadar dikkate alındığını fark etmemiştim. Giysilerimizi diken annemin böyle şeylere ilgisi yoktu. Annem öldükten sonra bu görevi Hannon devralmıştı ve modanın m’sinden bile anlamazdı.

“Pantolon olur,” derken omurgamda tehlikeli karıncalanmalar hissetmiştim.

Nyfain beni Yasak Orman’ın sınırına kadar kovaladığında beni fazla dikkatli incelemiş olmalıydı. Yoksa ne tür kıyafetleri tercih ettiğimi nereden bilebilirdi ki?

“Peki o zaman.” Pantolonu yatağın üzerine koyduktan sonra başka bir çekmeceye baktı. “Neyse ki uzun boylusunuz. Yoksa biz bir şeyler hazırlayana kadar odanızda kalmanız gerekirdi. Bu arada aklıma gelmişken, ilerleyen saatler için her iki terziden randevu aldım. Kıyafetlerinizin üzerinde hemen çalışmaya başlayabilirler. Yeni bir şeyler yapma fırsatı

buldukları için *çok* heyecanlandılar. Şu sıralar üzerinde çalıştıkları tek şey parti kostümleri ve hizmetçi kıyafetleri falan.”

“Parti kostümüne ihtiyacım olmayacak,” dedim hemen. Ağzımdan çok hızlı çıkmıştı. Bu durumdan artık utanmamam gerekiyordu. Bana güven dolu bir gülümsemeyle baktı. “Tabii ki olmayacak. Efendimiz hava karardıktan sonra odanızdan çıkmanızı yasakladı.”

Hadriel’in dün gece söylediklerini hatırlayınca bir an duraksadım. Hava karardıktan sonra dışarı çıkmama *izin* yoktu.

Nyfain beni yönetebileceğini sanıyordu, değil mi? Ona itaat edeceğimi?

Belli ki Hadriel’in anahtarı bana verdiğini ve aslında istediğimi yapabileceğimi fark etmemişti. Kostüm giymeyecek ve kesinlikle partilere katılmayacaktım ama hava karardıktan sonra odamdan çıkacağım kesindi.

Sadece önce o iblislerle uzaklaşmamı sağlayacak iksiri yapmam gerekiyordu. Bu iblisler köyümdekilerden daha güçlü görünüyordu.

Pantolonumun beli çok bol, paçaları kısıydı; önü potluk yapıyordu, popo kısmıysa fazla dardı. Gömlek omuzlarımdan sarkıyor, yakası bol geliyor, göğsümü de sıkıyordu ama aşağıya doğru tekrar bollaşıyordu. Memelerimi korsajla sıkıştırdığım hâlde dar geliyordu.

“Bu bir erkek kıyafeti,” dedim.

“Evet, leydim. Korkarım elimizde size uygun olan tek şey bu. Buradaki kadınlar pek böyle şeyler...”

Duraksadığında duygularımı incitmeyecek bir kelime aradığını anladım.

Ona duygularımın olmadığına dair güvence vererek yardımcı olamadan, "Yani rahat kıyafetler giyemezler," diye bitirdi.

"Bu şekilde giyindiğim için bir parya gibi duruyorum," diye itiraf ederken Leala baktığı kıyafetleri yeniden katlayıp çekmeceleri kapattı.

"Bu sadece hayatınızı yaşama şekliniz hakkında size emredilenlere uymadığınız anlamına geliyor. Bu, cesaret ister leydim. Bu devirde cesur insanlara ihtiyacımız var. Sizlerden fazla kalmadı."

Gurur duyarak yatağın kenarına oturdum ve pencereden dışarı, nefes kesici manzaraya baktım. Kalbimi bir sıcaklık kapladı.

Beni anlamıştı. Yargılamıyordu, destekliyordu. Birden doğruldu ve "Ah!" dedi.

Göz ucuyla dönüp reverans yaptığını gördüm. Taze bir koku duyularıma saldırdı, çam ve leylak ile bir miktar hanımeli. O kadar lezzetliydi ki havayı yalamak istedim. Bana çocukken güneşin altında geçirdiğim ılık günleri, mutluluk ve kahkaha dolu anıları hatırlattı.

Keyfim kaçtı.

Hizmetçi, "Efendim. Affedersiniz!" diye bağırdığında gözlerimi devirdim. "Ben de tam işimi bitiriyordum, sonra da leydiyi hazırlayıp öğle yemeğine götürecek ve istediğiniz gibi etrafı gezdirecektim."

Nyfain kapı aralığında durdu. Gövdesini boydan boya kapatan ve belinden gevşek bir şekilde sarkan beyaz bir tişört giymişti. Rengi solmuş gri bir kot pantolon sıkı kalçalarına yapışmıştı. Köyümdeki insanlar neredeyse her zaman kumaş pantolon ya da paraları yetiyorsa deri pantolon giyerlerdi.

Uzun zamandır kot pantolon görmemiştim... Hem de çok uzun zamandır. Kumaşın yapımı zordu, zahmetliydi ve pahalı makineler gerektiriyordu. Ya da şimdi makine yerine her ne kullanılıyorsa. Lanetten önce köyde bunun ticaretini yaptığımı hatırlıyorum. Belli ki kalenin bu kumaşı üretecek gücü vardı ama köylere satacak durumu ya da isteği yoktu. Kot pantolonunun ne kadar yıpranmış olduğuna bakılırsa belli ki çok sık üretmiyorlardı.

“Piknik hazırla,” dedi sertçe. Derin ve sert bir zımpara kâğıdı gibi çıkan sesi yankılandı. Hayvanım kanımı alevlendirdi, duyularımı uyandırdı. İçimde hareket ediyor, serbest bırakılmak için yalvarıyordu.

Bir tasma gerektiğini fark etmemiştim. Keşke o lanet şeyi bulup bir ağaca bağlayabilseydim.

Leala göğsünü tuttu ve çekmeceye doğru eğilerek, “Ah tanrıça!” dedi.

Şaşkınlıkla ona baktım. Yüzünde uzun zamandır görmediği bir arkadaşına sarılmış gibi dingin bir gülümseme vardı. Belli ki o da Nyfain yakınlardayken içindeki hayvanı hissedebiliyordu ama Leala kendi hayvanını seviyor gibiydi. Benimki konusunda hâlâ inanılmaz temkinliydim. İçimdeki hayvanın diğer isteklerini yerine getirmeye o kadar da meraklı olmasam da ormanda pusuya yatmış tehlikeli adamları bıçaklamakta ya da söz konusu tehlikeli adamları üzerime çekip onlarla işi pişirmekte bir sorun görmüyordum.

“Batıdaki bahçe arazisine götür,” dedi Nyfain sanki tepkisi normalmiş gibi. Muhtemelen de normaldi.

Bahçe *arazisi* mi? Bu iki kelimenin bir araya gelmesini beklemiyordum.

“Elbette efendim.” Leala, bir kez daha reverans yapmaya çalıştıysa da beceremedi ve bir eli hâlâ göğsündeydi. “İzninizle leydim,” dedikten sonra aceleyle odadan çıktı.

Birkaç dakika sessizliğe izin verdikten sonra dışarıdaki muhteşem manzaraya baktım. Masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Buradan bakıldığında Yasak Orman o kadar da ölü ve yozlaşmış görünmüyordu. İçinde hâlâ tutunmaya çalışan bir hayat vardı. Buradan görünen o boşluklar gerçekten de diğer köylerdi. Bu mesafeden bile çatıları görebiliyordum. Pencerenin hemen altında, çok aşağılarda, unutulmuş bir bahçe vardı. Büyümüş yabancı otlarla doluydu.

Nyfain odaya girerek yatağın yanındaki boşlukta yanımda durdu. Benim incelediğim manzaraya bakıyordu.

“Kraliyet Ormanı eskiden sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünürdü,” dedi sessizliğin içinde. O anda Yasak Orman’dan bahsettiğini anladım. Belli ki sosyal ayrımcılığın olduğu bu tarafta oraya böyle deniliyordu. “Ama o da ölüyor, tıpkı krallığın geri kalanı gibi.”

Başım la onayladım. Kesinlikle doğruydu.

Bir süre sonra bana yan gözle baktı. “Bu giysiler üzerine olmamış.”

“Gözlem yeteneğın olağanüstü,” dedim duygusuz bir sesle.

“Bir erkek için yapılmışlar.”

“Sanırım bu yüzden penisin girmesi gereken yerde potluk var.”

“Çok zayıfsın.”

“İstediğimden değil. Yiyecek daha çok şey olsaydı daha çok yerdim. Şimdi benim de senin eksiklerini göstermeye başlamamı ister misin? Ne kadar vaktin var?”

Bakışları yana kaydı. Bir süre sonra, “Benimle gel,” dedi.

Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Ama isteği şeyimde bile değildi.

“Hayır,” dedim.

Bir adım uzaklaşarak görüş alanımdan çıktı. Kapıya yakın bir yerden, “Seni zorlamamı ister misin?” diye sorduğunda bakmak için dönmedim.

“Bunu daha önce denemedin mi zaten? Ormanda? Eğer bir bıçak yarası daha istiyorsan ben varım.”

“Bir mahkûm için büyük laflar ediyorsun.”

“Ailelerini lanetten kurtarmaya çalışan kötü köylüleri kaçıracak toprağını koruyan adam mı söylüyor bunu?”

Bir an sessizlik oldu. O bir an uzadı da uzadı. O kadar uzun süre bekledi ki acaba gitti mi diye düşündüm.

Merak beni ele geçirdi. Arkama baktım. Bomboştu.

Gitmişti! O kadar büyük bir adam nasıl bu kadar sessiz hareket edebilirdi?

Bir süre daha orada oturdum. Acaba bunu bölgeyi kendi başıma keşfetmek için bir fırsat olarak mı değerlendirsem diye düşündüm. Ama birden vücudum alev aldı. Derim sanki kabarıyor, cızırdayarak kemiklerimden ayrılıyordu. İçimdeki varlık beni ele geçirmek için çırpınıp duruyordu. Ayağa kalkıp Nyfain’e itaat etmek için duyduğum umutsuz dürtü o kadar güçlüydü ki zar zor düşünebiliyordum. Onu bastırmak için tüm irademi kullansam bile yeterli olmayabilirdi.

“Nefes al,” diye kendime telkinde bulundum. Burnumdan derin bir nefes alıp yavaşça verdim. “Nefes al.”

Direndikçe içimdeki acı daha da arttı. Onu görmezden geldim. Duyularımı kapattım. Daha önce pek çok kez acı çekmişim ama hayati bir tehlike yoksa acıyı görmezden gelebilirdim.

“Bir şey mi dedin küçük bebek?” Hadriel gözleri kan çanağına dönmüş ve yüzü asık bir hâlde kafasını kapı aralığından içeri soktu.

“Hayır, hiçbir şey demedim,” dedim dişlerimi sıkarak. Cevapsız kalan komut saçlarımın koparıldığını ve gözlerimin oyulduğunu hissetmemi sağlamıştı. İçimdeki varlık göğüs kafesimi tırmalıyordu.

Yine de inatla o hayvanı bastırdım. Acıyla başa çıktım.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordum. “Harika mı?”

Dostum değildi. Bildiğim kadarıyla düşmanım bile olabilirdi. Ama dün geceki tanışmanın ardından ona karşı yabancılık çekmiyordum.

“Harika hissetmiyorum, hayır,” diye cevap verdi. Kapının pervazına yaslanıp bir elini yüzünde gezdirdi. “Ağzımın tadı sanki biri içine sıçmış gibi ve başım zonkluyor. Perişan hâldeyim. Ve ben perişan hâldeyken, efendi işleri daha da kötüleştirmeye karar vererek seni batıdaki bahçe arazisine götürmemi istedi. Onunla uğraşmak günümü daha berbat hâle getiriyor. Acele etmeliyiz.”

“Ben gitmiyorum.”

“Peki, ama gitmezsen korkunç bir şekilde cezalandırılan ben olacağım. Bu yüzden senden rica ediyorum. Lütfen zavallı, mütevazı uşağın Hadriel’e acı ve batıdaki bahçe arazisine kadar ona eşlik et.”

“Kendin hakkında hep üçüncü şahıs olarak mı konuşursun?”

“Sadece vahim bir durum olduğunda ve mantık çerçevesinde. Bu acil bir durum, tatlım. Bugünkü hedefim altıma sıçmamak. Emirlerle uymadığım için beni cezalandırırsa ke-

sinlikle altıma sıçarım ve sonra herkes benimle beş yıl falan dalga geçer. Bu çok önemli. Lütfen. Her şeyi yaparım.”

Tüm bunları düz bir yüz ifadesiyle söylerken karnını tutuyordu. Kıkırdamamı engelleyemedim.

“Hiç komik değil,” dedi dudaklarını büzüştürerek. “Dün gece ne kadar içtiğimi biliyor musun? O bal likörü insanın midesine iyi gelmez. Hem sonra da yağlı bir kahvaltı yaptım. Bunları yapmamın tek nedeni, bütün gün bulmaca çözmek dışında başka bir şey yapmadan içeride olacağımı düşünmemdi. Şimdi tuvalet ve lavabonun uzağında, yüksek stresli bir ortama girmek zorundayım. Bunu yapabilecek durumda değilim, hayatım. Bu benim iş pantolonum. Onu mahvetmek istemiyorum. Bunu benim için yapman gerek.”

Daha çok güldüm. Elimde değildi. Durum o kadar saçmaydı ki.

“Gerçekten yapmamayı tercih ederim,” demeyi başardım.

“*Lütfen*. Normalde onun gazabıyla baş edemem, hele bugün hiç edemem. Lütfen, ne istersen yaparım.”

Başım zonklamaya başlamıştı. Teslim olursam bana bir iyilik borçlu olacaktı. Bu dayanılmaz eziyeti sona erdirmek için iyi bir bahaneydi.

“Peki,” dediğimde sesim tükenmiş gibi çıkmıştı. Ne de olsa rolümü oynamak zorundaydım.

Bir oh çekti. “Senin inatçı, acımasız biri olduğunu düşünmüştüm. Dürüst olalım, bunu kesinlikle seviyorum. Güne renk katmak için ukala bir ahmak gibisi yoktur. Çıtkırıldım olan ve sonra da bu konuda pasif agresif tavırlar sergileyen kadınlara katlanamıyorum. Buna kim nasıl vakit ayırabilir ki? Benim için sadece bugünlük uysal olabilir misin? Sadece

bugün bana ayak uydur. Bugünden sonra belalı sürtüğün teki olabilirsin, umurunda değil.”

Gülerek, “Beni ikna ettin,” dedim.

“Ah, tanrıçaya ve onun seksi adamlarına şükürler olsun. Tamam, işte başlıyoruz. Hızlı yürü. Efendi bir sebepten dolayı çoktan sinirlenmiş. Genelde her şeye parlar zaten ama bu çok saçma. Kahvaltısının içine kim etti, biliyor musun?”

“Senin ağzına edenle aynı kişi mi?”

“Bu konuda şaka yapma. Burada daha kötü şeyler de oldu ve benim başıma gelmemesini tercih ederim.”

Kıyafetini inceledim. Koyu gri pantolon ve siyah kadife yakalı gri bir ceket.

“Tüylü mor canavarı özledim.”

Bir parmağını kaldırdı. “Sakın öyle söyleme.”

“Doldurulmuş mor—”

“Sakın devam edeyim deme. Başım tuvalette ve pantolonum inik şekilde uyandım. Hiç bu kadar alçaldığımı hatırlamıyorum dersem yalan olur, çünkü üzgünüm ama daha kötülerine de şahit oldum.”

“Vay be, oldukça kötü!”

“Bir de bana sor.”

“Ve bu senin... uşak kostümün mü?”

Önce önüne, sonra da gri pantolonundan iki ton daha açık olan kadife terliklerine baktı. “Evet. Modern bir görünüm istiyorum. Yine de sanırım yanlış ayakkabı seçmişim. Yoksa kesinlikle havalı duruyorum. Sence de öyle değil mi? Yani, en son ne zaman doğru düzgün uşaklık yapmak zorunda kaldım? Bu lanet işi nasıl yapacağımı bile bilmiyorum. Bundan önce ahırda çalışıyordum. Herkes öldürülmekten korktuğu için bu işe geçtim. Bu lanetten kurtulursak eğer

edindiğim tecrübeyle harika bir özgeçmiş oluşturacağım. Anlıyor musun?” Merdivenlerden inerken parmağını kaldırdı. “Önemli olan sıradanlıktır. Bunu unutma. Vasat kalır ve kalenin gelişmesine yardım etmekle ilgilenmezsen, iblisler sana ‘kazara öldü’ muamelesi yapmaz.”

Öfke içimi yaktı. “Burada iyi iş çıkaran herkesi rastgele öldürüyorlar mı?”

“Evet, hemen hemen. Ama bir süredir hiç ölüm olmadı. Hepimiz her şeyi kontrol altına almış durumdayız. Biri işinde iyiye, örneğin hanımefendinin hizmetçisi gibi, iblislerin keşfetmekten hoşlandığı bazı ciddi cinsel sapkınlıkları var demektir. Ciddi sapkınlıklardan korktuğum için uşaklık konusunda berbat olmayı bir sanat hâline getirdim zaten.” Elini yakasında gezdirdi.

“Evet, anlıyorum,” dedim sırtarak. İnsanı içinde bulunduğu boktan durumdan sıyıran, neşesini yerine getiren biriydi. Şu anda buna gerçekten ihtiyacım vardı.

“Ve sen...” Kıyafetlerimi bir kez daha gözden geçirdi. “Görünüşe göre mesajı çoktan almışsın. İyi iş çıkarmışsın. Hâlâ güzelsin, beni yanlış anlama ama bu... kıyafet ve yüzündeki kir... gerçekten görünüşünü bozuyor. Saçının hâli ne böyle?”

Elimi yüzümü yıkamayı bile akıl edememiştim. Hayatım altüst olmuştu ve normal bir günde yaptığım temel şeylerin hiçbirini yapmak aklıma gelmemişti. Zaten aynaya bakma alışkanlığım da olmadığına göre... Sanırım bunun bana sadece bu şatoda yardımını dokunabilirdi. Aferin bana.

“Kendi suratına da mı yumruk attın?” diye sordu. “Kendine şiddet uygulamadan görüntünü bozmanın başka yolları da vardır. Güven bana. Bu iğrenç bıyığı sevdiğimi mi

sanıyorsun? Ve çok uzun saçlarımı tutan bu fiyongu... Bu görünümünden *hoşlandığımı* mı sanıyorsun?" Kaşlarını kaldırdı.

Yine kıkırdamaya başladım. Bıyığı onun yakışıklı yüzünü kesinlikle bozuyordu. Kıyafeti ve omuz hizasındaki siyah saçlarını ensesinde tutan büyük fiyonk da komikti.

"Hayır, kendime şiddet uygulamıyorum. Dün gece uyanana kadar ağlamanın eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Daha kötüsü de olabilirdi. Oraya nasıl gittiğini hatırlamadan, kafan bir tuvalette, ayaklarına kadar inmiş mor bir kostümle de uyanabilirdin."

"Bu etkileyici hikâye için teşekkür ederim."

İkinci kata ulaştığımızda sol tarafı işaret etti ve sanki resimli kitaplardan fırlamış gibi duran büyük bir odaya girdik. Devasa pencereleri örten büyük kırmızı perdeler, altın rengi süslemeler ve yağlı boya tablolara ev sahipliği yapan krem rengi duvarlarda muhteşem görünüyordu. Büyük avizeler yukarıdan aşağıya sarkıyordu, içindeki mumların hepsi dibine kadar yanmıştı. Acaba bunları her gece yakarak küçültüyorlar mı yoksa hiç değiştirmiyorlar mı diye merak ettim. Geceleri bu yerde kaç iblisin dolaştığından emin değildim. Açıkçası bunu öğrenmekten biraz korkuyordum.

"İblisler gündüzleri nerede uyuyor?" diye sordum. Köyde herkes, kasabanın uzak ucunda ele geçirdikleri bir eve çekilmişti. Karanlık odalara çöreklenerek gün ışığının kaybolmasını bekliyorlardı. Güneş onları vampirleri öldürdüğü gibi öldürmüyordu ama güçlerini azaltıyordu. Sadece çok güçlü olanlar gün boyunca etrafta dolaşırdı.

"Zindanlardalar. Pis herifler. Neden böyle iğrenç bir yerde saklanmayı tercih ediyorlar bilmiyorum. Yine de, sanırım kendilerini içeri kapatabiliyorlar. Belki de içimizden birinin

onları güneşe çıkarıp öldürmeye çalışacağından korkuyorlardır. Kim bilir? Ama efendi bunu yapmamıza izin vermez.”

Karşı yönde yürüyen bir adam beni görünce yavaşladı. Sarkık şapkasını kafasından çıkarıp göğsüne dayamadan önce gülümsedi ve el salladı.

Hadriel, “Git kendini becer, Liron,” diye seslenerek adamı uzaklaştırdı. “Dikkatleri kızın üzerine çekme.”

“Kıçımı ye!” dedi Liron hırlayarak. Sonra da bana gülümseyerek selam verdi.

Onu geçtikten sonra Hadriel mırıldandı, “Bu adam başlatmaya çalıştığın her üçlünün içine ediyor. Kelimenin tam anlamıyla aletini nereye koyacağını bilmiyor. Partilerde elinde sikiyle dolaşıyor. O aptal ifadesiyle etrafına bakmak dışında başka bir şey yapsa korkutucu görünebilirdi.”

“Seni duyabiliyorum,” diye tiz bir sesle bağırdı Liron. Koridorda ilerlemeye devam ediyordu.

“Sanki bir önemi varmış gibi,” diye karşılık verdikten sonra gözlerini devirdi Hadriel. “Açıkça görülüyor ki seni duymasında bir sorun yok. Kendini bu adamla samimi bir pozisyonda bulursan kıçını kollamanı tavsiye ederim. Çünkü bu herif seni ilk bulduğu köşeye sıkıştırıp arkadan becerir! Bütün kadınlar öyle diyor. Bir keresinde oral yapıyordum ve o rastgele gelip beni kıçtan becermeye çalıştı. Iskalayıp üzerime düştü tabii. Kim böyle bir şey yapar ki?”

Ağzım açık kalmıştı. Utancımdan tutunacak bir şeye ihtiyaç duydum. Durum çığırından çıkmaya başlamıştı.

Hadriel fark etmiş olmalı ki elini salladı. “Ama sen dert etme. Zaten geceleri dışarıda olmayacaksın. Biri seni becermeye kalkarsa efendin muhtemelen aletini koparıp ona yedirir.”

“Hepiniz böyle mi konuşuyorsunuz?”

Güldü. “Bebğim, çok tatlısın.” Gökyüzüne baktı. “Böyle konuşmanın iğrenç olduğunu düşündüğüm bir zamanı hatırlıyor musun? Ben hatırlamıyorum. Çılgın bir dünyanın içindeyiz. Burası bir grup bekâr yetişkinin olduğu, zamanda donmuş bir yer. Hamilelik diye bir şey yok, bu kalede yok en azından. Sadece efendi bir kadını hamile bırakabilir, o da sadece gerçek eşini. Hepsi bu kadar. Lanet diğer her şeyi engelliyor. İblisleri, onların seks büyüsunü ve sonsuz miktarda alkolü de eklersek, bu kötü kararlara davetiye çıkarıyor, tatlım. Felaketlere! Bu gemiyi iblisler yönlendiriyor. Akıntıyı tersine çevirmeye çalışan herkes kendini içinden çıkamayacağı bir kazanda bulur. Akıntıya kapıldık sonuçta bir kere. Sadece efendi tüm bu seks olaylarından uzak durabildi. O da demirden bir iradeye sahip olduğu için. Mutlak demirden hem de. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Geri kalanımız... Bizim hayatımız artık böyle geçiyor, kabullendik. Sen de hoş geldin.”

“Gittikçe daha da kasvetli konuşmaya başladın.”

“Evet, değil mi? Hiçbir zaman neşeli biri olmadım. Ama benim de istisnalarım oluyor. Her neyse, burada bir sürü hobimiz var. Efendinin seninle işi bittikten sonra sana buraları gezdirebilir ve ne yapmak isteyebileceğine bakabiliriz. Denemek istersen, Liron denen pislik sulu boya öğretiyor. Alkollüyken fena sayılmaz.”

“Resim yeteneğim pek yoktur, sanmıyorum.”

“Benim de yoktur. Penis resimleri yapmayı denedim. Onu bile doğru düzgün beceremedim. Bitmiş hâli hakkında yorum yapıp durdu, bir buket çiçek ya da başka bir şey çizdiğimi düşündü. Ama aslında bana bir grup penis için iltifat

ediyordu. Sırf bunun için sulu boya derslerine devam ettim. Sonunda biri beni ispiyonladı ve tüm eğlencem mahvoldu.”

Dışarıya açılan kapıyı iterek içeri girmemi beklerken çaresizce kıkırdadım.

“Unutulmaması gereken bir şey var,” diyerek yeni boyanmış geniş bir merdiveni işaret etti. Kırsal alanda, tabanı renkli karolarla kaplı, yuvarlak ahşap bir masa ve ona uygun sandalyelerin bulunduğu doğal bir yükseltiye çıktık. Solmuş narin çimler, Yasak Orman’dan çok daha uysal ağaçların bulunduğu bir alana doğru uzanıyordu. “Bunu sana söylememeliyim ama... Söyleyeceğim. Eğer efendiye karşı isyan etmeyi ve geceleri odandan çıkmayı planlıyorsan akşam erken saatlerde salona gitmelisin. Asıl parti gecenin ilerleyen saatlerinde patlak verir. Senin için en güvenli aktivite oraya gitmek olur.”

Elimi saçıma götürdüm. Şimdiye kadar sadece annem ya da Hannon tarafından kesilmişti. Muhtemelen ne yaptığını bilen biri saçıma el atsa fena olmazdı.

“Hayır, bu bir tür güzellik salonu değil canım,” dedi. “Yani saçların için değil. Kadın sakalı için.” Kasıklarımı işaret etti. “Oraya girip tıraş olabilirsin, çok güzel ve erotik görünürsün. Sonra istersen küçük bir cinsel ziyafet de çekebilirsin,” dedikten sonra bana göz kırptı.

“Bu, utanç verici seks partisine giden yolun başlangıcı mı?”

“Hayır. Bu sadece kendini tedavi etmenin bir yolu. Kadın sakalına çekidüzen ver, biraz ziyafet çek ve *rahatla*. Kime hizmet ettiklerini görmemeleri için yüzüne bir peçe takabilirsin. O zaman tamamen anonim kalırsın.”

“İblisler böyle şeyler yapar mı?”

“Evet, ama gücü zayıf olanlar. Senin zevkinden besleniyorlar ama kafanı falan karıştırmıyorlar. Bu konuda olabildiğince güvende olursun.”

“İblislerin şehvet büyüsünü etkisiz hâle getiren bir iksir hazırlayabilirim.”

Yürürken elini koluna koydu. “Yok artık! Ciddi misin sen? Bunu yapabilir misin?”

“Evet. Sadece doğru bitkileri bulmam gerekiyor. İstersen sana da biraz yapabilirim.”

“Ah... evet! Sen bir çeşit orman cadısı falan mısın? Bu harika.”

“Sen nasıl seksle uğraşıyorsan ben de bitkilerle uğraşıyorum. Ayrıca sabah çayı yapmam gerekiyor. Kahve gibi keyif vermesi için ürettim ve bu sabah gerçekten işime yarayabilirdi.”

Durdu ve beni kendine doğru çekti. Son derece ciddiydi. “Kahve konusunda bana yalan söyleme yoksa saçını çekerim. Bunca yıl geçti ve ben hâlâ sabahları bir fincan kahve için yanıp tutuşuyorum.”

“Aslında yaptığım şey bir çay ama iş görüyor.”

“Finley, seni yetenekli, zeki şey seni. Tanrıçadan pırıl pırıl bir armağansın. Seni şuracıkta *öpebilirim*.” Tekrar yürümeye başladı. “İhtiyacın olan tüm otları sana getireceğiz, merak etme. Onları bulmak için kelimenin tam anlamıyla adam öldürürüm. Herkesi öldürürüm, umurumda değil.”

Sol çaprazı işaret ettiğinde gülerek küçük bir tepeyi aştık. Diğer tarafta, daha güzel görünen ormandaki ağaçların hemen ortasında, önümüzde bir Everlass tarlası uzanıyordu. Yasak Orman’da kullandığım kadar büyük değildi ama aynı derecede bakımlıydı; büyük, sağlıklı bitkileri ve iri, canlı yaprakları vardı. Nyfain onların ortasında eğilmiş, gömleği

sıyrılıp açılarak yeni dövmelelerin henüz kapatamadığı dört gümüş paralel çizgiyi ortaya çıkarmıştı. Yakın zamanda hem yara almış hem de dövme yaptırmıştı.

Onu gördüğümde, ona ulaşma arzusunun direnmenin acısı sonunda geçti. Birkaç solmuş yaprakla birlikte doğruldu. Budama işiyle uğraşıyordu. Hayvanımın içimdeki o garip ağırlığı, onu gördüğümde yeniden canlanmış ve sonra hiç hissedilmeyecek şekilde geri çekilmişti.

Nyfain ancak o zaman dönüp bana baktı. Doğrudan bana. Sanki yaklaştığımı fark etmiş ve ben bile isteye onu bekleyene kadar varlığını kabul etmemiş gibiydi. Başka bir deyişle, bok kafalı alfa erkeği rolünü oynuyordu. Sıçan suratlı pislik.

Sikik herif yaklaşırken, “Finley,” dedi ve tanrıçaya lanet olsun ki sesi sıcak tenime masaj yapıyor gibi bir his verdi. Bundan *nefret* ediyordum.

“Nyfain,” dedim sıradan bir şekilde.

O muhteşem altın bakışları içime işledi ve aramızdaki havada cızır cızır eden elektrik akımını içime çektim. Güneş ışığında artık yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu. Düz bir burnu vardı, keskin elmacık kemikleri yanaklarına doğru çukurlaşıyordu. Koyu kıvılcımsı kirli sakalı köşeli çenesini kaplıyor, aşağıdaki kesiğe doğru ilerliyordu. Asi koyu kahverengi saçları kulaklarının arkasına kıvrılıp alnına dökülüyordu. Yüzünü kesen yara izleri olmasa biraz haşın bir yakışıklılığı olabilirdi. İzlerden biri kaşına doğru uzanıyor, diğeri ise dolgun dudaklarına iniyordu.

Cüssesi heybetli sayılabilirdi. En az iki metre boyundaydı. Kocaman, sağlam omuzları ve iri gövdesini kaplayan

kasları vardı. Kendini her zaman cinsiyetime göre iri yanı hissedirdim. Uzun ve ağırdım. Ama onun yanında ufak tefek hissediyordum. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde çelimsiz. Jedrek onun yanından geçemezdi. Hannon bile yanında cüce kalırdı. Nyfain ölümcül bir varlıktı.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Beni kendine çeken şey onun aurasıydı; sert, haşın havası âdeta vücuduma darbe gibi inmişti. Midemi bulandırmış, kemiklerimi eritmişti. Tenimi karıncalandırmış, içime kor alevler salmıştı. Bariz acımasızlığı ve kasvetli tavrı kalp atışlarımı hızlandırdı ve ondan kaçmak mı yoksa mantıksız bir arzuyla ona sarılmak mı istediğimi bilemedim.

Bir şey çok açıktı. O, sırt dönülecek bir adam değildi.

Bakışları Hadriel'e kaydı. "Gidebilirsin."

Hadriel derin bir selam verdi. "Emredersiniz, efendim."

Hadriel biraz uzaklaştıktan sonra Nyfain dönüp etrafa baktı. "Dün gece de söylediğim gibi, Everlass'ın köylerdeki insanları öldüren hastalığı yavaşatabileceğini bilmiyordum." Ses tonundan hâlâ yalan söylediğimi düşündüğü anlaşıyordu.

Zamanında bana pek çok şey söylenmişti ama insanların her zaman hemfikir olduğu iki şey vardı: Sosyal açıdan garipsenecek kadar dürüstüm ve bitkilerden iyi anlıyordum.

Bu adam en önemli iki özelliğimi sorguluyordu. Bu beni pek çok yönden rahatsız etmişti. O kadar ki orada sessizce durup gününü mahvetmenin yollarını düşündüm.

Bir süre sonra, "Bu iksir nedir?" diye sordu. "İçinde ne var?"

Böylesine faydalı bir bilgiyi saklamak bana göre değildi.

Keskin bir aletle kaburgalarına vurmak istesem de yapamadım. Diğer köylere yardım edebileceksem eğer, ederdim.

Süreci başından sonuna kadar anlattım, neden hasat yaptığımı, bu sonuca nasıl vardığımı ve yarattığı etkileri açıkladım.

Bitirdiğimde bir süre tarlaya baktı, sonra da sorusunu sordu. “Everlass ile çalışmayı nereden öğrendin?”

“Kitaplardan. Deneme yanılma yöntemiyle.”

Bana döndü. “İmkânsız. Everlass ile çalışmak ancak birinden öğrenilir. Nesilden nesile aktarılır. Anneden kıza. Babadan oğula.”

“Evet, ama sonra bir gün babasıyla sorunlar yaşayan zeki bir herif bu bilgiyi alır ve bir kitap yazar. Ve o bilgi şimdi bende.”

Gözleri alev alev parlıyordu. Omurgam o tehditkâr bakışlarının altında âdeta parçalanıyormuş gibi hissettim.

Bir sonraki konuşmasında sesi alçak ve tehlikeliydi. “Benden korkuyor musun prenses?”

“Hayır.” *Yalandı.*

“Hayır mı? Korkmalısın.”

“Peki, neden hiç umurumda olmayan şeylerden bahsediyorsun?”

“Böyle ukala ukala konuşmaya devam edersen o ağzını becermek zorunda kalacağım.”

Sözleri şok etkisi yarattı. Vücudum sanki bunca zamandır ölüydü ve sözleri onu hayata döndürmüştü. Vajinam sıvı bir ateş gölüne dönüştü, aniden zonklamaya ve sert, acımasız bir temas için çaresizce kıvranmaya başladı. Meme uçlarım sertleşti ve titremeler hassas bedenimi kapladı. Tüm bunlar olurken, içimdeki varlık, hayvanım, kükreyip kıvranıyor, dizlerinin üzerine çöküp canavarın kalçalarını kavrayabilme arzusuyla dışarı çıkmak için mücadele ediyordu. Aslında onun

koca aletini emmek ve boğulmak için yanıp tutuşuyordu. Bu kaltak utanç nedir bilmiyordu. İsteddiği tek şey vardı.

Nefes almak için mücadele ettim, dizlerim zayıflar ve vücudum titrerken ayakta kalmak için mücadele ettim. Arzu dolu iniltilerim inanılmaz derecede utanç vericiydi ama içimdeki canavarla savaşmaya devam ettim. Ellerim yumruk hâlini almış, kollarım titriyordu.

“Bana bir daha böyle bir şey söylersen yatağını yakarım.. Hem de içinde sen varken,” diye bağırdım.

Sesim mırlama gibi çıkmıştı. Lanet olsun! Sesiniz boğuk ve şehvetli çıktığında ciddi kalmak zor oluyordu.

Dudaklarında usulca bir gülümseme belirdi. “Sona gelmeden önce o ateşe ihtiyacın olacak. Sözlerimi unutma prenses, bu iş bitmeden seni mahvedeceğim.”

Gözlerimi kısıtım. “Bu bir tehdit mi, yoksa meydan okuma mı?”

Meydan okuma lafını duyunca irkilerek nefesini içine çekti. Altın rengi gözleri dudaklarıma odaklanırken içimde bir alev peyda oldu. Gücü karşısında şoka uğramış gibiydim, canavarımı yüzeye çıkarmaya çalışıyordu.

Külotum sırlıklam oldu ve neredeyse bacaklarımı birbirine kenetlemek zorunda kalana dek gerildim. İçimde oynaşan ateş karşısında iniltimi güçlkle bastırdım. Kendimi aletine sürtmemek için zor tuttum. İstemese bile bana izin vereceğini biliyordum. Arzusunu neredeyse elle tutulur şekilde hissediyordum. Tıpkı dün geceki gibi, kontrolünü kaybettiği için kızacağını biliyordum.

İçimi meniyle doldurmadan önce mi yoksa doldurduktan sonra mı kendinden uzaklaştıracaktı?

Alfanın çağrısına karşı koydum. Çünkü olan tam olarak buydu. Gücünü bana hükmetmek için kullanıyordu, tıpkı lanetten önce alfaların yaptığı gibi. Bunun hakkında konuşulduğunu duymuştum. Kitaplarda okumuştum. O zamanlar insanlar bundan rahatsızlık duymuyordu.

Ancak ben buna katlanamıyordum.

Bastırmak için mücadele ettim ama alfanın vahşiliği yeni uyanan hayvanıma âdeta serenat yapıyordu. Beni birçok yönden etkiliyordu. Ve ne yazık ki beni hayatımdan koparmış ve esir almış olmasının hiçbir önemi yoktu. Onu, açtığım bacaklarımın arasına almak ve bedenimin *derinliklerine* doğru itmek istiyordum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bu arzuyu görmezden gelmem gerekiyordu çünkü kendimi bu sık kafalıyı becerecek kadar alçaltamazdım. Belki de biraz rahatlamak için salona gitmem gerekiyordu.

“İşin bitti mi?” diye sorarken sesim, hissetmediğim bir cesaretle doluydu.

Aramızdaki kısacık mesafeyi kapattı, iri vücudu benimkini küçük gösterecek kadar yakınlaştı, tatlı nefesi yüzüme çarptı. Ateş, öfke ve şehvet aramızdaki havayı doldurmuştu. Sığ nefesi benimkiyle uyum içindeydi. Aklımızda söylenmemiş kirli, pis ve ateşli kelimeler dolanıyordu.

Çenesinde bir damar seğirdi. Gözlerini, gerilim dolu bir an boyunca benimkilere dikti. Hayvanımı sakinleşmeye zorlamak için her şeyi denedim.

“Benden uzak durmak isteyeceksin,” dedi ürkütücü bir sesle. “Yalan söylemiyordum. Seni mahvedeceğim. İffetini elinden alacağım. Faziletini lekeleyeceğim.”

Neden bir yanımda bunu bu kadar çok istiyordu? Bu adamın içimde uyandırdığı bu çılgın arzular neyin nesiydi?

Çenemi öyle bir sıktım ki dişlerim acıdı. Tehdidine inanıyor, onu kızdırmak ve yeni bir güç dalgasıyla sarsılmak istemiyordum. Ona karşı koyabilir miydim bilmiyordum.

Gözleri yüzümde gezindikten sonra nihayet başıyla onayladı. İçinde bulunduğu durumla çelişen bir gerginlikle döndü ve Everlass tarlasının içine doğru yürüdü. Giderken parmaklarını saçlarında gezdirerek daha da dağınık hâle getirdi.

Soluğumu bıraktıktan sonra diğer tarafa döndüm. Kendimi toplamam gerekiyordu.

Hadriel, Leala'yla birlikte arkada kalarak piknik sofrasını hazırlamış, bekliyordu. Bu uzaklıkta bile yüzlerindeki endişeyi görebiliyordum. Aklımda önceki geceye dair bir anı canlandı. Nyfain boynumu tutup beni kendine çekmiş, vermek istemediğim bilgileri talep etmişti. Belli ki muazzam bir öfkesi vardı.

Keşke endişelendiğim şey bu olsaydı.

Hayvanımı tekrar kontrol altına alınca arkamı döndüm. Nyfain yine tarlada çalışıyor, bitkileri kontrol ediyor ve budama yapıyordu. Zarif hareketleri iyi çalışılmış bir dansa benziyordu. Sadece ölmekte olan ya da solmuş yaprakları koparmıyor, aynı zamanda bitkilere özen gösteriyor, yoluna devam etmeden önce onlara neredeyse şefkatle dokunarak fazladan sevgi ve ilgi veriyordu.

Daha da yakınlaşarak, "Böyle oluyor mu?" diye sordum. "Rastgele dokunuşlar işe yarıyor mu?"

Devam etmeden önce arkasına baktı. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Bana öyle olduğu söylendi. Ben de sorgulamadım."

"İstersen test edebilirim."

Doğruldu ve banklardan birinin üzerine oturdu. Tarlaya bakarken güneş geniş omuzlarına vuruyordu. "Nasıl istersen öyle yap. Senden o iksiri yapmanı ve zehir olmadığından emin olmak için önce senin içmeni istiyorum. Sonra da gerçekten işe yarayıp yaramadığını görmek için birkaç kişiye dağıtacaksın."

"Lütfen demeyi unuttun," dedim.

Bana baktı. "Bu bir emir, rica değil."

"Ucunda insan hayatı olmasa, sana emrini kışına sokmanı söyledim."

Beni şaşırtarak gülümsedi. "Anlaşamayacağız, Finley."

Ağzından ismimi duymak vücuduma bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu. Titredim, yine inanılmaz öfkelenmiştim.

"Beni esir aldığında bunu anlamış olman lazımdı," diye cevap verdim.

"Ondan çok daha önce anlamıştım." Bana doğru geri döndü. "Gece hasat yapman gerektiğini mi söylemiştin?"

"Evet. Gece yarısı en iyi zamanlama gibi duruyor."

"Saat üçü denedin mi? İblislerin en güçlü olduğu zaman. İblis büyülerinden dolayı gece hasat edildiğinde iksirin daha iyi etkilediğini söylüyorsan, o zaman saat üç en uygun zaman olacaktır."

Düşünceli bir şekilde dudaklarımı büzüştürdüm. "İyi tüyo. İblisler hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Köyündeki iblislerle pek... uğraşmadın mı?" diye homurdandı. Sanki bir iblisle yakın temas kurmuş olmamın düşüncesi bile onu öfkelenirmiş gibiydi.

Kaşlarımı çattım, neden umursadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Belki de sadece onlara karşı duyduğu nefretten kaynaklanıyordu ki bunu kesinlikle anlıyordum.

“Hayır,” dedim, tarlada dolaşıp çeşitli bitkilere bakarak. Hasat edeceğim bitkileri seçmek istiyordum. “Yeri gelmişken, buranın bir bitki bahçesi var mı? Incubus’un büyüsunü etkisiz hâle getirecek bir iksir yapmak istiyorum.”

“Ne dedin sen?” Bu onun dikkatini çekmişti.

Bir kahkaha attım. “Hadriel de bunu duyunca heyecanlandı. Bunu ve kahve yerine yaptığımız bir çay olduğunu duyunca. Burada bunca zaman geçirdiniz ve hiçbiriniz bu bitkilerle deney yapmayı düşünmedi mi? On altı yaşına girdikten hemen sonra iblis iksiri deneylerime başladım. O piçler çok güçlüler. Gece çok geç saatlere kalıp biriyle karşılaşmak istemedim. Bekâretini kaybetmek için hiç de güzel bir yol değil.”

İğrenir gibi bir ses çıkardım.

“Hepimiz iyileştirme yeteneğine sahip değiliz.”

Sesinde keder, hafif gururla karışık kasvet vardı. İfade-sini ölçmek için başımı kaldırdım ama o arkasını dönmüş, tarlada dolaşıyordu.

“Pekâlâ, eğer bir bitki bahçen varsa ve istersen herkese yetecek kadar iksir yapabilirim. Kim isterse istesin. Tabii yeterli malzeme varsa.”

“Panzehirler konusunda çok cömertsin.” Sesinde yine o kasvetli ton vardı. O hüzün.

“Belki de sadece herkesi zehirlemeye çalışıyorumdur.” Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra merakımın beni yenmesine izin verdim. “Bu tarlayla tek başına mı ilgileniyorsun? Ya Yasak Orman’daki?”

“Çoğunlukla tek başıma ilgileniyorum. Arazide bir bahçıvan kaldı. O da elinden geldiğince yardım ediyor.”

"Bitkilerle çalışmayı sana kim öğretti? Kitaplar değil sanırım."

"Annem," dedi usulca.

Bu bitkilerle neredeyse mükemmel bir iş çıkarmıştı. Hepsi mutlu ve sağlıklıydı. Çok güçlü bir köreltici iksir yapılabilirdi ama yağmur suyu biriktirmemiştik. Başka bir yol bulmanı gerekecekti.

İlk önce hasat işini halletmeliydim.

Çırpınan bir bitkinin yanında durduğumda, "İblislerin gücü ile ayın döngüleri arasında herhangi bir düzen olduğunu fark etmedim, ya sen?" diye sordum. Çömelip kollarımı dizlerime dayayarak bitkiyi inceledim.

"Hayır. Ay onları etkilemiyor."

Dudaklarımı büzüp düşündüm. Sonra güneşe ve etrafa bakıp bu noktayı zihnimde işaretledim. Böylece bu noktadan kaçınabilirdim.

Görüş alanıma girip, "Ama şekil değiştirenleri etkiliyor," dedi. Tarlada beni takip ettiği belliydi.

"Bunu biliyorum."

"Seni de etkiliyor mu?"

"Nasıl etkileyebilir ki? Benim hayvanım da herkesinki gibi bastırılmış durumda. Ya da sanırım önceden öyleydi. Oysa şimdi, senden sonra, onu hissedebiliyorum. Dişi bir varlık gibi içimde hareketlendiğini hissediyorum."

"Benden önce hayvanını hiç hissetmiyor muydun? Bir fısıltı bile mi duymadın?"

"Hayır."

"Ama yine de emirlerime karşı koyabiliyorsun."

Ona direnmenin eğlenceli bir aktivite olmadığından bahsetmedim.

“Hiç kimse bana karşı koyamaz,” dedi.

Ayağa kalkmak için kendimi zorladım. “Belki de eskisi kadar güçlü değilsindir. Belki de bu yüzden laneti kıramıyordur ya da öyle bir şey.”

“Laneti bozmak benim elimde değil. Lanete karşı güçsüzüm.”

“Asla güçsüz değiliz,” diye mırıldandım.

Gerçekten güçsüz hissettiğim zamanlarda kendime bunu tekrarlardım. Genellikle de umutsuz olduğumda. Tarlanın aşağısını işaret ettim. “Bu bitkiler çok sıkışık. Bunun ne anlama geldiğini bildiğini varsayıyorum?”

Kaşları çatıldı ve biraz geçtikten sonra işaret ettiğim yere baktı. Yorum yapmadan durunca anladım ki bir fikri yoktu.

Aslında ona bir yumruk atmak istedim ama bunun yerine derin bir nefes alarak ders vermeye hazırlandım. Eğer Everlass ile çalışacaksa bilmesi gereken bir şeydi bu. Annesinin ona söylemesi gereken bir şeydi. Bitkinin konumu, bilerek bu şekilde ekildiğini gösteriyordu.

“Bu bitki, basitçe söylemek gerekirse, zorbalığa uğruyor. Bu da tedavi için kötü sonuçlar doğuruyor çünkü oluşan asidite kalitesini düşüyor. Aslında zehirli bile olabilir. Köyümden biri bahsettiğimiz iksir için Çok Yapraklı Everlass kullandı ve birkaç saat içinde kocasını öldürdü. Yaprakları kazara –birden fazla kez– kullandığını iddia etti. Bu da kesinlikle kasıtlı olduğu anlamına geliyordu. Tekrar evlenmeyi reddettiği ve bundan sonra barda iblislerle çok zaman geçirdiği göz önüne alındığında... Şey... Şüpheli biriydi.

“Her neyse, okuduğum kitapta Çok Yapraklı Everlass’ın genellikle kasıtlı olarak bu şekilde yetiştirildiği, tarladaki diğer bitkilerin arasına yerleştirildiği ve gözlerden uzakta

saklandığı söyleniyordu. Sadece ne aradığını bilen bir kişi Çok Yapraklı Everlass bitkisinin gerçek doğasını bilebilirdi."

Bitkilerin hatlarını parmağımla gösterdim. Tarlalar sürülürken atlar düz bir çizgide yürümemiş gibi her yerde küçük çukurlar oluşmuştu. Bazı sıralar bitkilerin sıkışabileceği kadar eğimliydi. On üç tane saymıştım. Batıl inançları olan birisi için tehlikeli bir sayıydı.

"Bu tarlanın düzeni çok ustaca kurulmuş." Kaşlarımı kaldırdım. "Sen mi yaptın?"

"Eski kraliçe."

Bu şaşırtıcıydı. Kraliyet fertlerinin fiziki olarak gerçekten işe yarar şeyler yaptıklarını hiç düşünmemiştim.

"Ne yaptığını biliyormuş," dedim. "Sana öğretenin olmaması çok kötü. Bitkiyi boğulmaktan kurtarmak için etrafındakileri budar ve ona nefes alacak alan sağlarsın. O zaman yapraklarını yayacak ve büyüyecektir. Küsmeyecektir. Genel olarak, tüm bitkiler aynı şekilde filizlendiği için bahçen de üretim anlamında zarar görmeyecektir. Eşinden kurtulmak için bitkiyi tekrar sıklaştırmak istersen, birazcık buda ve diğer bitkilerin büyüyerek çevresini sarmasına izin ver. Basit."

"Tüm bunları bir kitaptan mı öğrendin?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"Aslında birkaç tanesinden. Everlass üzerine bir kitap, efsaneler ve mitler üzerine bir kitap, krallığın tarihi, periler üzerine bir kitap ve son olarak da deneme yanılma yöntemiyle ilgili bir kitaptan. Her bulduğum boşluğu değerlendirdim."

Topuklarının üzerinde dengede durarak uzun bir süre bana baktı. Bir şey söylemeye ya da karşı çıkmaya hazırla-

nıyordu, hangisi olduğunu anlayamadım. Her neyse, içinde bir ikilem yaşıyor gibi görünüyordu.

Duygularını bastırmak için dişlerini sıkıyordu. Bir kez olsun dramını bana yansıtmıyordu, bunun için minnettardım.

“Bahçelerimiz bir cadı için yeterli değil,” dedi kayıtsızca. Ama aslında kalbinden geçenin bu olmadığına emindim.

“Bazen pislik olmanın iyi biri olmaktan çok daha işe yarar olduğunu duydum,” dedim usulca.

“Tecrübelerinden mi biliyorsun?”

“Hayır. Benim için pislik olmak her zaman kolaydır. İyi insanlar beni gerer.”

Yüzüne gerçek bir gülümseme yayıldı ve sert görünümünü yumuşadı. Bir zamanlar, tüm o yara izleri tenini kaplamadan önce kesinlikle yakışıklı görünüyordu olmalıydı.

“Madem şekil değiştirebiliyorsun, neden aynı zamanda iyileşmiyorsun?” Tarlada çalışmasına, bitkileri budamasına ve onları hafifçe okşamasına yardım ederken merakımı yenemeyerek sordum. Bu Everlass çok bakımlıydı. Çabaya değerdi.

Yüzü düştü, çabucak eski düşünceli hâline büründü. Kasları gerildi. “Sadece kararlılığım ve hayvanımla aramdaki sıkı bağ sayesinde şekil değiştirebiliyorum. Ona olan bağlılığımı kaybetmeyi reddettim ve o da değişim için bastırdı. Aramızdaki bağ çok güçlü. Birlikte iblis kraldan bile daha güçlüyüz. Ama bunun bedelini ödedik. Büyü ilk değişimde kanatlarımızı kopardı, bizi yere bağımlı ve şekilsiz bıraktı. İyileşme yeteneğim de çoğunlukla bastırıldı. Yara aldığımında, iyileşmem artık daha uzun sürüyor. Hangi kadın uçamayan bir ejderha ve yaralı bir adamla birlikte olmak ister ki...” Döndü ve eğildi, sırtı bana dönüktü. “O çakıyı kalbime saplasaydın

öldürdüm. Son on altı yıldır kimsenin yapamadığını yapmış olurdun. Bu ebedî kâbusu sona erdirebilirdin.”

Kalbim acıyla dağlandı. Sadece kendi adına değil, hepimiz adına konuşmuştu. Keşke biri bana laneti açıklayabilseydi de ben de bunu sona erdirmenin bir yolunu bulabilseydim. Böylece titiz bitkilerle uğraşmaktan daha fazlasını yapabilirdim.

“Seni öldürseydim ne olurdu?” diye sordum ona yaklaşıarak

“Lanet sona erer ve iblis kral sonunda hüküm sürerdi. Ardından muhtemelen herkesi hizmetkâra çevirir ya da tamamen öldürürdü. Bilmiyorum.”

Nefesim kesildi. “Şey...” Ayağa kalktım ve bir an için bitkilere baktım. İçim umutsuzlukla dolup taşıyordu. Geçmişimde her zaman olduğu gibi, sadece bir an için kendime bunu hissetmek için izin verdim. Bu duygunun içime işlemesine izin verdim ve sonra toparlandım. “Yaşamın olduğu yerde umut da vardır. Sen henüz ölmedin, ben de öyle. Bir yolunu bulabiliriz. İblis kralı öldürürsek ne olur?”

Doğruldu ve döndü, güzel gözlerinde bir kez olsun öfke yoktu. “Üzerimizde sahip olduğu güç, iblis tahtının vârisine aktarılır.”

“Peki ya hepsini öldürürsek?”

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Bunun için yeterli kaynağımız yok.”

Ellerimi kalçalarımaya koydum. “Bir yolunu bulacağım. Yapılabilecek bir şey olmalı.”

“Bu krallığı kurtarmak için hayatını feda eder misin?”

Sesi toktu ve bu, hileli bir soru gibi gelmişti.

Ne olursa olsun, cevabı düşünmeme gerek yoktu.

“Elbette,” dedim. “Hayatımı ailem için feda ettiğimi düşünüyordum zaten. Bunu krallık için yapmak bir onur olurdu.”

“Bu kadar kolay, ha?”

“Evet. Yani, beni yanlış anlama. Ödüm kopardı ve dün gece yaptığım gibi kaçmaya çalışırdım ama eninde sonunda yapardım. Tabii ki yapardım. Kim olsa yapardı.”

Sesi alaycıydı. “Herkes değil. Bazı insanlar senin iddia ettiğin kadar onurlu ya da özverili değildir.” Bana yaklaştı, gözlerinde bir kez daha öfke parlıyordu. Orada parıldayan başka bir şey daha vardı. Acı. “Böyle iddialarda bulunurken daha dikkatli olmalısın prenses. Kimin hakkında konuştuğunu bilmiyorsun. Ölümünden daha kötü kaderler de vardır.”

“Eskisi gibi görünmemek gibi mi?” Bakışlarına karşılık verdim. “Kanatlarını kaybetmek gibi mi? En azından ruh hayvanına dönüşebiliyorsun. Çoğu insan bunu yapmak ister ama yapamaz. Hangi kadın kanatsız, yaralı bir ejderhayı sever ki? Görünüşe önem vermeyen bir kadın, işte o sever! Neden asıl korktuğun şeyi, hangi kadının seni sen olduğun için seveceğini sormuyorsun? Artık bir asil değilsin. Artık bir ejderha değilsin. Sen de hepimiz gibi boku yemişsin. Elbette hâlâ bu kalenin etrafında dolaşıyor ve kraliyet topraklarında devriye geziyorsun ama burayı artık iblisler yönetiyor. Aksini düşünüyorsan hayal dünyasında yaşıyorsun demektir. İblisler hepimizi kontrol ettikleri gibi senin hayatını da kontrol ediyorlar. Halk ve *kraliyet* arasındaki çizgiler bulanıklaştı. Artık sadece sen, ben ve diğer herkes varız. Yani, hayır, çirkinleşmekten endişe etmiyorsun; insanların seni yargılayabileceği tek şeyin kişiliğinin çirkinliği olmasından endişe ediyorsun.”

“Benimle bu şekilde konuşmaya nasıl cüret edersin?”

“Bana yanıldığımı söyle.”

Yumrukları bir açılıp bir kapandı ve sinirlerinin bozulduğu ortadaydı. Birdenbire öfke ve hiddetle bana doğru yöneldi. Önümde durdu, her zamanki gibi bitkilere dikkat ediyordu, bana değil. Hızlı bir hareketle parmaklarını boğazıma doladı. Bıçağım yanımda değildi. Ama ayaklarım vardı.

Üzerine atlayacak şekilde zıpladım. Tüm vücudumu tek eliyle yakaladı. Nefesim kesildi ama bu fırsatı kaçırmadım. Ayağımı olabildiğince sert savurdum.

Botum bacaklarının arasına çarptı. Çarpmanın etkisiyle nefesi yüzüme vurdu. Acıyla gözlerini kıstı ve neredeyse iki büklüm olmuştu ki sonunda inleyerek yere düştü.

Ayaklarım yere indikten sonra elini üzerimden savurdum. Normal insanlar kaçardı ama normal insanların Everlass bitkisinin gücü üzerine kurulu bir krallığı yoktu.

“Ayağa kalk,” diye emrettiğimde içimdeki hayvanım sözlerime güç veriyordu.

Titreyen dizleri düzeldi ve onu dik tuttu. Vücudunun üst kısmı acıyla iki büklüm hâlde hayalarını avuçlamıştı.

“Bitkileri ezme.” Kollarımı beline doladım ve ağırlığını üzerime verdiğinde rahatça kaldırabileceğimden biraz daha ağır olduğunu fark ettim. “Dik dur. Sadece taşaklarına vurdum. Acıyla başa çıkabilirsin.”

Öksürmeden önce titrek bir kahkaha attı. “Bu çok iyi bir tekmeydi.”

Büyük, yaralı ellerinden biri omzuma dayandı ve acıyla doğruldu. Ayaklarından birini biraz geriye çekip Everlass’a daha fazla yer açmadan önce dikkatlice kontrol etti. Ardından bakışları vücudumda gezindi, yakıcı bir sıcaklık onu takip etti. Kokusu duyularıma hitap ediyordu. Diğer eli kolum-

dan yukarıya, köprücük kemiğimin üzerinden boynuma ve oradan da yukarıya doğru ilerledi.

Başparmağını sıcak tenimde gezdirirken, “Çok vahşi,” diye fısıldadı. “Çok güçlü.” Nefesini verdiğiinde artık nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Parmak uçlarıyla baskı uygulamadan önce çeneme dokundu ve eğilirken ona bakmamı sağladı. “Çok etkili.”

Göz kapaklarım ağırlaşp arzu içimde kıvrılırken onu uzaklaştırmak için ellerimi göğsüne koydum.

Dudakları kulağıma yaklaştı. “Sana dokunmamı ister misin, Finley?”

Dili kulak mememin kenarında gezinince ürperdim. “Söyle bana,” diye yumuşakça emretti ve aptal hayvanım içimde harekete geçti. Beni ele geçirmeye çalıştı.

“Hım...” diye inledi. Çenemi sıkıca kavrayarak başımı ona doğru eğdi. “Bu doğru. Hayvanının şehvetinden beslemesine izin ver. Onu içinde hissedebiliyorum. Beni ne kadar istediğini hissedebiliyorum.”

Omzumdaki eli köprücük kemiğimden aşağı kaydı ve göğsümün üzerinden geçti. Başparmağını sertleşen meme ucuma bastırdığında içimi bir zevk dalgası sardı.

Gömleğini kavradım ve onu itmek için kendimi zorladım.

Başparmağı tembel daireler çizerek içimdeki ateşi okşuyordu. Nefes alırken dudaklarım daha da aralandı.

“Nerene dokunmamı istiyorsun?” dedi tatlı dille. Kumaşı omzumdan aşağı itebilmek için başparmağını göğsümden çekti. Gömleğin kalıbı o kadar büyüktü ki kolayca aşağı kaydı. Sinsi parmakları aşağıya doğru çıplak bedenimde gezindi. Parmağını korsajımın üst kısmında, kumaşın hemen altında gezdirdi.

Onu kavrayarak hafifçe kendime doğru çektim. Aına sonra dişlerimi sıkarak kendimi durdurdum. Hayvanım şahlanmaya hazırlandı ama bu sefer hazırlıklıydım. Onu geri ittim, aklımı korumak adına onun dışarı çıkmasını engelledim.

Korsajımı aşağıya doğru çekerken gülüşü karanlık ve çarpıktı. Diğer eliyle yüzümü kavradı ve dudakları yüzüme değene kadar eğildi. Dudaklarımız birbirine dokunduğunda elektrik şokuyla canlandım.

“Seni tatmak istiyorum,” diye mırıldandı.

Gömleğinin kumaşını daha sıkı tuttum ve kendimi kontrol etmek için mücadele ettim. Mantık onu itmemi söylüyordu. Yine de hayvanım beni sıkı sıkı kavramıştı. Bunu istiyordu ve kontrolümü ele geçirip istediğini almak üzereydi.

Dilini uzatıp dudaklarımın kenarına değdirdi. Kendime engel olamayıp ağzımı araladım. Dudakları kıvrıldı ve korsajı iyice aşağıya çekerek göğsümü açığa çıkardı. Geri çekildi, gergin meme ucumu sıkarken bakışlarımız kilitlendi.

Sertleşmiş meme ucuma haşin hareketlerle dokunurken inledim. Göz bebekleri büyüdü, üzerimde yarattığı etkiden duyduğu memnuniyeti gösteriyordu.

“Şey... efendim?”

Ses ısrarcıydı. Biri bu ânı böldüğü için öfkeye kapıldım. Hayvani gücüm kanıma karıştı.

Nyfain gömleğimi daha da açtı. Kumaş yırtıldı ve ona daha fazla erişim sağladı. Eğildi ve sıcak dilini meme ucumda gezdirdi.

İnledim. Artık arzu dolu hislerin içinde kaybolmuştum.

Elimi yanağına götürdüm ve sırtımı geriye doğru eğerek göğsümü ağzına ittim. Meme ucumu ağzına alıp açgözlülikle emdi.

Ben boynunu kavrarken ellerinden birini serbest bıraktı ve kalçalarımın arasına uzandı. Sert dokunuşu tam ihtiyacım olan yere sürtünerek beni daha da zirveye çıkardı. Ona karşı kıvrıldım, tamamen kontrolden çıkmıştım.

“Efendim? Efendim!” Ses ısrarcıydı ve hafiften tanıdık geliyordu.

Ayrıca sesin sahibini de öldürmek istiyordum. Böylece defolup gidebilirdi.

Nyfain pantolonumun üzerinden beni okşarken meme ucumu yalayıp beni kışkırtarak zevkin doruklarına çıkarıyordu. Müthiş hazza hazırlıyordu.

“Efendim... Efendim. Efendim!”

Nyfain bir hırıltıyla geri çekildiğinde meme ucum ağzından fırladı. Sanki konuşan bu şahıs tehlikeliymiş ve bana ulaşmasına izin vermek istemiyormuş gibi beni sıkıca kavradı.

“Efendim.” Hadriel tarlanın kenarından el sallıyordu. “Böldüğüm için özür dilerim ama gitme vakti geldi.”

Nyfain’in gözlerinin odaklanması biraz zaman aldı. Kaşları düştü ve hızla gözlerini kırıştırdı. Bakışları tekrar bana döndüğünde suçlayıcı görünüyordu. Geri çekilerek beni itti. Everlass’ı ezmediğimden emin olmak istiyormuş gibi ayaklarına baktı.

“Sana hayvanına sahip çıkmanı söylemişim,” diye hırladı, yüzü kızarmıştı.

Soğuk, daha önce hararetli olan tenime çarptı. Değişimle birlikte titredim ve korsajımı yukarı çektim. Meme ucum kumaşın altında zonkluyor, bedenime hâlâ zevk veriyordu. Onun sert, keyif veren emişinden dolayı karıncalanıyordu.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Gömleğimi üstümü örtecek şekilde çektiğimde kumaş iyice gerildi. “Burada kendi

hayvanıyla tanışan kaç kişi var? Tecrübeli olan sensin. Bu senin hatan, benim değil.”

“Benden uzak dur, Finley. Ben iyi bir adam değilim. Seni mahvederim,” diyerek Hadriel’e doğru yürüdü.

“Benden uzak durması gereken sensin. Meme ucumu ağzına alan da sensin!” diye bağırdım ama reddedilmenin acısı göğsümü yakıyordu.

Bu iyi bir şeydi. Geri çekilip uzaklaşması iyi olmuştu. Yine de bunu yapan ben olmalıydım. Onu hemen kendimden uzaklaştırmalıydım.

Peki neden yeterince iyi değilmişim gibi hissediyordum? Kirlenmiş gibiydim.

Çılgın düşüncelerimi susturmak için Everlass tarlasının ortasına doğru yürüdüm.

Hayvanım kafamı karıştırıyordu. Olan şey buydu. Neden o sik kafalıdan hoşlanmıştı ama beni neden yanında sürüklüyordu ki? Sanırım onun hayvanı da onu zorluyordu. Ama o adamla hiç anlaşılamıyorduk. Birincisi, o şerefsiz beni hapsetmişti. Kabul ediyorum, evet, beni öldürebilirdi ama öldürmemişti. Ve elbette, yargılamadan infaz etmek teknik olarak onun yetkisi dâhilindeydi. Ama insanlar sağda solda ölürken ben sadece ailemi kurtarmak için o alana izinsiz girmiştım. Ne tür bir pislik bunun için birini hapsederdi? Bu, güç gösterisinden başka bir şey değildi.

İkincisi, hiç sevilecek biri değildi. Somurtkan, öfkeli ve geçinmesi zor biriydi. Beni kızdırmadığı zamanlar bir şeyler yapmaya zorluyordu. Teşekkürler ama kalsın.

Yani bu reddedilme hissi çok saçmaydı. Yetişkin bir kız gibi kendimi toplamalı ve mantığımın devreye girmesine

izin vermeliydim. Hayvanımla bağımlı kesilmişti, onu kilit altında tutmanın bir yolunu bulur bulmaz bunu yapacaktım.

Bu düşüncenin ardından gelen pişmanlık ve suçluluk duygusu beklenmedikti. Lanet olsun ki ben bu savaşı kazanamazdım.

Hadriel yüzünü buruşturarak şarkı söyler gibi bir sesle, “Ee, nasıl gitti?” diye sordu. “Şu bitkileri hallettin mi?”

Yüzüm utançtan yanıyordu. O anda insanları düşünmemiştim. Zaten umurumda da olmazdı.

Parlak pembe ve turuncu örtünün üzerine dizilmiş güzel yiyeceklere uzanmak için otururken, “Yüzünü çevirmedin, değil mi?” diye sordum.

“Yüzümü çevirmek mi? Bebeğim, lütfen ama, benimle dalga geçiyor olmalısın.” O da benimle birlikte oturdu. “Başka tarafa bakamadım bile! Seni becerecek mi yoksa incitecek mi bilmiyordum. Çok gerildim.”

“Hey!” Leala omzuna vurdu. “Ne yapıyorsun sen? Bu sadece onun için. Leydiyle oturmamalısın.”

“Öncelikle, Finley *onlardan* biri değil. Ayrıca, tabii ki yemesine izin vereceğim. Ama efendiyi duydun, onu bir şekilde güvende tutmam gerekiyor. Eğer başı belaya girerse beni öldürür.” Saçlarını geriye attı. “Yani, bu benim görevim. Sanki... Tam hayatım daha kötüye gidemez diye düşünüyorum ve sonra *bam!* Al sana bir bokluk daha, Hadriel. Tadını çıkar!”

İnanamayarak ona baktım. “Sana beni güvende tutmanı ne zaman söyledi?”

“Az önce giderken. Bitkilerini yetiştirebileceğin bir bahçe bulmana izin vereceğim. Ayrıca sana göz kulak olacağım. Eğer başın belaya girerse hemen ona söylemem gerekiyor.”

“Bu onu güvende tutmak değil,” dedi Leala. “Bu sadece onu ispiyonlamak.”

“Onu güvende tutmak ya da ispiyonlamak. Her iki durumda da gözü benim üzerimde ve ona rapor vermemi istiyor. Hem iblisler öğrenirse ne olacağını biliyor musun?” İkimizin arasında parmağını salladı. “İkimiz de ölürüz.”

Ellerimi kaldırdım. “Onu anlamıyorum. Az önce bana siktir olup gitmemi ve onu rahat bırakmamı söyledi ama yine de beni koruması için birini görevlendiriyor? Hem de beni ispiyonlasın diye?”

“Hadriel’in sizi korumasına imkân yok leydim,” dedi Leala gülerek. “Bir şey olursa muhtemelen kaçarken üstünü başını kirletmekten öteye gidemez.”

Hadriel ona döndü. “Leala, tatlım, bok ye.”

“Uçurumdan aşağı yuvarlan,” diye hoş bir şekilde karşılık verdi Leala.

Kıkırdadım. “Ne tür bir belaya bulaşabilirim ki?”

Hadriel önümüzdeki Everlass tarlasını işaret etti. “Az önce bu krallıktaki en tehlikeli, en dengesiz adamla öpüştün.”

“İblis kral hariç,” dedi Leala. “O daha tehlikeli.”

“O, efendiden daha tehlikeli değil,” diye karşılık verdi Hadriel.

“Tabii ki tehlikeli. Efendiyi bile kontrol edebildiğine göre.”

Onların tartışmalarını dinlerken kendime bir sandviç seçip yemeye başladım. İçinde jambon ve peynir vardı. Oldukça lezzetliydi.

Hadriel, Leala’ya döndü. “İblis kral, efendiyi ancak laneti bir tasma gibi kullanarak kontrol edebilir. Efendinin yargı yetkisi bile olmaması gerekiyordu, hatırlıyor musun? Başlangıçta onun da hepimiz gibi kaleye bağlı kalması ge-

rekiyordu. Ama onu Kraliyet Ormanı'ndan uzak tutmaya çalışan her iblisi öldürdü. Bana iblis kralın bundan daha güçlü olduğunu söyle de görelim!”

“Ama iblis kral, laneti bir tasma olarak kullanıyor. Teknik olarak öyle en azından.”

“*Teknik olarak* sen de oksijen israfısın.”

“Siktir git.”

“Pekâlâ, tamam...” Ellerimi kaldırarak onları durdurdum.

“Demek istediğim...” Leala'ya dokunaklı bir bakış attığında Leala gözlerini devirdi. “Belli ki en iyi kararları sen vermiyorsun.”

“Peki ya seviştiği kadınlar?” diye sordum. “Onların da koruması var mı?”

Sorumu garip bir sessizlik karşıladığında kaşlarımı kaldırdım.

Hadriel, “Kadınlarla sevişmiyor,” diye cevap verirken Leala, “Lanetten beri kimseyle birlikte olmadı, yani sanırım,” dedi.

“Bekle...” Yarısını yediğim sandviçimi indirdim. “Ne?”

“Evet, bunu bir saniyelğine düşünmen gerekebilir,” Hadriel dizimi okşadı. “Onun moraran taşaklarının neye benzediğini tahmin bile edemiyorum. Demek istediğim, seks partileri beyni harap eder, evet ama yıllarca beklemek? Bu, adamı delirtir.”

“Bazı... sorunları var,” dedi Leala dikkatle. “İblislerle sevişmiyor çünkü onlar buraya gelip hayatlarımızı mahvetti. Belli ki otokontrol konusunda hepimizden daha iyi. Ben de o iblislere dokunmak istemezdim, gerçekten istemezdim. Ama Incubuslar gerçekten çok yakışıklıydı. Bir zaman sonra herkesten sıkıldım ve sonra da...”

“Utanç verici cinsel ilişkiler,” diye bitirdi Hadriel. Leala omuz silkerek başını salladı. “Geriye kendi personeli kalıyor. Bazılarımızı gizlice becerdiğini sanıyorduk ama öyle bir şey olsa şimdiye kadar bu sır açığa çıkardı. Kalede kimseyle yatmıyorsa o zaman köylülerden birkaçını beceriyor olabileceğini düşündük. Mantıklıydı. Ona bilgi veriyorlar, o da muhtemelen onları tatmin ediyordur diyorduk. Ama sadece erkeklerle görüşüyor gibi görünüyordu.”

“Ama o erkeklerden hoşlanmıyor,” dedi Leala.

“Doğru. Erkeklerden hoşlanmıyor.”

“Durun bir dakika.” Son lokmamı yanağımın kenarına ittim. “Köylülerle mi görüşüyor?”

“Bu şekilde bilgi akışı sağlıyor,” dedi Leala. Parmağını ağzına götürdü. “Ama kimseye söyleme. İblis kral öğrenirse köylüleri öldürür. Geçmişte böyle şeyler yaşandı.”

“Benim köyümden kimseyle görüşmüyor,” dedim garip bir şekilde gücenerek.

Hadriel dudaklarını büktü. “Görüşmeliymiş ama, değil mi? Çünkü sende şu iksir denen şey var. Bu gece seni Everlass hasadı için aşağıya getirmem gerekiyor. İyi ki de getirmişim, yoksa çivi çiviye söker diyerek biraz daha içmeye kalkışırdım ve o zaman da iblislerin şaklabanı olurum.”

“Şaklaban olman için iblislere gerek yok,” dedi Leala.

“Ne yaptığını biliyorum,” dedi Hadriel bir parmağını kaldırarak. “Beni kızdırmaya çalışıyorsun ki bir dahaki sefere şaplak yemek istediğinde atan kişi ben olayım. Tekrar söylüyorum Leala, ben bu tür sapkınlıklardan hoşlanmıyorum. Bağlanmış bir kıza şaplak atmaktan keyif almıyorum. Beni strese sokuyor. O yüzden bu konuda üstüme gelmeyi bırak.”

“Ama bunu yaparken gerçekten her şeyini ortaya koyuyorsun. Türkuyu hissedebiliyorum.”

“Bu, öfke, Leala. Bu, öfke ve ben bunu yaptığımda çok şiddetli davranıyorum.”

Leala, küçük bir gülümsemeyle, “Hım,” dedi ve parmaklarını boynunda gezdirdi.

Hadriel başını sallayarak başka tarafa bakrı. “Nefret seksini anlamıyorum. Senden nefret ediyorsam becermek istemem zaten.”

Nyfain’e karşı hissettiğim karmaşık duyguları düşünürken yüzümün kızardığını hissettim. Öfkemiz, hidde-timiz, birbirimizden karşılıklı olarak hoşlanmayışımız ve diliyle meme ucumu okşarken hissettiklerim. Parmaklarını bacaklarımın arasına sürterken hissettiğim arzu patlaması. Onunla nefret seksi yapmanın iyi olabileceğinden neredeyse emindim. *Gerçekten iyi.*

Ayrıca bende bir sorun olduğundan da emindim ve Hadriel haklıydı. Doğru kararlar veremiyordum! O adamdan uzak durmam gerekiyordu. Ne pahasına olursa olsun onunla arama mesafe koymalıyım.

“Buradaki kurallara tam olarak hâkim değilim,” dedim, sanki Nyfain’i kafamdan atabilecekmişim gibi şakaklarımı ovuşturarak. Vajinamdaki kor ateşi de yok etmek istiyordum. “Canavarın Yasak Orman’ın sınırından geçemeyeceğini sanıyordum.”

“İşte güç meselesi de burada devreye giriyor,” dedi Hadriel. “Eskiden o hattı güçlendiren büyü çok kuvvetliydi. Orayı geçmek efendiye çok zarar verirdi. Ama son on altı yılda büyü’nün etkisi hafifledi. İblis kral onu yeniden güçlendirmede ve efendi artık çok fazla acı çekmeden oradan geçebiliyor.”

Sadece bunu dikkatli bir şekilde yapması gerekiyor çünkü iblislerin bunu öğrenmesini istemiyor. Onun şansına ve bizim şanssızlığımıza, iblisleri oldukça iyi oyalıyoruz. Duyduğuma göre köylüler de öyle.”

“Ve böylece köylülerle buluşmaya gittiğinde...” Bir gözümü kıstım.

Hadriel, Leala’yı susturmak için elini kaldırdı ama çok geç kalmıştı.

“Onunla genellikle ormanda buluşurlar. Köylüler büyü onları etkilemeden gelip gidebiliyorlar. Bu buluşmaların iblis kraldan gizli olması gerekiyor. Yani, muhtemelen biliyordur ama köylülerin artık bir tehdit oluşturduğunu düşünmüyor...”

Sustu. Hadriel bana boş bir yüzle baktı. Öyle de yapmalıydı.

Sakin bir sesle, “Peki başka kaç tutsak aldı?” diye sordum. Bu sefer hayvanımın yüzeye çıkmasına izin verdim, beni güçle besledi. Duyu organlarım güçlendi; koku alma, görme ve duyma yetilerim keskinleşti. Bu, işime yarayabilirdi. “Kaç tane?”

“Şey...” Leala boğazını temizledi. “Böyle şeyleri konuşmamız yas...”

“Söyle!” diye bağırdım.

“Hiç,” dedi ikisi aynı anda çabucak, elleri yüreklerinde. Hadriel’in gözleri büyüdü ve Leala gülümseyerek hafifçe eğildi, yine içine kapanmıştı.

Bir süre sonra Hadriel derin bir nefes aldı.

“Asla, ama asla...” Bir parmağını kaldırdı. “İblis kralın huzurunda bunu asla yapma. Asla. Yoksa tek kelime etmeden seni götürür.”

“Ne yapmayayım?” Bu soruyu Nyfain ortalıkta olmadığı için hayvanıma biraz daha özgürlük tanıyarak sormuştum.

Hadriel ayağa kalkmadan önce Leala’ya bir bakış attı. “Hiçbir şey. Efendi bir yolunu bulacaktır. Pekâlâ. Hadi işe koyulalım, bebeğim. Delirip ibislere teslim olmaman için sana tüm hobi alanlarını gezdireceğim, sonra da otların için bir bahçe bulmamız gerekecek. Umarım mucizeler yaratabilirsin ve etrafta koşuşturan on dört yaşında bir çocuk gibi görünmemen için de bir an önce terziyle görüşürsün. Burada belirli standartlarımız vardır.”

“Yani beni esir al...”

“Yapma.” Tekrar parmağını kaldırdı.

“Ama cidden, o...”

“Hayır.” Parmağını salladı.

“Neden ben...”

“Kessss sesini.” Beni kolumdan tutup yukarı çekti ve hiç gerçekleşmemiş pikniği toplayacak muhtemel kişi olan Leala’dan uzaklaştırıp arka kapıya doğru götürdü.

“Beni dinle,” dedi ciddi bir sesle. “Burada güvenilebileceğin üç kişi var, tamam mı?” Bir parmağını kaldırdı, “Ben varım çünkü bu konuda başka seçeneğim yoktu.” İkinci parmağını kaldırdı, “Bir de Leala var çünkü o çok iyi bir hizmetçi ve senin her sırrını saklayacaktır. Ona hakkında güzel şeyler söylediğimi söyleme, sadece benimle alay eder.” Üçüncü parmak da kalktı. “Son olarak, efendi var.” Ellerini iki yana açtı. “İşte bu kadar. Güvenilebileceğin kişiler biziz. Sadece üçümüz. Ve bunun nedeni kaledeki diğer personelin sana zarar vermek istemesi değil. Sorun, hayatta kalanların en iyi ihtimalle vasat olması. Sana bunu söylediğimi hatırlıyor musun? İşleri iyileştirmek yerine daha da kötüleştirmeye

mevilliyiz. Yani birine bir şey söylersen etrafa yayarlar. Bir zevk seansı sırasında bir iblise söylemezlerse, ev personelinde birine söylerler ve onlar da bunu başkalarına aktarır. Sana gelince, hiçbir detayın kulaktan kulağa yayılmasını istemiyoruz. Onlara göre Nyfain hırsızlık yapan birini buldu ve onu öldürmeden önce bir oyuncak olarak kullanacak. Bu, iblislerin anlayacağı bir şey. Sonunda efendiyi de kendilerine benzettiklerini düşünecekler ve ona bu konuda biraz müsamaha gösterecekler. En azından... Öyle düşünüyor gibi görünüyor. Sanırım bunu öğrenmek için beklememiz gerekecek, ha?" derken yüzünü ekşitmişti.

"Ama... ben hâlâ anlamıyorum. Şimdiye kadar hiç kimseyi esir almadıysa neden ben?"

"Bazen bir şeyi korumak için onu gözümüzün önünde saklamamız gerekir."

"Beni neden koruyacak?"

"Bunu efendiye sorman gerek. Benim söylemem yasak ve sorularına cevap verirsem çok ileri gidebilir ve yanlışlıkla yanlış bir soru sorabilirsin. Büyünün yasakladığı şeyleri ortaya dökmeye çalışırım, bu da benim ölümüm olur. Şikâyetlerini efendiye iletmelisin, başka kimseye değil. Tercihen kulak misafirlerinin olmadığı bir yerde."

Saçlarımı yüzümden çektim. İçimde bir gerginlik vardı.

"Peki." Meydan okurcasına çenemi kaldırdım. "Bunu doğrudan onunla konuşacağım."

Nyfain'den uzak durmak buraya kadarmış. Umarım bir sonraki buluşma da mememi ağzına almasıyla sonuçlanmaz.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

“Ee, ne düşünüyoruz canım?” Hadriel’le yüksek tonozlu tavanları olan geniş bir koridorda ilerliyorduk. İki yanımızda kapalı kapılar sıralanmış, tavana yakın pencerelerden aşağıya vuran ışık yolumuzu aydınlatıyordu.

“Sahi biz ne yapıyorduk?”

“Hobi seçiyoruz. Gün içinde efendiyi kızdırmak dışında yapacak bir şeylere ihtiyacın var.”

“Ah... Ama...”

“Burada nakış yapılıyor.” Hafif aralık bir kapıyı işaret etti. “İğnelerle kumaşı delerek güzel bir resim yapmak ister misin? Ya da benim durumumda, bir göletin korkunç bir yorumunu? Benimki daha çok bataklığa benzedi gerçi. O sıralar sulu boyalarla ilgili söylentiler yayıldı ve herkes beni penis yapmakta başarısız olmakla suçladı.” Elini göğsüne götürdü. “Affedersiniz dedim, eğer bir penis yapmak isteseydim iğneyle bile yapabilirdim. Ama hışımınla oradan ayrıldım ve bir daha geri dönmedim çünkü dürüst olmak gerekirse bunun doğru olduğundan tam olarak emin değildim ve beni bu konuda suçlamalarını istemedim.”

Odaya girmeden önce kahkaha attım. Sallanan sandalyede orta yaşlı bir kadın oturuyordu. Gözlükleri burnunun üzerinde, beyaz bir kumaş şeridinden ip çekiyordu. Yanında iki kadın daha oturuyordu. İçlerinden biri selipa gibi bir şeyin üzerindeki beyaz, dikdörtgen şeklindeki kumaşın önünde oturmuş, karmaşık çiçekli bir desen nakışlıyordu.

Geri çekilmeme fırsat kalmadan sallanan sandalyedeki kadın başını kaldırdı. Kaşları aşağıya indi ve irkildi.

"Maxine!" diye bağırdı, sallanmayı bırakarak. "Maxine, ben öldüm mü?"

"Ne?" Yaşı ilerlemiş bir kadın kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Bir melek görüyorum. Ben öldüm mü?"

"Ben de görüyorum," dedi üçüncü kadın, dağınık saçlarını yüksek bir topuz yaparak toplamıştı. "Bu bir savaş meleği mi? Neden üstü başı pis?"

Geriye döndüm ve biraz uzaklaştım. Hadriel benim yerimi aldı.

"Hey! Siz hanımlar az önceki hayaleti gördünüz mü?" dedi. Herkesin hayretle soluduğunu duydum. "O bir hayaletti, değil mi? Biliyordum! O kadına benziyordu..." Birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve tavana baktı. "Eskiden aşçının yardımcısı olan. Hani şu attan düşüp ezilen, hatırladınız mı?"

"Ah!" dedi kadınlardan biri. "Evet! Sanırım hatırlıyorum."

"Öyle bir şey hiç olmadı," dedi bir diğeri. "Olsaydı hatırlardım."

"*Oldu!*" diye ısrar etti ilki. "Hatırlasana!"

Hadriel kapıyı kapattı ve kıkırdayarak geri döndü. "Bu onlara en az bir yıl boyunca tartışacakları bir malzeme verir. Andrelle tüm bunların başlangıcından beri ölümle ka-

fayı bozmuş durumda. Sürekli bir sonraki ölenin kendisi olacağını düşünüyor. Arazide gerçek olduklarından emin olduğu hayaletlerin peşine düşüyor. Peki bil bakalım neye inanmıyor? İblislere.”

“İblislere nasıl inanmaz? Onlar kalenin her yerinde. Kendi krallıkları bile var.”

Başka bir kapının önünde durduğunda güldü. “Bu çok komik, değil mi? Aslında geceleri dışarı çıkmıyor! Seksle ilgili hiçbir şeye katılmıyor ama yine de kafayı oynattı. Diyorum sana, hiçbirimiz için umut kalmadı. Gün batımında odasına giriyor ve ancak şafakta çıkıyor. Ya da o civarda işte. Bazen iblisleri görüyor ama sanki orada değillermiş gibi onları görmezden geliyor. En garip şey de bu. Yani, ilk başta hepimiz bunun, onun lanetle başa çıkma yöntemi olduğunu düşündük. Ama on altı yıl geçti, anlatabiliyor muyum?” Başını öne eğdi. “Herkes öyle olduğunu tahmin ediyor. Ayrıca, alay edilmeye alışmalısın. Hepimiz kederli ve mutsuzuz. Birbirimizle alay etmek elimizde kalan tek şey.”

“Bu bir kâbus...”

“Teşekkürler ya!” Bana kaşlarını çattı. “Kahretsin, içkim yokken bana böyle şeyler söyleme. Gidip bir parti bulmak istememe neden oluyor. Peki, tamam, mum yapmaya ne dersin? Kokulu olanlar, renkli olanlar ve... Sanırım hepsi bu kadar olabilir.”

“Hayır, teşekkürler. Bu tür konularda pek iyi değilimdir.”

“Doğru. Ama iyi olabilirsin. Mesele de bu zaten.”

“Evet, ama... Hiç ilgimi çekmiyor.”

“Benim de. Tamam, başka ne var? Bir puzzle odası var. Üç yıldır bir tanesi üzerinde çalışıyorum.”

“Puzzle yapmada iyi değil misin?”

“Hayır, aslında harikayımdır! Puzzle yapmayı gerçekten çok severim. Sadece buradaki diğer piçler kadar iyi değilim ve tüm parçaları karıştırmışlar. Bu yüzden her şeyi çözmek için kaledeki tüm puzzleları ben yapıyorum.” Bir kapıyı iterek açtı ve kısmen bitmiş puzzlelarla kaplı küçük ve büyük masalardan oluşan bir odaya girdi. Parçalar yerlere saçılmıştı. Aralarında küçük yollar açılmıştı. Şu anda iki kişi yerde, bir bölümün üzerine eğilmiş oturuyordu.

“Bunlar uyumsuz parçalar! Uyumsuz parçaları karıştırmayın!” Hızla odaya girdi ve benim Everlass bitkilerinin arasında olduğum kadar dikkatli şekilde puzzleların arasından yürüdü.

O meşgulken ben koridorda biraz daha ilerledim, diğer kapılardan birini açmayı deneyecek cesaretim olup olmadığını merak ettim. İleride, koridorun sonunda, çift kapılardan biri hafif aralık duruyordu. Duvarda bir kitap rafı seçilebiliyordu. Kalbim sevinçle doldu ve o tarafa doğru ilerlemeye başladım.

“Hayır, bekle!” Hadriel kollarını açarak önüme atladı. “Üzgünüm, sana bunu henüz gösteremem. Efendinin emri.” Gözlerimi kıstım. “Neden kütüphaneyi görmemi istemiyor?”

“O kütüphaneye çok gurur duyuyor. Kitapları ödünç almak için bir sistem var. Seninle birlikte bu sistemin üzerinden geçmek istiyor.”

Laf olsun diye gözlerimi devirdim. Bunun için Nyfain’i suçlayamazdım. Burada olup biten onca saçmalıktan sonra kitapların kaydını tutmak için çok iyi bir sistemi olması gerekirdi.

Yine de gidip bakmak ve parmaklarımı kitapların sırtlarında gezdirmek için can atıyordum. Muhtemelen orada

aklımı uçuracak kadar çok yeni bilgi vardı. Benim için geçerli tek hobi o kütüphanede kitap okumak olsaydı benden en ufak bir şikâyet duyamazlardı.

Bununla birlikte, Nyfain'le bir konu hakkında daha görüşmem gerekiyordu. Ondan uzak durmak pek mümkün görünmüyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra Hadriel'in diğer potansiyel hobileri sıraladığını fark ettim.

“Örgü örmek?” diye sordu. Başımı salladım. “Çömlekçiliğe ne dersin?”

“Okçuluğa ne dersin? Kılıç da olur. Genel olarak dövüşmek?”

“Görünüşe göre, bu işlerde iyi olan herkes öldürüldü. Bebeğim, sen söylediklerimi duymadın mı? İlk gidenler onlardı.”

“Avlanma da mı yok? Eminim hepinizin yemeğe ihtiyacı vardır?”

“Avlanmayla efendi ilgilenir. Ama... Belki? Bunu düşüneceğim. Peki ya...” Bizi biraz daha ileriye götürdü.

“Sadece kütüphaneye baksak nasıl olur? Hiçbir şey almayacağım.”

Suratını astı. “Korkarım bu sefer olmaz. Efendiyi kızdırmak eğlenceli değildir. Ama yakında göreceksin, söz veriyorum. Ona orayı görmek istediğinden bahsedeceğim. O da kitapları çok sever. Başka bir kitap meraklısı için zaman ayıracaktır, seni temin ederim.” Kolunu benimkine doladı ve sağ işaret etti. “Dans etmeye ya da şarkı söylemeye ne dersin? Bir müzik aleti çalmayı öğrenmek ister misin?”

“Sanki ders almaktan daha faydalı bir şey yapmalıymışım gibi geliyor.”

Benden uzaklaştı, kaşları çatılmıştı. “Belki de böyle şeyler söylememelisin. Tanrıça bizi kurtarsın, bu iblislerin seni kaçamayacağımız bir kazanın içine çekmesini nasıl engelleyeceğiz? *Biz* diyorum, dikkat ettin mi? Evet, çünkü sonunda ben de seninle birlikte yok olacağım.”

Kanım fokurdadı ve parmaklarım karıncalandı. Hayvanım bizi öldürmeye çalışan iblisler konusunda nerede durduğunu açıkça belirtiyordu. Tüm kalbimle aynı fikirdeydim.

“Ve bu, evet.” Göğsüne dokunarak başını iki yana salladı.

“Hayvanını genellikle hissetmez misin?”

Eliyle ağzımı kapattı. “Hayır,” diye fısıldadı, daha yakın durarak. “Kahretsin, çok şey bilmediğini biliyordum ama hiçbir şey bilmediğin söylenmemişti. Hepimizin hayvanı hâlâ bastırılmış durumda. Efendininki hariç herkesinki. Ara sıra gücünü kullanarak hayvanlarımızı yüzeye çıkarabiliyor ama bu nadiren oluyor ve kısa süre içinde geri çekiliyorlar. Nedenini bilmiyorum. Bunu nasıl bu kadar çok yapabildiğini bilmiyorum. Orada gizlenen her neyse, o şey çok güçlü ve ilk çıkışını diğer hayvanlar gibi yapamamış. Muhtemelen sinirli, huzursuz ve dışarı çıkmaya hevesli. Öyle değil mi? Seni delirtiyor, değil mi?”

Yutkundum ve başımla onayladım.

Arkasına baktı. Orada kimsenin olmadığını görünce fısıldamaya devam etti. “Gücünü kullandığında hayvanının başını uzattığını hissedebiliyorum. Birleşmiş—”

Gözleri büyüdü ve korkuyla doldu. Boğazına uzandı, tırnakları derisini çiziyordu.

İçimde bir alarm zili çaldı. Ona uzandım, duvara yaslanırken omuzlarından tuttum. Hayvanım dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Hadriel’in yüzü kıpkırmızı oldu ve ağzını

bir balık gibi açıp kapadı. Nefes alamıyordu. Büyü engeli devreye girmiş olmalıydı!

“Nefes al,” dedim korkuyla. Beynine hasar vermeden önce yaklaşık beş dakikası vardı. Hızlı hareket etmeliydim. “*Nefes al!*”

Boğazını yokladım. Acaba bir delik açıp bu şekilde hava almasını sağlayabilir miyim diye düşündüm. Büyünün engeli soluk borusunu komple kapatabilir miydi?

Muhtemelen.

Everlass?

Zihnim tüm olasılıkları gözden geçirirken hayvanım içimde alevler saçmaya başladı. Uzuvarım zonklamaya başlayana kadar kendini ileriye, yukarı ve mideme doğru itti. Endişe ve panik beni tüketirken kontrolümü kaybetmeye başladım.

Lateks bir giysi giyinmeye çalışan bir insan gibi vücudumu doldurdu. Güç içimde kükredi ve duyularım keskinleşti. Kokular ve sesler o kadar karmaşıktı ki onları anlamlandıramıyordum. Ama hayvanım anlamlandırabiliyordu.

Sanki kendi bedenimde bir yolcuydum ama Nyfain’i bıçaklamadan önce yaptığım gibi körleşmek yerine, olan biten her şeyi görebiliyordum.

Hayvanım Hadriel’i sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi kucağına aldı, omzuna attı ve koşarak koridordan geçip birkaç basamak indi. Girmek için kullandığımız kapıya doğru devam etmek yerine durdu. Nefes aldı, karmaşık kokuları içine çektikten sonra sola döndü ve hızlandı.

Bize doğru yürüyen bir kadın şaşkınlıkla durdu.

“İşine bak, Florence!” diye kükredi hayvanım biz yanından geçerken.

Muhtemelen daha önce hiç görmediğim için adının Florence olduğunu düşünmediğim kadın tokat yemiş gibi sarsıldı. Biz yanından geçerken tökezledi ve poposunun üzerine düştü.

Florence mi? diye düşündüm.

Hadriel bu insanların basit olduğunu söylemişti.

Gözlerimi açmaya çalıştım ama şu anda kontrolleri sadece bana ait değildi ve o benden daha baskın geliyordu.

Benimle konuşabiliyor musun? diye düşündüm. Basit olduklarını söylemedi; vasat bir iş yaptıklarını söyledi.

Basit olsun ya da olmasın, şimdi kafası karıştı. Umarım tüm bunları unutur. Burada nadir olduğumuzu ve dikkat çekmememiz gerektiğini hissediyorum. Şimdiye kadar bu konuda çok kötü bir iş çıkardın. Aferin sana!

Sesi bana benziyordu, sadece daha aksiydi. Daha asabi biri olmaya ihtiyaç duyduğumdan şüpheliydim ama yapacak bir şey yoktu.

Küçük bir çalışma odasının yan tarafındaki küçük bir salona girdik, tavan alçak ve duvarlar dardı. Muhtemelen hizmetkârların salonuydu. Diğer uçta, dışarıya açılan ahşap bir kapıyı ayağıyla açtı.

Nereden bil—

Koklayarak, dedi sözümü keserek. Gücümü kullanabilmek için bana daha fazla yer açmalısın. Bu hoş alfa beni kafesimden çıkarıyor. Onu mahvedene kadar bunu kullan.

Evet, ama sen açıkça onun yatağına girmek istiyorsun. Cevabım hayır. O iyi biri değil.

Siktir et iyiyi. O alfaya fena hâlde ihtiyacım var. Koşarak üstüne atlamak, bacaklarımı kafasına dolamak ve ona zorla

amımı yalatmak istiyorum. Bu kaltağın onun sikine ihtiyacı var. Oldukça sert bir sevişmeye!

Ulu tanrıça! İçimde ne tür bir yaratık vardı böyle?

Solmuş çimenlerin üzerinde kalenin arka tarafına doğru koştuk. Hadriel omzumuzun üzerinden tekmeleyip kıvranarak ciğerlerine oksijen doldurmaya çalışıyordu. Hayvanım havayı kokladıktan sonra yön değiştirdi. Hayatımda hiç hareket etmediğim kadar hızlı koşuyordu. Bir anda Yasak Orman'a daldı ve adımlarını dikkatle seçti. Dallar çatırdayıp fırladı. Ayağının ucu bir taşa takılınca zıplayıp ağırlığımızı ayarlayarak takla attı. Aksi takdirde ayağı burkulabilirdi. Yanlış adım atma konusunda profesyoneldim.

Bizi çok formda tuttun, diye düşündü. Vücudumuz sağlıklı ve becerikli. İyi iş çıkardın.

Biraz mecburdum. Yoksa yaban domuzları beni öldürürdü. Ah, o piçler.

Bir patikaya girdi ve sağa dönerek hızlandı. Nyfain'in nefis kokusunu aldım, etkisiyle bedenim titredi.

Lezzetliiii, diye mırıldandı.

Beni esir aldı. O bir düşman.

Bu her şeyi daha da ateşli yapıyor.

Gözlerimi deviremediğim için gerçekten sinirlenmiştim. Dikenli çalılardan oluşan bir duvarın içinden geçerken teni sıyrıklar aldı. Meydan okurcasına hırladı.

Lanet olasıca çalı. Onlara bulaşmaya gelmez.

Bir palan varsa, neden olmasın? Uzun süre yaşamaz.

Gözlerimi devirebilseydim genel sağlığım için gerçekten yararlı olurdu.

Nyfain, şekil değiştirdiği için çıplaktı. Başka bir küçük Everlass tarlasının ortasında eğilmiş duruyordu, diğerine geç-

meden önce bir bitkiyi nazikçe temizledi. Birkaç ölü yaprağı kopardı ve bu bitkiyi de aynı şekilde temizlemeden önce toprağını kontrol etti. Bitkilerle bu kadar ilgilendiğim için hep tuhaf biri olduğum söylenirdi. Onunla kıyaslandığımda ben bir hiçtim. Durup izlemek, manzarayı içime çekmek istedim ama Hadriel omzumda ölmek üzereydi.

Çabuk ol, diye düşündüm, çalılıkla Everlass tarlası arasındaki mesafeyi birkaç hızlı adımda katederek. Nyfain bize doğru bakmamıştı. Neden bizi duymuyor? Ya da kokumuzu almıyor?

Düşüncelerine daldığı ve burada korkacak bir şeyi olmadığındadır. O bir avcı.

Genelde kaba ve huysuzdu ama onun bu kadar nazik ve rahat davranmasına neden olan düşüncelerin ne olduğunu merak ettim. Hadriel'i dikkatlice yere yatırdığımda dudakları maviye dönmüştü.

Birkaç saniye içinde tamamen kendime geldim, hayvanım kontrolü ele alabilmem için geri çekildi.

"Nyfain!" diye bağırdım.

Kafasını kaldırdı. Aceleyle ayağa kalktı, ellerinden solmuş yapraklar dökülüyordu. Bir anda hızla bize doğru ilerledi.

Yanımıza çömeldiğinde, "Sanırım büyü engeli yüzünden," dedim. "Hayvanım kontrolü ele aldı. Bizi sana getirdi."

Bir saniye boyunca beni inceledi, o altın renkli zeki bakışlar üzerimdeyken nefes almak zordu.

Başını salladı. "Onu serbest bırak, sadece kontrolü sağlayabileceğin kadar."

Derin bir nefes aldım ve dediğini yaptım. Hayvanım ortaya çıktığında şehvetin saldırısına hazırdım ama bir şey

olmadı. Onun etkisi olduğunu fark ettiğim ateş kanımda dolaşıyordu ama odağı sadece Hadriel'di.

Talimatına ihtiyaç duyarak Nyfain'e baktım ve ilk defa onun canavarını hissedebildim. Saf ihtiyaç, umutsuz arzu ve tam olarak tanımlayamadığım çok güçlü bir şey vardı...

Dünyam sarsıldı. Her bir zerrem gerildi. Benliğimin derinlere itildiğini hissettim ama kendime gelmem uzun sürmedi.

"Bana yardım et," dedi Nyfain ısrarla, elini uzatarak.

Benimkinin yanında çok narin kalan eline baktım. Diğer elini de hareketsiz duran Hadriel'in üzerine koydu.

İçim korku ve kederle doldu.

"Lütfen," dedim, kime söylediğim belli olmayarak. "Bu benim hatam. Lütfen, onun yaşaması gerekiyor."

Döndüm ve Everlass'a baktım.

Nyfain birleşen ellerimizi kullanarak beni geri çekti. Daha yakına eğildi, gözleri dikkatimi çekmeye başladı.

"Hayatın boyunca farkında olmadan gücünün bir kısmını kullandın. İyileştirebiliyorsun. Sen hayat veriyorsun. Şu anda bitkiye ihtiyacın yok. Sadece güç için bana ihtiyacın var. Onu iblislerin büyüünden uzaklaştır. Ruhunun isteğine kulak ver ve düşün. Gücü benden al, Finley. Kullan beni. Seninim."

Onu iblislerin büyüünden uzaklaştır.

Bu düşünce zihnimde yankılandı. Hayvanım gücü bana aktardı.

Birlikte Hadriel'e odaklandık ve gücümüz yükselmeye devam etti, köklerimden söküldü, fokurdadı ve sarsıldı.

"Şimdi," diye emretti Nyfain.

İlk defa geri çekilmedim.

Tek bir düşünceye odaklandım: *Nefes al. Lütfen Hadriel, nefes al!*

Gücün etkisi içimde yankılandıktan sonra dışarı fırladı. Nyfain'in gücünün dönerek benimkiyle birleştiğini ve nefesimi kesen bir güç kasırgasına dönüştüğünü hissedebiliyordum. Sonra beni şoka uğratarak geri döndü ve tam kalbime çarptı. Güç yüzünden neredeyse geriye doğru düşüyordum. Görüşüm bulanıklaştı ve hayvanım kükreyerek içimde sıçradı. Tenim karıncalandı ve alev aldı. Kaşınmaya başladım. Sanki tenim sınırsız gerilmişti. Bundan kurtulmam gerekiyordu.

"Sakin ol," diye emretti Nyfain. Sert sesi beni rahatlatıyordu. "Sakin ol. Gücü kullan ama şekil değiştirmek için değil. Lanet varken şekil değiştiremezsin. Bana yaptığı gibi seni de çirkinleştirmesine izin vermeyeceğim. Sadece güce alış. Başa çıkamadığın her şeyi bana püskürt. Kullan beni, Finley."

İçimdeki azgın fırtına şiddetle esiyordu. Görüşüm tamamen kapanmıştı ve kapkaranlıktı. Dediğini yaptım, gücün bir kısmını kendimden uzaklaştırmaya çalışarak ona püskürttüm. Bulanıklık biraz dağıldı ama içimdeki korkunç öfkeyi yatıştıramadı.

"İşte benim kızım," diye mırıldandı, sesi içimde uğulduyor gibiydi. "İşte bu. Sıkı tutun."

Kolunu omzuma dolayıp beni sıkıca kendine çekerken gerilim yüzünden inledim. Sıcaklığı tenimi okşayıp giderek derinlere yerleşti. Zonkladı. Dokunuşumuz elektrik saçıyordu.

Başını hafifçe eğdiğinde yumuşak bir inilti duyduğuma yemin edebilirdim. Yılgın bir iç çekiş gibiydi.

"Tekrar dene," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Onu iblis büyüünden uzaklaştırmak için iradeni kullan."

Gözlerimi kapattım, hayvanım birleşik gücümüzün tadını çıkarıyor gibi hissettim. Tenim ürperdi ve kafa derim boyunca ilerledi. Yine dediğini yaptım, ona tutundum ve biraz daha güç aldım, şokun etkisi tenimi rahatsız edici bir şekilde gerdi. Yırtılma noktasına kadar gelmişti.

Nefes al, Hadriel, diye düşündüm. Göz kapaklarım titreşiyordu.

Gücüm, kaygan ve narin bir şeye temas etti. Vahşi bir şekilde pençeledim. Söküp attım.

Hadriel soluk aldı ve göğsü ileri doğru kasıldı. Yeri kavradı, parmakları pençe gibi toprağa saplanmıştı. Öksürdü ve yana doğru eğildi.

“Hadriel?” Ona uzandım ama Nyfain’in kolları beni yerimde tuttu. O güçlü, yaralı parmaklar çenemi kavradı ve yüzümü kendine doğru çekti.

Bakışları, gözlerime inmeden önce bir süre yüz hatlarımı inceledi. Sanki bir şey arıyor gibiydi. Bir sorunun cevabını. Kaşları çatıldı ve aniden beni bırakıp ayağa kalktı.

Bu beklenmedik hareketiyle öne doğru devrilip ellerimin üzerine düştüm.

“Onu temizle, sonra gidelim,” diye emretti. Sonra da sağa, ağaçların ötesine doğru ilerledi.

Şimdiye kadarki ruh hâli değişimleri ve boktan davranışları yeni ya da şok edici değildi. Adam resmen huysuzluğunu yepyeni bir seviyeye taşımıştı.

Hızla dağılmaya başlayan gücün etkisiyle titreyerek Hadriel’e doğru eğildim.

“İyi misin?” derken kolunu tuttum.

Tekrar öksürdü ve yan dönüp kıvrıldı. Göğsü inip kalıyordu. Boğazını tutarak, “Siz hayatımı kurtardınız,” diye mırıldandı. “Ucuz kurtuldum.”

“Gerçekten ucuz kurtuldun.” Bir süre kendine gelmesini bekledim ve sonra kalkmasına yardım ettim.

Derin bir nefes aldı. “Kahretsin, öleceğimi sandım. Beni ormanın içine doğru koşturmaya başladığında cesedimi saklamaya gittiğini düşündüm.”

“Hayvanım kontrolü ele almıştı.”

“Tanrıçaya ve onun mucizelerine şükürler olsun ki hayvanına erişebildin ve onu dinlemeyi seçtin çünkü...” Elini boğazına bastırarak uzun bir süre öylece durdu ve hiçbir şeye bakmadı. “Gerçekten yorum yapmak istemiyorum çünkü bunu tekrar yaşamak istemiyorum ama...”

Bana sert bir bakış attıktan sonra başını salladı.

Nedenini bilmesem de midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

“Artık bana lanetten bahsedebilirsin,” dedim kaleyi işaret ederek. “Belki yardım edebilirim...”

“Asla olmaz.” Ellerini salladı. “Bu konu hakkında doğrudan konuşmuyordum bile ama yine de neler oldu. Daha fazlasını söyleseydim daha kötü olabilirdi. Belki daha güçlü bir büyü.” Başını kararlılıkla salladı. “Sana kayda değer bir şey söyleyemeden kendimi kaybederdim ve söylesem bile...” Durakladı, sözlerini seçmeye çalıştığı açıkça görülüyordu.

“Söylesen bile buna gerek yok.” Nyfain alana geri dönmüştü, hâlâ çırlıçıplaktı.

Bakışlarımın heybetli vücudunda gezinmesine izin vermemeye çalıştım ve iri ale-

Hayvanımın yüzeye çıkıp üzerine atlamaya çalışmaması için başını başka yöne çevirdim.

“Kız yardım edemez.” Kaşlarını çatarak birkaç adım ötede durdu. Hadriel başını eğdi ve yorum yapmadı.

“Edemez miyim?” diye ani bir öfkeyle sordum. “Belli ki bir şeyler yapabiliyorum. Belki senin kadar iyi dövüşmeyi bilmiyorum ama büyük bir kütüphanen olduğunu duydum. Bana ödünç alma sistemini anlatırsan orada yardımcı olacak bir şeyler bulabilirim. Bulabileceğimi biliyorum. Kitaplardan Everlass’ı, iksir ve ilaç yapmayı öğrendim. Zamanı geldiğinde hazır olabilirim.”

Hadriel çatık kaşlarıyla başını hafifçe eğerek tekrar yukarı baktı. Onu, bu ifadeyi yorumlayacak kadar iyi tanıımıyordum.

Nyfain aradaki mesafeyi kapatıp kolumu tuttu. Yüzümü ona çevirmem için beni sarstı. “Zamanı geldiğinde hazır olabilirsin, öyle mi? Neye? Köyünü korumak için hayatını ve mutluluğunu feda etmeye mi?”

Dişlerimi sıktım ve onun yanında bıçak taşımaya başlamam gerektiğini aklıma not ettim.

“Elbette,” dedim.

“Geleceğini feda etmeye mi? Kendini bir amaçtan başka bir şeye indirgememeye mi?”

“Çalışanlarına basit demiştin ya, aslında basit olsan sensin,” dedim yumruklarımı sıkarak. “Geleceğimi feda etmek mi? Ne geleceği? Dört gözle beklediğimiz tek şey hastalık ve ölüm. Sevdiklerimizin etrafımızda korkunç bir şekilde öldüğünü görmek. Sen buna gelecek mi diyorsun? *Elbette* kendimi feda edeceğim, seni aptal! Canavar formunda ortaya çıktığında neden evimi terk edip seninle geldim sanıyorsun? Sevdiklerimin kurtulduğunu görmek için her türlü kadere

razı gelirdim. Sable ve Dash'e gerçek bir hayat yaşama şansı vermek için her bedeli öderim. Seyahat edebilecekleri, diğer krallıkları görebilecekleri ve aşk için evlenebilecekleri gerçek bir hayat yaşabilsinler diye her şeyi yaparım.”

Uzun süre bana baktı, gözlerinden şüphe okunuyordu. Ama aynı zamanda... Acı. Keder. Pişmanlık. Geçmişini düşündüğünü görebiliyordum. Çektiği eziyet sadece lanet yüzünden değildi.

Kendime engel olamayarak, “Sana ne oldu?” diye sordum usulca.

Kaşlarını çattı. “Hiç fark etmez. Senin de başına gelmesine izin verirsem kahrolurum.”

“Neden umursuyorsun ki? Hayatımı kaybettiğimi sanıyordum...”

Duyguları yüzüne yansımıştı. Geri adım attığında canavar birdenbire önümde büyüdü. Heybetinin ve gücünün dehşetini iliklerime kadar hissettim. Hadriel gibi geri adım attım, vahşi bir kaçma dürtüsüyle hareket ettim.

Canavar, devasa dişlerle dolu ağzını kocaman açtı. Titreyerek arkamı döndüm ama fazla uzaklaşamadım.

Dişleri etrafımı ikinci kez sardı. Sonrasında benimle birlikte kaleye doğru koşturmaya başladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Beni kuledeki odaya fırlattı. Yatağın üzerine düştüm. Nefes nefese kalmış şekilde kapıda duruyordu. Beni canavar formunda şatoya kadar taşıyarak koşmuş ve sonra kaçmanın mümkün olmadığı bir tutuşla merdivenlerden yukarı taşımıştı.

Odada bana dönüp elini uzattı. “Anahtarı bana ver.”

Kendimi toparlayıp bıçağımı aramaya başladım. Leala temizleyip bir yere koymuş olmalıydı.

“Bıçakların artık işine yaramaz,” derken baş döndürücü bir yoğunlukta tehditkâr görünüyordu. Tam önüme geçti, cüssesi ve gücüyle bana hükmediyordu. “Anahtarı bana ver, yoksa üstünü arar ve onu zorla alırım.”

İçimdeki korkup saklanma isteğini görmezden gelerek ona meydan okudum. Üzerimdeki etkisini görmesine izin veremezdim. “Sakın bana elini sürmeye cüret etme.”

Göğsü inip kalktı, nefesi hızlandı. “Bunun için zamanım yok. Anahtarı bana ver, prenses.”

“Ah, demek yine *prencesliğe* döndük, öyle mi? Tam da beni kuleye kilitlemeden önce.”

Aramızdaki kısa mesafeyi kapattı. Sesi geniş göğsünde gürleyerek tenimi okşadı.

“Son şansın,” diye mırıldandı. Bakışları yüzümde gezindikten sonra dudaklarımda durdu.

Kanımı kaynatan bir sıcaklık hissettim. Kalbim sıkıştı. Korku, şehvet ve özlem birleşerek kafamı karıştırdı.

Meydan okuyarak, “Kendi isteğim dışında kimse beni bir yere kapatamaz,” demeyi başardım.

“Sana söyleneni yapacaksın.”

O kadar hızlı hareket etti ki irkilmeme bile izin vermedi. Bileklerimi kavrayarak tek eliyle arkadan sıkıştırdı. Kıpırdandım, kurtulmaya çalıştım ama beni vücuduyla yatağa yasladı. Ereksiyonunu karnımın alt kısmına bastırıyordu. Serbest kalan elini üst bacağıma doğru sürterek pantolonumun cebini yokladı.

Başımı kaldırıp alnımla ağzına vurdum.

Başını çevirdiğinde boştaki eli yüzüne gitti. Beni yana çekerek bir adım geri attı. Sağ elimi kurtararak ona yumruk attım. Yumruğum burnuna değmişti ama ağırlığımı verecek kadar dengemi kuramamıştım. Darbem karşısında sarsılmadı bile.

Gözleri parlayınca içim titremeye başladı. Onu az önce heyecanlandırmıştım. Ah, kahretsin!

O derin, korkunç, tuhaf ve erotik sesiyle, “Bunu zor yoldan mı yapmak istiyorsun?” diye sordu.

Şaşırtıcı bir şekilde elimi bıraktı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Eşit şartlarda başlamamızı istiyordu. Sanki böyle bir şey olabilirmiş gibi.

Odada bir panik havası esti ve birden hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi. Kaçmak istiyordum, hayvanım ise beni yakalamasını istiyordu.

Sağa doğru kaçtıktan sonra etrafından dolaşmak için sola döndüm. Ağır bir adım atıp beni yakaladı. Eli göğüs çatalıma uzandı ve beni geriye iterek yatağa fırlattı. Bacaklarım açık bir şekilde yan düştüm. Bu şartlar altında çok kötü bir pozisyondu.

Hızla hareket ederek yatağın diğer tarafına geçmeye çalıştım. Bıçağıma ihtiyacım vardı!

“Kıyafetlerim sana çok yakışıyor, prenses. Ama hiçbir şey giymesen çok daha iyi görünürdü.”

Onun kahrolası kıyafetlerini mi giyiyordum? Leala neden bir şey söylememişti? Onun çocukluğundan kalma kıyafetlerle etrafında dolaşmaktansa patates çuvalı giymeyi tercih ederdim.

Sağ ayak bileğimi sert bir şekilde kavradı. Tekme atmak için arkamı döndüm ama beni kendine doğru çekti.

Kışkırtıcı gücü titreyen bedenimde geziniyordu. Hayvanım onun baskın manevraları altında mırıldandı. O kadar ıslanmıştım ki külotum sırılsıklam olmuştu. Bedenime lanet okuyordum! Bu şehvet çılgınlığına teslim olmayacaktım. Şu anda benim mantığa ihtiyacım vardı!

Bacaklarımı yataktan çekerken onunla mücadele ettim. Dizlerim yatağın ucuna çarpına kadar aşağıya çekti. Üzerime eğildi, sert aleti tam ihtiyacım olan yerde duruyordu. Tam da onu istediğim için nefret ettiğim yerde.

Hayvanım içimde sarsıldı ve kalçalarım onun kontrolüyle ileriye savruldu. Aletine boylu boyunca sürtünürken tüylerim diken diken oldu. Bir an için başımı eğip gözlerimi kapattım ve yalnızca bu hoş hisse odaklandım. Homurdandı, serbest eli kalçamı kavradı ve sürtünürken beni hareketsiz tuttu. Muhteşem hareketleri karşısında vajinam alev almıştı.

"Ahh Nyfain, becer beni," diye inledim.

Az önce söylediklerimin farkına varınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayvanımın bana söylediği şeyi değil, benim söylediğim şeyi.

Nefsime hâkim olamıyor muydum? Aklım tamamen allak bullak olmuştu.

"Onu demek istemedim! İsteddiğini al ve git demek istedim," dedim hayvanımla mücadele ederek. Aslında kendimle savaşıyordum. Beni yatağa iten ağırlığının verdiği muhteşem hisle savaşıyordum. Ben kıpırdandıkça memelerimin sert uçları korsajıma değiyor, birbirimize sürtünürken aklım başımdan gidiyordu.

"İsteddiğimi mi alayım?" Uzanıp elini önce karnıma sonra da kasıklarına doğru kaydırdı. Daha da aşağıya indi ve iki parmağını şişkin klitorisimin üzerinde gezdirdi.

Bir iniltiyi bastırdım. Onun canavarını içimde hissedebiliyordum. Baskın ve sahipleniciydi. Sanki kontrol ejderhanın elindeydi. Bir an sonra, güç beni takip etti ve bana kuvvet verdi. Acaba bana ejderhaya karşı savaşma yeteneği mi veriyordu? Öyle hissediyordum. Sanki Nyfain de kendi canavarıyla savaşıyor ve kendi başıma ayakta durmama yardım etmeye çalışıyordu.

Biraz daha, diye mırıldandı hayvanım, sert parmakları pantolonumda (*Hayır, onun pantolonunda!*) daireler çizerken. Aletini bana sürtüyor, parmaklarıyla birlikte hareket ediyordu. Vücudum kasılarak hareketlerine ayak uydurdu.

Biraz daha beklemek istiyordum. Tanrıça yardımcım olsun ki beni ters çevirmesini, pantolonumu parçalamasını ve sıırılsıklam olmuş vajinamın derinliklerine dalmasını is-

tiyordum. Vücudum çok heyecanlanmıştı. Klitorisim kabarmıştı. İstekliydim.

“Hayır,” dedim kendi kendime. Gücü bulmuş, kendi istediğim şekilde kullanıyordum.

Elini savurup bir dizimi yukarı çekmeyi başardım. Nyfain dizimi tutup bacaklarımı ayırmadan önce, ayağımın tabanıyla göğüs kafesine olabildiğince sert bir tekme attım. Onu geriye savurduğumda öfkelenmesini bekliyordum ama bunun yerine altın rengi gözlerinde gururlu bir parıltı belirdi.

Bunu düşünecek zamanım yoktu. Yataktan fırladım ve onu ittim. Uzanan ellerinin bana dokunmasına izin vermemeye dikkat ettim. Kapıya doğru sendeledi. Cebimden anahtarı çıkardım ve uzattım.

“Beni esir almak mı istiyorsun? İyi. İşte anahtarın.”

Bir an nefes nefese orada durdu. Kocaman aleti kalkmış, ucu parlıyordu. Gözlerimi önce aletinden, sonra da girdiği birçok savaşta yara almış olan o mükemmel göğsünden ayırdım. Bu adam zor bir vakaydı ama beni yüreğimi sızlatacak şekilde etkiliyordu. Bu adil değildi. Hep deliliğimi törpüleyecek iyi bir adam bulacağımı düşünmüştüm. Bu piç herif her şeyi daha da kötüleştiriyordu.

“Ama bana şunu söylemen lazım, neden ben?” diye sordum. “Neden başkasını değil de beni esir aldın? Bu kadar yanlış olan ne yaptım?”

Yırtıcı bir hayvan gibi sinsice yanıma geldi. Bakışları altında bedenim titredi. Parmaklarımın arasından anahtarı aldı.

“Belki bir gün sana anlatırım. Leala gelip yıkanmana yardımcı olduktan sonra sana yemek getirecek. Biraz dinlen. Hasat vaktinde sana eşlik edeceğim.”

Kapıyı arkasından kapattı ve anahtarı çevirerek beni içeri kilitledi. Metal şingirdadı, bu sefer anahtarı da yanında götürdüğünü anladım.

Canım sıkılmış, hüsrana uğramış ve sinirlenmiş bir hâlde odanın içinde volta attıktan sonra ellerimi pencerenin pervazına koydum. O aşırı büyümüş ve yarı ölü bahçe aşağıdaydı. Gül ağaçları beni neşelendirecek tek bir çiçek bile açmadan her yöne uzanmıştı.

Bir bahçe seçebileceğimi ve otlarım için o bahçeyi yeniden hayata döndürebileceğimi söylemişti. Sanırım burayı seçecektim, böylece burada kilitli kaldığımda en azından bakacak bir şeyim olurdu. Şimdilik, bana ait olmayan giysileri çıkardım ve yatağımın kenarına bırakılan şeyi giydim. Muhtemelen uyumak içindi ama başka bir şey bulana kadar işimi görürdü. O pasta kreması gibi duran elbiseleri denememe imkân yoktu. Muhtemelen eski bir kız arkadaşından falan kalmışlardı. Ya da belki kendisi elbiselerden hoşlanıyordu; bunu bilmek imkânsızdı. Sadece benim olmadıklarını biliyordum ve artık aptal gibi görünmek istemiyordum.

O GECE, rahatlatıcı bir banyo, yemek ve yataktan sonra bir şehvet dalgası üzerime çöktü. Nyfain'in parmaklarını ayak bileklerime doladığı o anı artık bir rüyaya dönüşmüştü. İri elleri bacaklarımın iç kısmından tutarak dizlerimi aralayınca inledim.

Ay ışığı karanlığı aydınlatırken yatakta sırtüstü uzandım. Bir kumaş parçası üzerimde örtülü duruyordu. Hararet içindeki tenime karşı hafif ve yumuşaktı. Örtüler aşağı çe-

kildi ve Nyfain, yaralarına rağmen çıplak ve muhteşem bir şekilde açık bacaklarının arasında oturuyordu. Mükemmel görünüyordu, gerçek gibiydi. Sanki farkına varmadan birden uyanmıştım.

Ellerini yukarı kaldırarak geceliğimi sıyırdı. Dokunuşu uyluklarımı yakıp kavurdu. Sırtım gerildi. Onun için bacaklarımı genişçe açtım. Şehvet beni sıırılsıklam etmişti.

“Seni becermemi ister misin, güzel kız?”

Sesi farklıydı. Alışkın olduğum o güç, güven ve acıyla bezenmiş hırıltılı ses tonu değildi. Artık sesi ipeksi ve şehvetliydi, arzumu daha da artırıyordu.

“Sert aletimi ıslak derinliklerine sokmamı ister misin?”

“Ahh evet,” diye fısıldadım.

Elleri kalçalarımın üst kısımları boyunca kaydı ve öne doğru eğildi. Dili, alay edencesine ıslak kıvrımlarımdan geçti. Klitorisimi emdiğinde aldığım zevkten başım döndü. Parmaklarımı asi saçlarında gezdirdim. Bir tutamını çektim. Beni emdi, yaladı, iki parmağını içime soktu ve derinliklerime doğru itti.

Altında kıvranarak inledim.

Parmaklarını içime sokup çıkardı ve beni hevesle yalarken eliyle hızlı bir tempo tutturdu. Kasıklarımı ağzına doğru ittim ve ellerimi geceliğimin içine geçirip sert meme uçlarımın üzerinde gezdirdim.

Devam ediyordu, artık daha hızlıydı. Beni doruğa ulaştırıyordu. Parmaklarıyla beni beceriyordu.

Şimdi iki elimin parmakları saçlarına dolanmıştı. Ona doğru kasılarak ıslaklığımı yüzüne sürdüm. Doruğa ulaşabilmek için biraz daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Durdu, vücudumun her yerini öpmek için yukarı kaydı. Dudakları bedenimin üzerinde geziniyordu ama hâlâ klitorisimi emiyormuş gibi hissediyordum. Parmaklarını pervasızca içime sokmaya devam ediyordu.

Onu tenimde hissedip hayalet dokunuşlarına doğru kıvranarak, "Becer beni, Nyfain," diye yalvardım. "Lütfen, Nyfain. Sana ihtiyacım var."

"İhtiyacın olanı al," diye fısıldadı ve bu sefer hırıltılı sesi zihnimde bir anı gibi yankılandı. "Kullan beni."

Dudaklarıma uzandı ve beni sert bir şekilde öptü. Can yakan öpücüğüyle nefesimi kesti. Sonra da içime girdi, beni sonuna kadar doldurdu. Acı, zevk ve arzuyla haykırdım. Geriye dönüşü yoktu. Omuzlarını kavradım ve bacaklarımı beline doladım. Sertçe becerilmek istiyordum. Damgasını vurmasını ve bir alfanın yapması gerektiği gibi bana sahip olmasını istiyordum.

"Çatallı dilimi ıslaklığında gezdirmemi ister misin, güzel hanımefendi?"

Kelimeler beni farklı yönde etkiledi. Ses tonu aynı değildi.

Nyfain geri çekildi ve bana baktı. Gözleri farklı görünüyordu. O güzelim gün batımı rengi gitmiş, yerine içinde küçük siyah yarıklar olan parlak sarı gözler gelmişti. Boyunuzları kafasının üzerinde kıvrılıyordu ama Nyfain'in canavarınıninkiyle aynı değillerdi.

Nefesim kesildi ve sarsılarak uyanıp yatağımda doğruldum. Pencereden ay ışığı süzülüyordu ama Nyfain görünürde yoktu. Leala'nın banyodan sonra bana verdiği geceliğim bozulmamıştı ve örtü hâlâ göğsüme kadar çekiliydi.

Rüyaydı. Hepsi bir rüyaydı. Ama hâlâ tenimde gezinen zevki hissediyordum. Vücudumun içindeki fırtınayı...

Kötülüğe uğramış, ihlal edilmiş gibi hissettim. Bu bir Incubus olmalıydı ama daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir Incubus'tu. Genelde sadece sevişme isteği uyandırırıldardı ama bu yaratık sevişmeyi sanki görünmez elleriyle yapıyormuş gibi davranıyordu.

Midem çalkalandı. Engellemek için hemen dizlerimi karnıma çektim. Şu an beni tahrik etmiyordu. Yalnızca iğrenç hissediyordum.

Hayvanımı çağırarak, *İmdat*, diye seslendim.

İçim ateş ve öfkeyle dolmuştu. *Burada ne tür sikimsonik bir iş dönüyor böyle?* diye düşündü kontrolü ele alırken.

Şikâyet etmeden kontrolü ele almasına izin verdim. Böyle bir şeyle başa çıkabilecek donanıma sahip değildim. Olanları düşündükçe beynim yanıyordu. Dövüşmek için fırsat yaratabilirdim ama bu tamamen farklı bir şeydi.

Örtüyü iterek havayı kokladı ve yavaşça yataktan çıktı.

"Kokunu aldım artık, seni dallama," dedi çıkarabildiğini bilmediğim bir sesle. Öz güven ve tehdit dolu, gırtlaktan gelen bir sesti. Ölüm vadeden bir ses. Gerçekten hoşuma gitmişti.

Kapının yanında durdu ve sihirli bir şekilde ortaya çıkma ihtimaline karşı anahtarı aradı.

Maalesef şansın yok, diye düşündü. Bense tam tersini düşünmüştüm. Erken saatler Nyfain'in anahtarı almasına öfkelenmiş, banyoma yardım etmeyi bitirdiğinde Leala'ya ondan anahtarı getirmesini emretmişim ama getirmemişti, şimdi buna minnettardım. O şey içeri girmiş olsaydı, istediğini almaya çalışacaktı ve onun ne tür bir dövüş yeteneğine sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bana doğru gel güzel bayan ve o lezzetli kadınlığını yalamama izin..."

Yüksek sesli bir *gümbürtü* kapıyı sarsmadan hemen önce yaratığın sesi kesildi.

Tanıdık çam ve leylak kokusuna, ılık bir yaz gününde duyduğumuz hanımeli kokusu eşlik etti. Nyfain.

Gümbürtü tekrar geldi, kapının çerçevesi yerinden oynadı. Üçüncü gümbürtüden sonra bir şey duvara çarptı. Yüksek sesli bir feryat duyuldu ve ardından kapının ardındaki boşluğu yoğun bir sessizlik doldurdu.

Anahtar deliğinde metal sesi duyuldu ve kilit yerine oturdu. Kapı açılıp mavi bir tişört ve dar, yırtık bir kot pantolon giyen Nyfain ortaya çıkınca bir adım geri çekildim.

İçgüdülerim ona doğru koşmamı ve kendimi onun güvenli kollarına bırakmamı söylüyordu. Tüm gücümle kendimi tuttum.

"O neydi?" derken bir anda arkasında yatan adamı gördüm. İnsan görünümlü, çıplak, benim yaşlarımda ve inanılmaz yakışıklı bir adamdı. Kafası ezilmiş ve doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Bir omzu yerinden çıkmış gibi görünüyordu ve parmakları kırılmıştı. Nyfain biraz hasar vermişti. Belli ki bu hasar öldürmeyi amaçlıyordu.

"İblis Krallığı'ndaki en güçlü Incubus türlerinden biriydi," dedi sert bir sesle. "Şehvet ve utançla beslenirler. Bu kalede üç tane var. Tabii artık iki tane kaldı. Burada yaşayanları yavaşça kendi kendilerini yok etmeye sürüklemek için yaratıldılar."

Çenemi kavrayıp yüzümü inceledi. Burun deliklerinden âdeta ateş püskürüyordu.

"Seni tahrik etti," derken sesi suçlar gibi gelmişti.

“Büyüsüyle beni etkilediğinde uyuyordum. Rüyamı erotik hâle getirdi ama yanlış bir şeyler hissederek uyandım. Aptalın teki beni kuleye kilitlediği için bu tür şeyleri engelleyecek bir iksir yapamadım. Gerçi daha güçlü Incubuslarla başa çıkabilmek için çok daha güçlü bir iksir yapmam gerekebilir. Bu seferki... İlgrençti,” derken titredim.

“O aptalın teki haklıydı,” diye mırıldandı. O kadar sessizdi ki gaipten sesler duyup duymadığımı anlamak için ona baktım. “Üzerine bir şeyler giy. Gitme vakti geldi.”

Geceliğime baktım. “Kıyafetim yok. O aptal beni kuleye kilitlemeden önce yapılacaklar listesinde bu da vardı.”

“Sanırım aynı aptaldan bahsediyoruz?” Yanımdan geçmeden önce kaşlarını çatı. Ne zamandan beri espri yapmaya başlamıştı?

Odada dolanarak yatağa baktı, hareketleri sertti. Tek kelime etmeden çekmeceleri açtı.

“Hayır. Artık senin kıyafetlerini giymeyeceğim.”

“Geceleri bu kalede kıyafetsiz dolaşmak isteyeceğinden şüpheliyim. Burada bu, bir şeylere davet olarak görülür. Sanırım en az on yıldır durum böyle. İnsanlar sana izin istemeden dokunacak ve ben de onları öldürmek zorunda kalacağım.”

Hayvanım zevkle titredi. Belli ki Nyfain’in içindeki alfaya karşılık veriyordu. İkisine de kızgınlıkla kaşlarımı çattım.

“Gecelik geleceğim.”

“O gecelik aslında transparan, bu manzarayı ben seviyorsa diğerleri de sever. Böylece herkesi öldürme senaryosuna geri dönmüş oluruz. Daha fazla çalışanımı kaybetmek istemiyorum ve bir dizi iblisi öldürmek iblis kralın ziyaretiyle sonuçlanır. Bunu kimse istemez, en azından sen hiç istemezsin.” Çekmeceleri karıştırmaya devam etti. Sanki özel bir

şey arıyor gibiydi. "Merak etme, bunlardan birini giymeyeli çok uzun zaman oldu. Bitli falan değiller."

Kaşlarımı çatsam da içimde tomurcuklanan bir sırtıyla mücadele ettim. Bu küçük karakter değişimi onu daha sevimli yapmıştı. Bu hiç hayırlı değildi. Şehvet yerine öfkeye tutunmak konusunda yeterince zorlanıyordum zaten.

"İşte." Deri bir pantolon ve ona uygun siyah bir gömlek çıkardı. "Korsajın nerede? Seni herkesten korurum ama senin de kendini hayvanlarımızdan koruman gerekecek. Korsaj hayvanımın ağzını mükemmel göğüslerine götürmesini biraz da olsa engeller."

Hayvanımın ürpermesi bu kez benimkiyle aynı anda oldu.

"Neden hayvanımı kontrol etmesi söylenen hep ben oluyorum?" Gardırobu açtım ve korsajı çekip çıkardım. "Sen neden hiç sorumluluk almıyorsun?"

"Bu çok iyi bir soru." Ben duraklayınca önünde geceliğimi çıkarmak istemediğimi fark etti. Arkasını döndü ve pencereden dışarı baktı. "Genellikle hayvanlarımızla aramızda oldukça eşit bir ayırım vardır. Hayvanım çoğunlukla içindeki canavarı kontrol eder, benim iznimle tabii ve ben de bu bedeni kontrol ederim. Bağlantımız, benim onun ilkel yeteneklerine, onun da benim mantığıma ve düşünme yetime erişebileceği kadar açık. Ama seninle..."

Korsajı arkadan kapatmak için çok uğraştım. Bu her zaman taktığımdan farklıydı, daha kaliteli ve daha güvenliydi ama aynı zamanda başka birinin yardımıyla giyilmek üzere tasarlanmıştı. Bunu daha önce Leala halletmişti.

"Yapamıyorum... Yardıma ihtiyacım var." O arkasına dönerken korsajı önümde sıkıca tıttım.

Yanıma gelmeden önce derin bir nefes aldı. "Arkanı dön."

Ona sırtımı döndüm. Bağlarla uğraşırken konuşmaya devam etti. Parmakları tenime hafif ve nazikçe dokundu. Sanki Everlass üzerinde çalışıyormuş gibiydi. Tüylerim ürpermişti.

“Seni sahiplenmeyi arzuluyor.”

Tekrar ürperdim. Lanet olsun, bu sefer rüyamı hatırlıyordum! Onun içimde hareket edişini.

“Hayır,” dedim hızlıca anıları uzaklaştırarak. Bacaklarımın arasındaki ani ıslaklığa engel olamamıştım. “Zaten doğru düzgün bir açıklama yapmadan beni kaçırdın, itip kaktın, bir sürü saçma sapan şey söyledin, bir de üstüne bir alfaya prangalanacak değilim.”

“İnan bana biliyorum. Hayvanımın mantığa erişimi olsa da bu durumda kullanmayı reddediyor. Örneğin senin soylu olmaman umurunda değil. Ailenin sefalet içine yaşaması, köyünün fakir ve çoğunlukla işe yaramaz olması da umurunda değil. Benim gibi bir soylunun senin gibi bir kadın için kendini asla alçaltmayacağını da umursamıyor. Sadece seni bir daha asla başka bir erkek tarafından kullanılmayacak şekilde güzelce becermemi istiyor. Seni sahiplenmek istiyor. Buna direnmenden nefret ediyor. *Benim direnmemden de.* Hayvanının ona ulaşmaya çalıştığını hissediyor, bu yüzden meseleyi kontrolüne alıyor. Bu her seferinde bir savaşa dönüşüyor ve senin hayvanın kazandığında o da kazanıyor. Hayvanlarımız birbirlerinden besleniyor ve sen benimle birlikte çalışmadığın sürece bunu durdurmak mümkün değil. Ki sen de hiç iş birliği yapmıyorsun. Bu da her şeyi altüst ediyor.”

Huysuz Bay Sikik geri dönmüştü. Her kelimesi homurtulu çıkıyordu. Kontrolü kaybettiğim için açıkça beni suçluyordu. Hep kadınlar suçlanmaz mıydı zaten?

Beni uzaklaştırmadan önce korsajımı kabaca sıktı. Sonra pencereden dışarı bakmaya geri döndü, keyfi kaçmıştı.

Bir parmağımı havaya kaldırıp güldüm. Eski, pislik hâline dönmesi açıkçası biraz rahatlatıcıydı. Bu adamı tanıyordum. Şakacı sözleri, hafif mizahı, nazik parmakları olansa tanımadığım yeni biriydi... Yeni olan ilgi çekiciydi, bu nedenle de tehlikeliydi. Bu adam ona olan tavrımı çözme potansiyeline sahipti. Belirsiz nedenlerden dolayı gardiyanım olduğu görününe alındığında bu rahatsız edici bir düşünceydi.

“Konuşma şeklin o kadar yanlış ki, açıklamak biraz zor.” Siyah gömleği başımın üzerinden geçirdim. Göğsüme kayıp belime kadar sarktı. “Köyüm çoğunlukla işe yaramaz demek? Ama benden o köyden çıkan bir iksiri yeniden yaratmamı istemedin mi? Hayat kurtaran iksiri? İstedin.”

Pantolonu bacaklarımdan geçirip kalçama çekmeye çalıştım. Üstüme hiç de olmamıştı.

“Bunlar olmuyor. Gençken formda değilmişsin.”

Arkasını döndüğünde bakışları iç çamaşırı denilen dantelli kumaş parçasına takıldı. Küçük bir şeydi ve anlaşılan Leala'nın hoşuna giden de buydu. Kolayca yırtılıp çıkarılabiliyorlardı. Çok narin bir kızdı ama sertlikten hoşlanıyordu. Henüz giymediği için bu külotu bana vermişti.

Aç bakışları ışıldıyordu. Kasılınca tüm kasları gerildi. Sert hareketlerle çekmeceli sandığa doğru eğildi.

“Canavarın başka erkeklerin beni kullanmasını istemiyor demek? Kadınlar sadece vajinalarıyla mı işe yarar?”

“Kadınlar hiçbir işe yaramaz,” diye homurdandı ama bana yutturamadı. Uyarılmıştı, hayvanı değil de kendisi uyarılmıştı ama bunu savuşturmaya çalışıyordu. Onu anlayabiliyordum çünkü hayvanım duruma ayak uydurmak

istemiyordu. Bunu tamamen bilinçli yapıyordu ve bu bilgi sözlerinin acısını azalttı. Onu etkiliyordum. Yani, dokunulmaz değildi.

“Yine de buraya gelmeye devam ediyorsun,” dedim.

“Bu gecedен sonra bu durumu düzeltmeyi umuyorum.”

“Hım.”

Bana bir pantolon daha fırlattı. Orada başka tür pantolonları da var mıydı? “Bu senin başına ne sıklıkla geliyor? Hayvanının senin istemediğin bir şeyi istemesi?”

Döndüğünde sert bakışları ve çatık kaşlarıyla karşılaştım. “Accle et. Sabah oluyor,” dedikten sonra bana sırtını döndü ve koridora çıktı.

Bam teline basmıştım. İlginç. Bir zamanlar onu reddeden kayıp bir aşkı falan mı vardı? Onu bu hâle getiren bir şeyler olduğu kesindi.

Bu seferki pantolon da biraz kısa kalıyordu ama önündeki potluk hariç tam oturuyordu. Ayakkabılarımı giyip çakımı büyük ceplerden birine soktukten sonra saçlarımı bağladım ve onunla koridorda buluştum. İblis çok yakışıklı bir adamdan kaygan, yeşil pullarla kaplı, insana benzer iğrenç bir forma dönüşmüştü. Yılan gibi bir yüzü, kıvrık boynuzları ve pençeli elleri vardı.

Nyfain dudağını tiksintiyle büzerek, “Öldüklerinde büyü yok oluyor,” dedi.

“Büyü... Yani gerçekten bir insana dönüşüyorlar mı? Onlar her zaman böyleler de sadece biz mi göremiyoruz?”

“Evet.” Beni kolumdan tutarak oradan uzaklaştırdı. “Bir insanın akli başındaysa farkı anlıyor.” Bizi merdivenlerden aşağı indirdi. “Şehvet *ve* acıyla beslenen iblislerin penisleri

ya da vajinaları dikenlidir. Kurbanlarını zorlarlar ve bundan beslenirler.”

Elimi tiksintiyle göğsüme götürdüm. Böyle iblisleri hiç duymamıştım. İyi ki de duymamıştım. Kâbuslarıma girerlerdi.

Sanırım çoktan girmişti bile.

“Pek çok farklı iblis türü var,” diye devam etti bir sonraki merdivenlere geldiğimizde. “Ama iblis kral krallığını korumak için savaşan türlerin çoğunu uzaklaştırdı. Bizi zayıflatarak saldırılara karşı savunmasız hâle getirdi. Eğer bu lanetten kurtulmayı başarırız bizi kolayca ele geçirebilir. Onunla savaşamayız. İşimiz biter. Bizi gömerler.”

İkinci katın merdivenlerine geldiğimizde elini bıraktım. Bana tekrar uzandı ama kaçmayı düşünmediğimi fark edince durdu. Başımı kaldırdım ve fırtınalı gözleriyle karşılaştım; öfke, hayal kırıklığı, pişmanlık ve en çok da hüznü doluydular.

Sesimi sadece onun duyabileceği bir fısıltıda tuttum. “Sakin umudunu keseyim deme. Sen vazgeçtin diye ailemin ve tanıdığım herkesin ölmesine seyirci kalamam. Elimizde kalan tek umut sensin. Uçman ya da kaçman umurumda değil, sen *güçlüsün*. İnancını korumalı ve sabırlı olmalısın. Bunun bir yolu var. Senin bok suratlı bir pislik olduğunu düşünüyorum ve şu anda seninle konuşmak yerine suratına yumruk atmayı tercih ederim ama burayı iblislerin elinden alman için sonuna kadar yanında savaşacağım. İşini yap ve halkına liderlik et. Sen onların dayanağısın. Umudunu *kaybedemezsin*, anlıyor musun?”

Bana bakarken vücudu gerildi, gözlerinde duygular o kadar hızlı değişiyordu ki ne düşündüğünü tam olarak anlayamadım. Aramızdaki enerji çıtırdadı ve gücü benimde

gezindi. Oldukça seksiydi. Yerimden kıpırdamadım. İrademe yenilmeyecektim.

Biraz öne eğildi ama sonra gerildi, beni öpmek mi yoksa bana vurmak mı istediğini anlamadım. İkisinden de kaçınmaya hazırlandım.

Onun yerine ipeksi bir sesin, “Merhaba, Nyfain,” dediğini duydum.

Nyfain hışımla döndü. Dönerken beni koruma amacıyla arkasına itti. Neredeyse arkasından kaçacaktım ama vazgeçtim. Bir kalkana ihtiyacım yoktu. Zayıf ya da en azından vasat biri değildim. Yürüyen ölü gibi bir şekil değiştirendim. Bağımsızlığımı ortaya koymak ve cesaretim yüzünden öldürülmek işime gelmezdi.

“Ne istiyorsun?” diye hırladı Nyfain.

İblis etrafımızda dönerken tek ses, hareketinin zayıf tınısıydı. O hareket ettikçe Nyfain da dönerek önümde durdu. Yine de bir anlığına iblisi görebildim. Üst kattaki adam gibi zarif ve yakışıklıydı. Koyu renk, uzun, dalgalı saçları omuzlarına dökülüyordu. Sivri burnu geniş dudaklarına yakın bir yerde son buluyordu. Dudakları sanki sonradan yüzüne yapıştırılmış gibiydi, gerçekçi görünmüyorlardı. Uzun parmaklara ve manikürlü tırnaklara sahipti. İpek bir cüppe zayıf vücudunu süslüyordu.

Büyüsü beni ürpertmişti. Hoşlanmadığım bir haz, giysilerimin altında ve çıplak tenimde gezindi. Nefesimi içime çekerek Nyfain’in gömleğini kavradım. Vücudu savaşa hazırlanan bir dövüşçü gibi kaskatı kesilmişti.

“Burada ne varmış böyle?” diyen iblis, Nyfain’in kolunun üzerinden beni görebilecek şekilde hareket etti. Beni süzdü, üst tarafımı göremese de deri pantolonumu ve botlarımı net

bir şekilde görüyordu. "Ah, evet. Onu duydum. Onu dün gece getirdin, değil mi?"

"Bu topraklardan çalışıyordu. Onu ben yakaladım, bu yüzden bana ait."

İblisin pis gülümsemesi sanki çok fazla şarap içmiş ya da kanla beslenmeyi alışkanlık hâline getirmiş gibi lekeli dişlerini ortaya çıkardı. "Evet, bu da anlaşılanın bir parçası. Yani her zaman yaptığın gibi onu öldürmeyi reddettin ve sonra da buraya getirdin. Nedenini merak ediyorum. Sıradan ve istekli kadınları tercih ediyorsun, değil mi?"

Nyfain yorum yapmadı.

İblis güldü. "Öyle olduğuna yemin edebilirim. İstekli kadınları tercih ediyorsan o zaman güzeller güzeli bir köylüyü kaçırap kaleye hapsedmezdin. Sanırım onu içeri götürüyordun, değil mi? Ve daha önce kaçmaya çalıştığında da onu kuleye kilitledin?" Dilini şaklattı, bakışları hâlâ üzerimdeydi. "Fırsatını bulduğunda beni görmeye gel kızım. Seni kurtarabilirim."

Tüylerim diken diken olduğunda neredeyse karşılık verecektim. Bunun yerine Nyfain'in arkasında daha da geriye çekildim ve yüzümü sırtının merkezindeki kasların arasına gömdüm. Bunun doğru bir hareket olduğundan emin değildim; iblislerden korkan solgun bir çiçek mi olmalıydım yoksa Nyfain'den korkuyormuş gibi mi davranmalıydım?

"Ona dokunursan seni öldürürüm," dedi Nyfain. Sesi dengeli ve kendinden emindi. Bu bir tehdit değildi, gerçekten yapacak gibiydi. Fazlasıyla ürpermiştim.

İblis sinsi bir gülümsemeyle ellerini iki yana açarken Nyfain'in arkasından ona baktım. "Kaybediyorsun, Bay Alfa. Tüm değerli insanlarını kaybettin. Herhangi birini koruma

yeteneğın azaldı. Bu kız yakında bedenini boş vaatler karşılığında sattığını anlayacak.”

Nyfain irkildi ama yorum yapmadı.

“Bu gerçekleştiğinde bize dönecek,” diye devam etti iblis. “Zamanı gelince onu senin gazabından koruyacağız. Ya da her ne yapıyorsan ondan.”

Nyfain, “İşin bitti mi?” dedikten sonra hafifçe dönüp beni arkasından çekti. Bedenini hâlâ iblisle benim aramda kalkan olarak tutuyordu.

“Bay Alfa çok gururlu,” dedi iblis o pis gülümsemesiyle. “Çok hayalperest. Bir gün gözlerindeki ışığın sönmesini keyifle izleyeceğim. Zamanın azalıyor. Öleceksin ve krallığın da seninle birlikte yok olacak.”

ONUNCU BÖLÜM

Nyfain bir kolunu bana döşedi ve kıkırmı sıkıca kavrayarak beni kendine yakın tuttu. Koridorda ilerlerken ~~deram ederken~~ arkama baktım. İblis koridorun ortasında duruyordu ve cübbesi açıktı. Tüysüz ve parlak vücudunu ulu orta gözler önüne sermişti. Büyüsü üzerimde geziniyor, rüylerimi diken diken ediyordu.

Yürümü buruşturarak, "O adam çok çekiciydi, değil mi?" diye söyledim ironik şekilde.

Nyfain bana baktı. "Onu çekici mi buldun?"

Yüzündeki düz ifadeyi inceledim. "Şaka mı yapıyorsun anlayamıyorum."

Heride biri kaplan, diğeri tavşan gibi giyinmiş kişilerin iki ejderha heykelinin arasında meşgul olduğunu fark etmeden önüne baktı.

"Ben de onların şaka yapıp yapmadığını anlayamıyorum."

Büyük, tüylü kafalı kaplan; sarımsık kulaklı, iki büklüm olmuş gri tavşanın arkasında duruyordu. Kaplan tavşanın üzerine akanırken homurdanıyordu, tavşan da mutlulukla mırlıyordu.

Yanlarından geçerken, “Bir tavşan için yanlış ses,” dedim hayretle. “Kostümler batmaz mı? Her yerleri spermle yapış yapış olacak.”

Hafifçe kıkırdadı. “Karanlık çöktükten sonra bu kaleye... mantıklı biri gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu manzaranın senin için nasıl bir izlenim oluşturduğunu hayal dahi edemiyorum.”

“Bir günde çok şey gördüm. Orası kesin.”

“Pek bir şey gördüğünden emin değilim. Bir keresinde böyle kostümler giymiş insanlarla dolu bir odaya girmiştım. Ortamda o kadar çok kürk ve hareket vardı ki geri çekildim. Bir kadın taktığı sincap maskesindeki delikten oral seks yapmaya çalışıyordu... Beynim buna bir anlam veremedi. Anlamak için de kendimi zorlamadım.”

“Onların seksî büyüü seni etkiliyor mu? İblislerin yani?”

“İzin verirsem.”

“Peki hiç izin vermiyor musun?”

“Hayır,” diye kızdı. “Asla.”

“O hâlde güçlü bir iradeye sahipsın?”

“Güçlü bir iradeye ve inatçı bir karaktere.” Dışarıya açılan kapıya ulaştığımızda benim için açmak üzere öne geçti. Elleri hâlâ kalçamda, bana yol gösterdi.

Dışarı adımımı attığımda soğuk gece havası beni karşıladı. “Soruna cevap vermek gerekirse, hayır. O iblisi çekici bulmadım. Dur...”

Durakladı, eli beni yakın tutmak için belime doğru kaydı.

“Hayır, dur derken konuşmayı kes demek istedim.”

Elini üzerimden çekmeye çalıştım ama elini tekrar kalçama kaydırıldı. Görünüşe göre, toplum içindeyken de sahiplenici tavrını sürdürmek istiyordu.

Etrafta dolaşan iblislerin gücünden zarar gelmezdi. Ofladım ve ona devam etmesini işaret ettim. "Yürümeye devam et. Beynime konuşmayı kesmesini söylüyordum. Her sözü ciddiye alıyorsun."

Everlass tarlasına doğru telaşsız yürüyüşüne devam etti.

İhtiyacım olan malzemeleri kafamda sıralıyordum. Yaprakları taşımak için bir şeyler almam ve onlar üzerinde çalışmak için düzeni sağlamam gerekiyordu.

"Dur," dedim ama yürümeye devam etti.

"Hayır, bu sefer... Sadece..." Tutuşundan kurtulmak için dönüp durduktan sonra ellerimi kaldırdım. "Everlass'ı nerede kurutacağım? Yarın akşam yapılması gerekiyor. Ayrıca yapraklar düz ve nemli kalmalı."

"Bitkilerle çalışmak için geniş bir alanın var," dedi başparmaklarını pantolonunun kemer halkalarına geçirerek. "İhtiyacın olan her şeyden en az iki tane olacak ve birden fazla kişinin seninle birlikte çalışması için yeterli alan olacak. Tabii eğer istersen."

Etrafıma bakındım. "Peki kim yardım edecek?"

Bana mı öyle geliyordu yoksa vücut dili *rahatsız olduğunu* mu gösteriyordu?

"Sana yardım etmeme izin vereceğini umuyordum. Farklılıklarımız olduğunun farkındayım ama işine yarayabilirim. Ayrıca, bilgili biriyle çalışmayalı uzun zaman oldu. Bu benim için de iyi olacaktır." Bir an duraksadı. "Bilgi takası yapmaya hazırım."

Yardım alma fikri hoşuma gitse de neredeyse teklifini reddedecektim ama kendimi durdurdum. "Tamam, iyi. Ama bu takas konusunda sözünde dursan iyi olur çünkü şartlar daha sonra kararlaştırılacak." Aklıma hemen ailemle konuş-

mak geldi. “Yaprakları toplayıp içine koyacak ve taşıyacak bir şey var mı?”

“Her şey hazır.”

Gözlerimi kıstım. “Göreceğiz bakalım.”

Sırıtsa da bir şey söylemedi ve kolunu tekrar bana doladı. Kolundan kurtulmaya çalışsam da yerinden kıpırdamadı. Sonunda vazgeçmeye karar verdim. Hâlâ kalenin görüş alanında idik. Dışarıda yeni avlarını izleyen –ki o av bendim– bir ya da daha fazla iblis olabilirdi.

Diğer sorusuna dönerek, “O iblisin cezbedici bir havası vardı. Gerçi yüzü çok çekici değildi. Bu yüzden sanırım beni etkileyen onun cazibesiydi, değil mi?”

“Çabuk öğreniyorsun.”

“Hayatım ya da iffetim söz konusu olduğunda, evet.”

“Sen iffetli değilsin. En azından bakire değilsin.” Merdivenlerden aşağıya, ilerideki ölü çimlere doğru yürürken kesin bir ifadeyle konuştu. Yüzü hiçbir şey ele vermiyordu.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Bakire biri yaptıklarımız konusunda çok daha gergin olurdu. Kaledaki şeyler hakkında da. Tecrübeli olmayabilirsin ama bakire değilsin.” Nefesini verdi ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. “Konuyu değiştirelim.”

Kötü kötü sııttım ama onunla alay etmedim. Bunun beni nereye götüreceğini biliyordum. Canavarlarımız şu anda arka planda olmaktan mutlu görünüyordu ve onları orada tutmamız gerekiyordu.

“Onun büyüü beni tahrik etmek yerine tiksindirdi. Neler olduğunu anladığımda, diğerinde de aynı şeyi hissettim.”

“İşte bu...” Başka tarafa baktı. “Büyünün etkisiyle hayvanın savaşıyor. Yine de etkilerini tamamen yok edemez. O açlığı bastırman gerekiyor.”

“Bitki yetiştireceğim bahçeyi seçtim. Çalışmaya başlamak için kule dışında zamana ihtiyacım var.”

“Zamanın olacak. Yarın. Gün ışığında.”

Bu geceden sonra onunla bu konuda tartışmayacaktım. O aşağılık iblisin hedefi olacaktım, özellikle de Nyfain'in diğerini öldürdüğünü öğrendikten sonra. Yardıma muhtaç prenses rolüne sadık kalmak konusunda kendime güvenmiyordum.

“O iblise cevap verememekten nefret ettim,” dedim elimi koluna dolayarak. Sadece biraz dayanışmaya ihtiyacım vardı. İğrenç bir yaratıktı. Köydeki iblisleri tolere etmiştim çünkü hastalıktan daha kötü değillerdi ama bu... Bunu tolere edemezdim. “Söyleyebileceğim o kadar çok şey vardı ki, ona ağzının payını verebilirdim.”

“Sırtıma sokulduğunda yaşadığın öfkeyi hissettim.” Yüzüne aydınlık bir gülümseme yayıldı, ifadesi değişti. “Yine de öfkelenmenin anlamı yok. İnsanları kızdırmak için sataşıyorlar. Damarına basmanın yolunu bulduklarında üzerine gelmeye devam ederler. Onlarla mümkün olduğu kadar az konuşurum. Sana da öyle yapmanı tavsiye ederim.”

“Söylemesi kolay.”

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. İşte yine o adam olmuştu, kendine az da olsa ciddiyetinden sıyrılma fırsatı tanıyan o adam. Karşı konulması oldukça zor olan adam.

“Seni bu kadar keyiflendiren ne?”

Derin bir nefes aldı ve başparmağını yavaşça kalçamda gezdirdi. “En güzel anılarımdan bazıları annemle birlikte

tarlalarda çalıştığımız zamanlara ait. Bahçeyle uğraşmayı ve bitkilerle çalışmayı çok severdi. Ben de onun bu tutkusunu paylaşmaktan keyif alırdım. Pek çok açıdan kolay bir hayatı olmadı ama tarladayken yüzü hep gülerdi. Burada birlikte olmak moralimizi yükseltirdi. Bu birlikte yaptığımız bir şeydi. Kimsenin bizden alamayacağı bir şey. O günleri özleyorum.”

“Seni uyarmalıyım ki ben bir acemiyim. Yöntemlerimin anneninki gibi olacağından şüpheliyim.”

“Bitkileri tutkuyla seviyorsun. Onlardan bahsederken bunu ses tonundan anlayabiliyorum. Yöntemin farklı olabilir ama aldığın keyif aynı. Nasıl yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Neden devam etmedin?”

Bana baktığında yüzü gölgelenmişti. Gözlerindeki ifadeyi okuyacak kadar iyi göremiyordum. Tarlaya yaklaştık ama hâlâ beni bırakmamıştı, yavaşladı.

“Herkes annemin sahip olduğu yeteneklere sahip değil. Ama sende öyle bir yetenek var gibi görünüyor. Şifalı bitkilerle nasıl ilgileneceğimi biliyorum çünkü bu, ejderha soyunun görevidir. Aynı zamanda yaraları iyileştirmeye yardımcı olacak birkaç temel şey biliyorum. Bunları bilmesem zaten ölmüş olurdum. Onun dışında, ben de bir acemiyim. Rehberliğe ihtiyacım var. Çoğu insanın var. Periler iksirlerine ve büyülerine benzersiz bir güç katmak için Everlass kullanırlar ama senin etkisizleştirici iksir diye iddia ettiğin şey usta işi gibi görünüyor.”

“Ben bir usta sayılmam. Yine de asılsız iddialarda bulunmadığımı öğreneceksin. Hadi, işe koyulalım.”

“Sabırsızlanıyorum.”

Sanki bunu gerçekten kastetmiş gibiydi.

Serçe parmağım derinliğinde büyük ahşap tepsiler taşıyan yüksek m. asalarlarının kenarı boyunca sıralanmıştı. Ay tüm gücüyle parlıyor ve bolca aydınlık sağlıyordu. Gece esintisi yaprakları savuruyor ve uzakta bir gece kuşu ciyaklıyordu.

Gülümsedim ve bir an için gözlerimi kapatıp her şeyi içime çektim. Nyfain sessizce, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

Ellerimi açtım ve derin bir nefes aldım. “Önümde gecenin doğru saatinde çalışabileceğim bu kadar çok Everlass bitkisi var ve büyük bir canavarın ya da başka bir yaratığın beni öldürmesi konusunda endişelenmeme gerek yok. Tedirgin olmam ya da sürekli omzumun üzerinden bakmam gerekmiyor. Rüya gibi.”

“Bunu içinde bulunduğun kâbusu yok etmek için yapmıyor olsaydın rüya olurdu.”

“İçine etmesen olmazdı.” Parmaklarımı tepsilerden birinde gezdirdikten sonra kenarını yokladım. “Sedir ağacından tepsiler daha iyi sonuç verir. Yanılmıyorsam bu tepsi çam ağacından. İkinci tercih olabilir.”

“Ben tam tersini duymuştum.”

“Kitap da tam tersini söylüyor. İkinci el bilginin de bir sınırı vardır. Annen çam dedi diye sen de ona uydun. Muhtemelen annenin annesi de aynı şeyi söylemişti. O kitabı kaleme alan adam da böyle duymuş olmalı. Bunu sorgulamak için bir sebepleri yoktu. Kitabı okumadan önce meşe kullanmıyor olsaydım, ki daha kötüydü, ben de denemeyi düşünmezdim. Ancak farklar yeterince açıktı. Bu da diğer ahşap türlerinin etkisini merak etmeme neden oldu. Deneme yanılma yoluyla sedirin en iyi sonucu verdiğini keşfettim. En merhametlisiydi ve yaprağı en güçlü şekilde koruyordu.”

Beklentimin aksine bir yorum yapmadı. Biri bana annemin bilgisinin yanlış olduğunu söyleseydi muhtemelen tartışmak isterdim. Yine de ona tepsileri değiştirmesini söylemedim. Açıkça görülüyordu ki iblislerin gevezeliklerine alışmıştı. Muhtemelen benim konuşmalarına da bağışıklığı vardı.

Parmaklarımı son tepsinin üstünde gezdirirken durakladım.

Onu kaldırıp yere fırlattım. “Biri bunu cilalamış. Bu, yaprakları iki kat daha hızlı soldurur.”

Kollarını kavuşturdu, hâlâ beni izliyordu. Bocaladım. “Bu bir testti, değil mi?”

“Evet. Kitapta var mıydı?”

“Hayır. Bunu zor yoldan öğrendim. Bir keresinde üretimi artırmaya çalıştım çünkü bir komşum ölüm döşegindeydi ve iksiri yapan eşi avda yaralanmıştı. O zaman annem de ağır hastaydı. Üretimi iki katına çıkarmaya çalıştım. Komşunun tepsisini kullandım ve neredeyse tüm yaprakları kaybediyordum.”

“Komşuyu kurtardın mı?”

“İkisini de kurtaramadım. Kimseyi kurtaramadım. Sadece buradaki zamanlarını uzattım.”

“Ama yine de hepsini kurtarabileceğini düşünüyorsun.”

Sesi sertleşmişti. Huysuz Bay Sikik hep köşede bekliyor gibiydi.

“En azından deniyorum. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?”

“Yöntemin nedir?”

“Bu tepsilerin büyüklüğüne bakılırsa dolana kadar birini tutarak arkamdan gelmen gerekecek.”

Başka bir şey söylemeden ilkinı aldı ve ben de bitki başına bir tane olmak üzere gördüğüm en büyük ve sağlıklı yaprakları toplamaya başladım. Bu arada onun atladiğı budama işlerini de hallediyor, bitkileri düzeltmeyi de rutine ekliyordum. Bu bitkilerle ilgilenmek bir bakıma rahatlatıcıydı. Meditasyon gibiydi. Muhtemelen onlara sevgi ve özen göstermek, aileme ve arkadaşlarıma da sevgi ve özen gösterebileceğim anlamına geliyordu.

Sıranın yarısına geldiğimde, derinden gelen mırıldanma ve yumuşak bir melodi duydum. Notalar zarifçe yükselip alçalıyordu, güzel ve sarhoş ediciydi. Arkama baktığımda onun da benim gibi, huzurlu ve dalgın olduğunu gördüm. Sanki farkında olmadan şarkı söylemeye başlamış gibiydi.

“Daha yüksek sesle lütfen,” dedim tepsisine üç yaprak bırakırken. Böylece onun derin, duygulu gözleriyle karşılaştım.

“Annem Everlass tarlasında çalışırken bu şarkıyı söylerdi. Yüksek sesle söylemek istememiştin.”

“Çok güzel. Annen lanetten önce mi öldü?”

“Evet.”

“O zaman bu kâbustan kurtuldu.”

“Bu, onun kurtulabildiğı tek kâbustu.”

Elimi tepsiyi tutan elinin üzerine koydum ve başparmağımı parmak eklemlerinde gezdirdim. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için tekrarlardım. “Daha yüksek sesle söyle lütfen.”

Bu sefer şarkıyı sözleriyle söyledi ama bilmediğim bir dildeydi.

Eski bir dil gibiydi, sesli harfleri yuvarlak ve sessiz harfleri yumuşaktı. Mükemmel sesi hâlâ derin ve hırıltılıydı ama beklenmedik bir şekilde hoşuma gitti. Moralimi yükseltti ve endişelerimi yatıştırdı. Tatlı bir kederle kaplı ses tonu

yumuşak bir ağıt gibiydi. Sesi gittikçe artıyor, tembelce havada süzülüyordu.

Ne olduğunu anlamadan üç tepsisi de yeterli seviyede dolmuştu. Her birinde ikişer tepsilik yer olan iki el arabası getirdi ve tepsileri onlara koydu, ardından ikimiz de bir el arabasını alıp yola koyulduk. Bitkiler ve otlarla çalışmak için çeşitli alanların bulunduğu ve iki masanın boylu boyunca uzandığı büyük bir kulübeye vardığımızda şarkı dudaklarında son buldu. Yokluğu kalbimde bir sızı bıraktı.

Tepsileri en yakın masanın ucuna yerleştirmeme yardım ederken, “Annen de böyle hüznü mü söylerdi?” diye sordum.

Bir an beni inceledi, bu son zamanlarda sıkça yaptığı bir şeydi. “Ben hep öyle düşünürdüm ama o neşeli bir şarkı olması gerektiğini söylerdi.”

“Sözlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Tulumbadan su almak için kovaları kaldırırken başını salladı. “Annem Kurt Kral Cincious ve kraliçesi Elmerdonna tarafından yönetilen Flamma Krallığı’nın dağlık bölgesinden. Kendilerine özgü dilleri vardı. Onların krallığında buna izin veriliyordu ama buradaki kral bunu yasakladı. Annemin kolayca sır taşıyabileceğini öne sürdü.”

“Vay canına. Kulağa çılgınca geliyor.”

“Deliliği son zamanlarında ortaya çıkmadı. Hiçbir zaman akli başında olmamıştı zaten, sadece bunu sır gibi saklamayı iyi beceriyordu.”

“Ve o sırrın bizi düşürdüğü duruma bak.”

Kovayı tulumbanın önünde tuttum ama kovayı elimden aldı. “Bu bir erkek işi.”

“Su pompalamak erkek işi mi?”

Gülümsemesi yüzündeki tüm sert çizgileri ve yara izlerini yumuşattı. Pazısını gösterdi. “Güçlüyüm. Zeki hanımefendiler için su taşıyım.”

Güldüm ve o çalışırken geri çekildim. “Ekmeğini kazanıyorsun demek?”

“Çocukken hep angarya işler yapardım. Yaşıma göre iriydim ama bitkileri ve şifalı ilaçları işleyecek doğal beceriden yoksundum. Benim gücüm... Yani, bu güç... Kas gücü. Kuvvet. Bir ejderha erkeği imajını korumak. Eğitim sırasında ve sonrasında diğer ejderha şekil değiştirenlerle kardeşlik kurmuş olsam da birbirimizle her zaman anlaşmazlık içindeydik. Bize rekabet etmemiz öğretildi. Bununla kaldırabilir misin?”

Su kovasını iki elimle kaldırdım. “Evet, teşekkürler.”

Başını salladı, her iki elindeki birer kovayı sanki hiçbir şey taşımıyormuş gibi kolayca tutuyordu. Bu arada, ben muhtemelen benimkinin yarısını döktükten sonra o daha fazlası için geri döndü.

“Bize yer edinmek için birbirimizle rekabet etmemiz öğretildi. Birbirimize hükmetmek için. Birbirimize içten içe hep düşmanlık besledik. Fabrikalarda çalışan kadınlar... Onlar farklıydı. Her zaman uyum içinde çalışırlardı. Diğerinden daha iyi olduklarını göstermeye çalışmak yerine birbirlerine yardım ederlerdi. Muhtemelen annemle çok fazla zaman geçirdiğim içindir ama ben de böyle düşünüyordum. Babam bu tavrımdan nefret ederdi. Bu yüzden bana zayıf derdi.” Gülümsemesi soldu. Elindeki kovaları masaya bıraktı ve benimkileri almak için uzandı.

“Peki ya sen?” diye sordum.

Suyu ilk tepsiye dökünce ben de yaprakları yeniden düzenlemeye başladım.

“Bekle, aman dikkat!” Su doğru derinliğe geldiğinde elimi kaldırdım. “Çok fazla değil. Sel tarafından yutulmuşlar gibi çok derinde olmayı sevmezler. Onları nemli tutacak kadarı yeterli.”

Başını salladı ve diğer tepsilere yöneldi. Soruma cevap vermemeyi mi planladığına yoksa zamana mı ihtiyacı olduğuna emin olamadım. Bu yüzden üstelemedim.

“Bunları içeride mi kurutuyordun?” diye sordu.

“Evde mi? Evet, çünkü evde yüksek ayaklı masam yoktu, vahşi hayvanların yapraklara ulaşmasını, çaresiz komşuların onları çalmasını ya da şeytanların üzerlerine işemesini istemiyordum. Arka bahçemiz tahmin edildiği kadar تنها bir yer değildi. Beni kaçırmadan önce orada pusuya yattığın için bunu biliyorsundur zaten.”

“Ama ay ışığında kalsalar daha mı iyi olur?”

Dudaklarımı büzdüm. “Aslında bilmiyorum. Bir tane koyalım ve deneyelim. Ama şafakta içeriye getirilmesi gerek. Bana anahtar bırakacak kadar güveniyor musun?”

“Şu anda evet. Bir saat sonra, muhtemelen değil. Ama içeriye ben taşıyım. Sen her şeyi dökersin.”

Haklıydı. Tepsiler büyük ve ağırdı.

Küçük bir masa kurup tepsiyi üzerine yerleştirirken geride durmam için ısrar etti. Bunu yaptıktan sonra ellerini kalçalarına koydu ve önce tarlalara, sonra da gökyüzüne baktı.

“Ne oldu?” diye sordum.

Tekrar beni incelemeye başlamıştı. “Muhtemelen seni geri götürmeliyim.”

Bir yanımla gitmek istemiyordum, burada kalmak ve Everlass ile deneyecek yeni şeyler bulmak istiyordum. Ya da o arkamdan gelirken gül bahçesini kontrol etmek. Ya da sadece... Onunla biraz daha kalmak. Ay ışığında şarkı söylerken onu dinlemek ya da geçmişle ilgili daha fazla hikâye anlatmasını istemek. Belki ben de karşılığında benimkilerden birkaçını anlatırdım. Böyle sakin olduğunda ona eşlik etmek çok kolaydı. Onunla konuşmak kolaydı. Şakalaşıp eğlenebileceğimizi hissediyordum. Düşman olmak yerine arkadaş olabiliydik.

İzleyin millet, kaçırın kişi kaçırdığı kişiyi iyi biri olduğuna inandırıyor. Merak etmeyin, onu kaleye kilitlediğinde ve ailesini görmesine izin vermediğinde gerçeği anlayacaktır...

“Evet, muhtemelen,” diye mırıldandım.

Kaleye yöneldiğimizde kolunu bana dolayarak elini tekrar kalçama koydu. Bunu yapmasına muhtemelen gerek olmasa da karşı koymadım. Yarın düşman olmaya geri dönebilirdik. Şimdi bu ânın tadını çıkarmak istiyordum.

“Hayır,” dedi kaleye giden yolu yarıladığımızda. “Ben zayıf değilim. Kadınlarla yaşam ve sağlık üzerine uğraş vermek bir erkeği zayıf yapmaz. Aksine beni daha da güçlendirdi çünkü beni uysallaştırdı. Farklı bir bakış açısından bakmamı sağladı. Bana savaş eğitimlerinden asla öğrenemeyeceğim bir şeyi öğretti; hoşgörüyü. Ama bunu babama açıklayamazdım. Kadınlarla ilişkisi pek iyi değildi. Doğrusu, onları bir bütün olarak görmezdi.”

“Sorunlu biriymiş. Peki annen onunla neden evlendi?”

“Görücü usulü evlenmişler. Soyluların bu tür konularda pek bir seçme şansı olmadığını biliyor olmalısın. Para ve gücü, hem sosyal hem de sihirsel açıdan birleştiririz. Ailelerimiz ittifaklarımızda dikkatli seçimler yapar.

“Lanetten önce ailen senin için bir eş seçmiş miydi?”

“Evet. Bu benim karar verebileceğim bir konu değildi.”

“Ne oldu peki?”

“Sonunda mı? Lanet oldu.”

Verandaya çıkan merdivenlere ulaşınca ayrıntıya girmedi. Aslında ayrıntı vermesine gerek de yoktu. Geriye kalan tek soylu oydu. Belli ki planları gerçekleşmemişti.

Yavaşlayarak kapıya baktı. Ahşap çerçeveye kaplı birkaç cam panelden oluşuyordu ve bunlardan birine çıplak bir kış dayanmıştı. Kadına benzeyen birinin sırtı yukarıdaki cam bölmeye doğru itiliyordu. Hemen ötesinde iki bacak ayırık bir şekilde duruyor, cama yaslanan beden hareket ederken dizler bükülüyordu. İki avuç içi cama yaslanmıştı. Birileri arka kapıya dayanmış sevişiyorlardı.

“Etrafından dolaşalım,” dedim çabucak. Çünkü Ny-fain’in kapıyı zorla açıp ikilinin samimi ânını mahvetmek isteyeceğini biliyordum. Belli ki bu saçmalıkları daha önceki kürklü olayında olduğu gibi görmezden gelmiyordu.

Parmakları öfkeyle kalçama gömüldü. Gerilen çenesinin yan tarafında kas seğirdi. Yine de dönüp kalenin yan tarafındaki başka bir girişe yöneldi. Neredeyse oraya varmak üzereyken durdu. Usulca küfrettikten sonra beni kollarıyla sıkıca sararak yan tarafına bastırdı.

“Ne ol—”

“Hiçbir şey söyleme,” diye fısıldadı öfkeyle. Elini omzuma götürerek beni ağaçlara doğru itti.

Ayak parmağımı bir taşa çarptım, dengemi korumaya çalışırken beni yakaladı ve dik durmam için yardım etti.

Ağaçların arasına girince fısıldayarak, "Bizi arıyorlar. Bu ya şüphelendikleri ya da benimle uğraşmak istedikleri anlamına geliyor. İkincisi olup olmadığını anlamalıyız," dedi.

"Seninle ne hakkında uğraşmak istiyorlar?"

Bir ağacın arkasına saklandı ve beni de kendisiyle birlikte sürükleyerek ağaç kovuğuna doğru itti. Yakınımda durarak beni vücuduyla hapsetti, sıcaklığıyla sarmaladı.

"Erdemimi çok ciddiye alıyorum ve lanet patlak verdiğinden beridir de bekâırım. Bunun birkaç nedeni var ama bunlardan biri, o kaledeki diğer herkesi bozdukları gibi beni de cinsel anlamda bozmalarına izin vermeyecek olmam. Şimdi sen burada olduğun için benim kırılmaya başladığımı düşünecekler. Gerçek kaderimi –başarısızlık ve ölümü– gördüğüm için görevimi bırakıp erdemimden vazgeçmeye karar verdiğimi düşünecekler. Seni bilerek kaçırdığımı ve doyana kadar seni cinsel olarak kullanmayı planladığımı düşünecekler. Bu yanılsamayı bozmak istiyorum. Beni suçlu gösterip benimle alay edecekler. Bıçağı bana doğru bükmek ve bunu yaparken de aklımı karıştırmak istiyorlar. Üzerimde güç sağladıkları anda hayvanımı kışkırtmak için senin peşine düşecekler."

"Peşime düşmeleri neden senin hayvanını kışkırtsın ki?"

"Çünkü ben paylaşmam, Finley. Seçtiğim kişi üzerinde hak iddia edersem onun için başka biri olamaz. Ne onun için ne de benim için. Ben peşini bıraksam bile hayvanım bırakmaz. Beni kullanarak seni mahvetmeyi amaçlayacaklar. Ama sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim, anlıyor musun? Sana dokunmalarına izin vermeyeceğim. Burada benim korumam altındasın. Seni güvende ve sağ salim tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ne gerekiyorsa."

“Ama beni kirlettiğini düşünmelerini ve benim de buna ayak uydurmamı istiyorsun. Aksi takdirde foyamız ortaya çıkar ve ölürüm ya da başıma daha kötü bir şey gelir.”

Elini yavaşça kaldırdı ve başparmağını çenemin kenarında gezdirdi. Kalbim bu hassas dokunuşla çırpındı.

“Planım seni geceleri odanda tutmaktı. Ama hayat kurtaran bir etkisizleştirici iksir yapabildiğini öğrenince planlar değişti. Sana iyi bir adam olmadığımı söylemiştim, prenses,” diye mırıldandığında sesi bir parça gergindi.

Gerildi ve başını biraz sağa çevirdi.

“Kokumuzu aldılar,” diye fısıldadı. “Yaklaşıyorlar.”

Hayvanım göğsümde kıpırdandı. Kokulara erişimine ihtiyaç duyduğum için onu biraz çekiştirdim. Aceleyle ortaya çıktı, tanıdık ateş içimi kavurdu ve küf gibi bir koku duyularıma hücum etti. Burnumu kırıştırdım.

“Evet, bu güçlü bir iblisin kokusu,” dedi. “Ne kadar güçlüyseler kokuları da o kadar küflü olur. Bunu anlamak senin için zor olabilir ama bu senin seçimin değilmiş gibi rol yapmanı istiyorum. Bu konuda seni zorluyormuşum gibi davran.”

“Ahlaki değerlerini yitirdiğini ve kendini alçalttığını düşünmelerini sağlamak, böylece sonunda senin üzerinde bir etki yarattıklarına ikna olmaları için mi?”

“Tamam, belki senin için anlaması zor bir konu.”

“O kadar da zor değil. Daha bir saniye önce kelimenin tam anlamıyla heceledin.”

“Belli ki bu kalede yeterince uzun kalmamışsın.”

Ellerimi tuttu ve başımın üzerine doğru iterek iki bileğimi de iri ellerinden biriyle kavradı. O sert vücudunun her santimini benimkine sıkıca bastırana kadar yaklaştı.

Boştaki elini kalçama yerleştirdi ve başını eğerek dudaklarını boynumda gezdirdi.

“Direniyormuş gibi yap,” diye mırıldandı. Biraz eğildi ve kalçalarını bana doğru itti. Sertleşmiş erkekliği uyluğuma sürtündü ama ihtiyacım olan yer orası değildi. Bir bacağıma kalçasına doğru kaldırdım. Dizimi yakaladı ve kasığını tekrar bana bastırdı.

“Hayır, lütfen,” dedim boğuk bir sesle. Boynumdaki ateşli bölgeyi emerken inledim. Dudakları çeneme kadar kalktı ve dudaklarımın hemen kenarında son buldu. Tekrar dönerek pantolonuyla tam da onu istediğim noktaya sürtündü.

Pis bir şekilde kıkırdadı. “İyi bir oyuncu değilsin.”

Hafifçe kıpırdanarak dudaklarını tam önümde duracak ama değmeyecek şekilde ayarladı. Nefeslerimiz birbirine karışıyordu. Tekrar bana doğru bastırduğında sertliğini tam oramda hissettim.

Göz kapaklarım titreşerek kapandı. O kadar tahrik olmuşum ki kendime engel olamıyordum. Lanet olsun, bende uyandırdığı hislerden çok daha fazlasını istiyordum. Onun seksi vücudunun benimkine sürtünmesini. Daha fazla sürtünmesini. Daha fazla sıcaklık yaymasını. Daha fazlasını, *daha fazla...*

Kalçalarımı oynattım. Vücudum gerildi.

Boştaki elini sertleşmiş meme ucuma doğru götürdü. Başparmağıyla giysilerimin üzerinden ovuşturdu ve sırılıklam olmuş vajinama zevk dalgaları gönderdi. Arzuyla inledim.

“İşlerin böyle olması çok kötü,” diye mırıldandı. Dudaklarını benimkilerin etrafında gezdirdi, bileklerimi sıkıca tutup aletini iyice derinlere bastırdı. “Seni merhamet dileyeceğin şekilde becermek isterdim.”

“Evet.” Diğer bacağını da yukarı kaldırıp ona doladım. Kalçalarım çılgınca sarsıldı.

Elini kıyafetimin altına soktu ve korsajımın bağlarını çekiştirdi. Kumaş yırtıldı. Göğsümden aşağı doğru kaydı. Sert eliyle vücudumu okşadı.

İçimdeki hayvanın dışarı çıkmasından mı yoksa içimde zonklayan bu korkunç acıyı dindirmek için duyduğum çaresizlikten mi bilmiyorum ama tam anlamıyla şehvetli birine dönüşmüştüm.

“Becer beni, Nyfain,” diye yalvardım. “O sertleşmiş aletinle senin için kıvranan kadınlığımı mahvet.”

Hırladı ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

Dünya döndü ve sonra tamamen yok oldu. Şu anda sorunlarımız ya da bir mahkûm olmam umurumda bile değildi. Bu, yarın düşüneceğim bir angaryaydı. Şu anda tek ihtiyacım olan o koca aletin korkularımı ve endişemi alıp götürmesiydi. Hayatımdan bir kaçışa ihtiyacım vardı ve o bunu sağlayacaktı.

Parmaklarının arasına aldığı meme ucumu sıktı. Acı nefesimi kesti ama aynı anda tatlı mı tatlı bir zevke dönüştü. Ellerimi kurtarmak için mücadele ettim, böylece onun mükemmel vücudunu hissedebilecektim.

“Senin için sıırıslıklamım, beni becermeni istiyorum Nyfain,” dedim boğuk bir sesle. “İçime girmene ihtiyacım var.”

“Siktir,” derken kelimelerinde acı vardı. “Çok seksisin.”

Bana sert, iz bırakan bir öpücük verdi. Bir iniltiyle ağzımı açtım ve o da aceleyle ağzımı doldurdu. Dili ağzımın içinde gezindi. Ah, kutsal tanrıça! Tadı çok güzeldi. Duman ve taze bahar sabahı gibiydi. Avin heyecanı gibiydi.

Kendimi ellerinin üzerimde bıraktığı hisse ve vücudunun beni ağaca hapsedmesine kaptırarak kalçalarımı çılgınca ittirdim. Elini dizimin arkasına doladı ve üzerime abandı. Sert aleti bana sürtünüyordu. Arada kıyafetlerimiz vardı. Bu tüketen acı beni çaresiz bıraktı.

"Direniyor olman gerekiyordu," dedi dudaklarıma karşı. Nefesi artık hızlı çıkıyordu.

"Hayır!" dedim ve yakınlaşmak için mücadele ettim. "Dur!"

Nefes nefese ve çaresiz şekilde beni tekrar öptü. Sonra da üzerime daha sert abandı ve ağzımın içine hırladı. Dili kalçalarıyla aynı anda hareket ediyordu.

Bacaklarımı indirip pantolonuma uzandı. "Akşam rüyanda ne görüyordun?" diye sordu. "İblis sana erotik bir rüya yaşattı. Rüyanda neler görüyordun?" Düğmeyi açtı ve fermuarı indirdi. Çaresizce bacaklarımı açtım.

"Ellerimi kullanmama izin ver," diye yalvardım. "Aletine ulaşmak istiyorum."

"Rüyanda ne görüyordun?" diye ısrar etti.

Pantolonumun bir tarafını aşağı itti ve bunu tek eliyle başardı.

Ellerimi serbest bırakmak için mücadele ettim. "Bırak da sana dokunayım. O koca aletini boğazıma kadar sokmanı, sonra beni ters çevirip içime daldırmanı istiyorum."

"Ne kadar istesem de seni becermeyeceğim, Finley. Seni mahvetmeyeceğim."

Sanki anlamam için bana yalvarıyor gibiydi. "Yapabileceğim en iyi şey seni tatmin etmek," dedikten sonra elini pantolonumun içine ve bacaklarımın arasına soktu.

Parmakları külotum boyunca, sırlıklam vajinamın kenarlarında gezinirken ağzım açık kaldı. Parmağını içeri daldırdığında dünya durdu. Açlığın ürpertisi bedenime yayıldı.

“Evet,” diye fısıldarken bacaklarımı onun için açtım. “Yani...” Sesimi yükselttim. “Hayır, lütfen, hayır. Şimdi değil. *Ya da hiçbir zaman.*”

Bir parmağı yavaşça kaygan kıvrımlarımda gezinirken gözlerim yuvalarında döndü.

“Kahretsin, çok ıslaksın,” diye homurdandı. Klitorisime dokunmadan önce parmağını içeri daldırdı. “Seni şimdi boşaltacağım, prenses.”

İki parmağını içime soktuğunda hareketlerim küçük zevk sarsıntılarına dönüştü.

“Seni o kadar sert boşaltacağım ki benim ismimden başka bir şey düşünemeyeceksin.”

Beni öptü ve sonra dilini ağzıma daldırdı. Sert ve hızlı bir şekilde parmaklamaya devam ederken başparmağıyla da klitorisimi okşadı.

İnledim, onunla birlikte yükseliyordum, duyularım zirve yapıyordu.

“Bana rüyada ne gördüğünü söyle,” diye emrettiğinde gücü içimde kabardı. Sert, çıplak meme ucum göğsüne sür-tündü. Parmakları içime girip çıkıyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyordu.

“Seni,” diye itiraf ettim bir zevk çılgılığıyla. Vücudum daha önce mümkün dahi olduğunu düşünmediğim bir şekilde sarsılıyordu. Parmakları ıslaklığıma çarptı. “Beni becerdiğini hayal ediyordum. Beni becermeni istiyorum. Çok fena hem de. Çok sert.”

Homurdandı ve parmakları şimdi zevk verici bir sertlikle hareket ediyordu. Bacaklarımı açtım ve pantolonumun izin verdiği ölçüde ona erişim sağlayarak doğruldum. Başparmağıyla beni okşuyordu. Tam sınırdaydım, sadece... Neredeyse...

“Yüce tanrıça, bu da ne?” dedi bir ses.

Nyfain’in hayvanı agresif bir şekilde yükseldi. Sanki bir ip omurgamı çekiyordu. Benim hayvanım da dışarı çıkmak için mücadele ederken ateş zaten ısınmış olan bedenimi âdeta eritti. Başımı belaya sokmasın diye hayvanımı zorla yatıştırırken Nyfain elini pantolonumdan çekti. Beni ağaçtan çekip aldı ve sahiplenici bir şekilde vücuduna bastırdı.

Acı dolu bir çığlık attığımda rol yapmıyordum.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

“Cık, cık, Nyfain,” diye söylendi iblis. Bu, daha önce merdivenlerin dibinde gördüğümüz adamdı. Bizi takip etmiş olmalıydı. “Kadınını zorladığında, bu onun pek de iyi vakit geçirmediği anlamına gelir. Yoksa seksle onun gözüne girebileceğini mi düşünüyorsun? Çok şeytani bir davranış.”

Bir kez daha iğneleyici bir cevap vermemek için kendimi zor tuttum. Ama gerçekten de orgazm olmak üzereyken ben-den çıkan seslerden yola çıkarak iyi vakit geçirmediğimi mi düşünmüştü? Hiç mi bir kadını tatmin etmemişti bu adam?

Ağzının payını vermek yerine, olmaya çalıştığım kurtarılmaya muhtaç kız rolüne bürünerek Nyfain’i kucaklayıp yüzüme şaşkınlık ve korku ifadesi oturtmaya çalıştım. Muhtemelen ekşi bir koku almış gibi görünüyordum. İblisin pis kokusu etrafta dolanırken bu çok da mantıksız gelmezdi.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Nyfain.

“Ah, hiçbir şey,” diye cevap verdi iblis sırtarak. “Sadece hanımefendinin başka bir lezzet tatmak isteyip istemediğini görmek için gelmiştim. Mesela benim gibi. Herhangi bir kısıtlamaya gerek kalmadan ona iyi vakit geçirtebilirim.”

Nyfain'in vücudu gerildi ve parmaklarını saldırgan bir şekilde etime bastırdı. Dönüp pantolonumu yukarı çekerek yavaşça düğmeledi ve gömleğimle açıkta kalan göğüslerimi örttü. Bakışları bir an yüzümde gezindi, saçlarımı yanağımdan çektikten sonra kolunu bedenime doladı.

"Benden başka kimseye dokunamaz," diye hırladı ve beni ağacın etrafından dolaştırıp kaleye yönlendirdi.

"Şimdilik," dedi iblis ipeksi sesiyle.

Korsajım hâlâ kaymış vaziyette, onun sert hareketleri yüzünden yürürken şişmiş kadınlığım zonklayınca sendeledim. Vajinam kalp gibi atıyor, katlanılmaz doruklara ulaşıyor ve sonra istekli bir şekilde gevşiyordu. Karıncalanan dudaklarımı yalayarak öpücüğünü hatırladım. Ulu tanrıça! İstediginde çok iyi olabiliyordu.

Çiftin hâlen cama yaslı durduğu arka girişe doğru ilerlerken, "Seninle ne işim var benim?" diye homurdandı usulca. Aslında kendi kendine konuşuyordu.

"Hayatıma karşılık tehlikeli bir oyun oynuyormuşum gibi görünüyor," diye karşılık verdim. İçinde bulunduğum durum beni her zamankinden biraz daha asabi yapmıştı.

Kapıyı itti. Çift, uzuvlardan oluşan bir yığın hâlinde yeri boyladı. Adamın gözleri kısılmış ve alev alev yanıyordu. Kadınlıklar ise tahrikten sıırıslıklam olmuştu. İçim yeni bir arzu seliyle doldu ve aklım birkaç dakika öncesine, o hünerli parmaklar içimde gezinirken ağaca hapsedildiğim zamana gitti.

Tanrıça bana güç versin, daha fazlasını istiyordum. Çok daha fazlasını. Bedenim beynimle hemfikir değildi. Nyfain söz konusu olduğunda mantığım tamamen yok oluyordu.

Uyumam gerekiyordu, tercihen iyi bir mastürbasyon seansından sonra.

Koridorda çiftler vardı ve bakışlarım onların arasında gidip geliyordu. Yüzü bir kadının kalçalarının arasında olan bir adam. Bir köşede birbirlerine karşı kıvranan iki kadın. Beş erkeğin ortasında, tanrıçanın ona verdiği tüm delikleri ve aradaki farkı kapatmak için iki elini kullanan başka bir kadın. Belli ki çoklu görevlerde oldukça işlevseldi. Başka bir köşede ise kendinden geçen üçlü bir grup vardı.

“Lanet olsun,” diye inledim ve sendeleyerek Nyfain’e doğru yürüdüm.

Yüzüme bakıp etrafına göz attıktan sonra beni kollarının arasına aldı. Görünüşe göre tüm bu olanları görmezden geliyordu. Etrafımızdaki onca seks onu ürkütmemişti. Bunu hiç anlayamıyordum, aniden ahlaksız bir karmaşanın içine düşmüştüm. Yeniden.

Dilimi kulağında gezdirerek, “Hadi gidip başladığımız işi bitirelim,” diye mırıldandım.

“Sabah bunun için kendinden nefret edeceksin.”

“Muhtemelen.” Dudaklarımı boynunda gezdirdim. Ne fis ılık kokusundan, teninin sıcaklığından ve beni saran gücünden zevk aldım. “Daha azı için de kendimden nefret ettiğim oldu.”

“Bunun doğru olduğundan şüpheliyim. Birbirimizden etkilenmiyoruz, prenses. Etkilenen hayvanlarımız. Onların yerine mantığımıza kulak vermeliyiz.”

“Emin misin? İblis ortaya çıkana kadar senin hayvanını hissetmedim bile.” Dudaklarımı çenesinde gezdirdim ve dudağının kenarını hafifçe öptüm.

İrkilerek uzaklaştı ama sonra beni kaldırıp omzuna attı. "Ben her zaman hayvanımla bağlantıda kalırım. Bunu yapmak zorundayım, yoksa onu kaybedebilirim. Seni becermek için duyduğu çaresizliği anlatamam. Kafana girmesine izin verme."

Sözlerinin içi boştu, sanki kendisi de buna inanmak istiyormuş gibiydi.

Beni kabaca kulenin kapısının önüne bıraktı ve anahtarları kilide soktu. Akşam saatlerinde öldürdüğü iblis ortadan kaldırılmıştı. Diğer iblislerin bu yüzden mi bizi aramaya karar verdiklerini merak ettim.

İçimdeki arzu kırıntısını bir kenara iterek, "Her zaman bir prenses gibi davranmayacağım, biliyorsun," dedim meydana okurcasına.

"Güzel. Sana yakışmıyor zaten. Ama şu anda davranman önemli. Kaçınılmaz olanı geciktirecek."

"Kaçınılmaz olan ne?"

"İblis kral geliyor ve düşman yaklaşıyor. Cesarete ihtiyacın olacak."

Tüylerim diken diken oldu. Göğsümü kaplayan ani belirsizlik hissiyle zar zor nefes aldım.

"Elle dövüşme konusunda antrenman yapmalıyım," dedim. "Hançerle aram iyidir ve adamların sana söylediklerinin aksine köyümdeki en iyi avcı benim. Yay ve mızrakta da iyiyimdir. Ama yumruklarım o kadar iyi değil. Ayrıca biraz daha güçlenebilirim."

"Beni bıçakladığında gayet iyiydin."

"Onu yapan benim hayvanımdı sanırım. Çünkü bıçağı sapladığımı gerçekten hatırlamıyorum."

“Çok güçlüsün. Hayvanını biraz daha kontrol altına alabilirsin.” Anahtarı çevirdi.

“Beni her gece bu lanetli kuleye kilitleyeceksen kütüphaneye gitmem gerek.”

Kapıyı sertçe açtı ve beni içeri itti.

“Ve beni hırpalamayı bırakmazsan eğer...” dedim odada dururken, “buna pişman olursun.”

Dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Bana meydan mı okuyorsun, prenses?”

Sert sesi ve gözlerinde parıldayan heyecan beni açıklayamayacağım şekilde tahrik etti. Korku ve şehvet baş döndürücü bir karışım yaratmıştı.

Verecek bir cevabım yoktu, bu yüzden ona sırtımı döndüm ve gitmesini bekledim.

“Gömleğini çıkar da korsajından kurtulmana yardım edeyim. Hanımefendinin hizmetçisi şu anda... meşgul olmalı.”

Sıkıntıyla inledim ve gömleğimi çıkardım. Yüzüm kızarmıştı ve utancımın, savunmasızlığımın kanıtını görmemesi için hareketsiz kalmaya özen gösterdim. Arkama geçti ve sıcak nefesi açıkta kalan tenimde gezinirken yumuşak bir hareketle belimden tuttu.

Parmak uçları omuzlarımın üzerinde hafifçe gezinirken, “Az önce boşalamadın,” diye homurdandı.

“Sanırım bu da işkence yöntemlerinden biri.”

Elleri korsajımı tutturan bağlara indi. Korsaj gevşedi ve sonra da açılarak göğsümden aşağı düştü. Bağından kurtulan göğsüm diğerinin yanına sarktı. Aramızdaki elektrik tenimde gezindi.

Gözlerimi kapattım, ellerinin tekrar omuzlarıma yükseldiğini ve yumuşakça masaj yaptığını hissettim.

“Gerginsin,” diye fısıldadı.

Ellerimin geriye doğru süzülüp bacaklarına çarpmasına engel olamadım. Kalçalarını kavradım, erkekliğini arzulu-yordum. Onunla ilgili bir şey beni güvende hissettiriyordu. Beni içine sürüklediği onca pisliğe rağmen varlığı, kokusu ve sahiplenici karakteri –aslında hiç de öyle olmayan– bu krallıkta kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

“Son zamanlarda çok stresliyim,” diye mırıldandım.

“Bu gece erken saatlerde aileni kontrol ettim. Kayıp olduğun için üzgünler ama iyiler. Köyünüz şu anda güvende.”

İçimde sert ve rahatsız edici bir his vuku buldu. Oh çektim. “Onlarla konuştun mu?”

“Hayır. Onları sapık bir röntgenci gibi uzaktan izledim. En kısa zamanda onlar için avlanacağım. Eskiden bunun senin görevin olduğunu biliyorum.”

Ellerimi biraz yukarı kaldırdım ama sonra kendimi durdurdum ve tekrar aşağı inmelerine izin verdim.

“Teşekkür ederim,” dedim usulca.

Ellerini kollarımda gezdirdi. Sonra belime uzandı. Pürüzlü avuçları tenimde gezinerek karnımın üzerinden yukarıya çıktı. Parmakları memelerimin altına dokunduğunda ellerimi tekrar uyluklarına doğru kaldırdım. Başparmakları usul usul tenimin her santiminde geziniyor, belki de onu durdurup durdurmayacağını merak ediyordu.

Durdurmalıydım. Tanrıça aşkına! Onu hemen durdurmalıydım. Ama vücudum alev alevdi. Dokunuşunun verdiği elektrik hissi, üzerime düşen ve beni enerjisiyle saran bir yıldırım gibi içimden akıp geçti.

Başparmağı göğsümün üstünden geçtiğinde içim zevkle sarsıldı.

“Rüyanda sana ne yapıyordum?” diye sordu, iki meme ucumu da parmaklarının arasına alıp hafifçe sıkarak.

“Uyandığımda bacaklarımın arasındaydın.” Ellerimi daha yukarı kaldırmak için dirseklerimi bükerek inledim. Üst kalçalarını okşadım, gücünden zevk aldım.

“Sonra ne oldu?” Sağ mememi avuçladı ve diğer elini karnımdan aşağı indirdi.

Uzandım, şimdi üst uyluklarına masaj yapıyordum. İç kısımlara doğru ilerledim. “Sonra beni yalamak için eğildin.”

Aşağı uzanıp pantolonumun düğmesini açtı. “Seni kendi kıyafetlerimin içinde görmek beni tahrik ediyor,” dedi boğuk bir sesle. “Seni soyduğumda ise daha çok tahrik oluyorum.”

Pantolonumu ayaklarımın dibine düşene kadar kalçalarımın altına itti.

“Bu dantelli küçük külotu da sevdim.” Hızlı bir çekişle onu yırtarak üzerimden çıkardı. “Sanırım bende kalacaklar.”

Önünde çırılçıplak duruyordum. Avuçlarımdan birini sert erkekliğinin üzerine kaydırdım.

Anlamıyordum. Beni hem istiyor hem de istemiyordu. Beni önce reddetmiş, sonra da üzerime gelmişti. Bana büyük bir tutkuyla dokunmuş ve sonra soğuk davranmıştı. Aklımla oynuyordu ve berbat bir nedenden ötürü bu beni heyecanlandırıyordu. Beklenmedik tavırları hoşuma gidiyordu. Sürekli tepki verme ve uyum sağlama ihtiyacı hoşuma gidiyordu. İstedğim zaman çekip gidebileceğimi ve onun da bu konuyu zorlamayacağını biliyordum. Eğer istersem ve hayvanımı kontrol altında tutarsam mesafeme saygı duyacağını biliyordum. Ama şu anda? Meydan okumak için buradaydım.

Ya da belki sadece sonunda becerilmek istiyordum. Bu adam ucundan gösterip vermeme konusunda bir uzmandı.

“Bacaklarını biraz aç,” diye emretti. Güç içimde kabarıyordu.

İnleyerek sözünü dinledim. Pantolonunun içine sıkışmış sert aletine sürtündüm.

Bir elini tekrar göğsüme, diğerini de daha aşağıya kaydırarak bacaklarımın arasına daldırdı. Orta parmağı kaygan ıslaklığımda gezindi.

“İşte böyle prenses, benim için güzelce ıslan.” Boynumdaki bir noktayı sertçe emdi. Parmağı klitorisimin üzerinde tembel daireler çizerken bir ısırığın verdiği acı anında zevke dönüştü. “Rüyada başka ne yaptım?”

“Beni ağaca dayadığında yaptığın gibi parmakladın.”

“Hoşuna gitti mi?”

“Evet,” diye nefes aldım.

Bir parmağını içime sokup ıslaklığı klitorisime yayarken inledim. Hareketlerinin hızı artarken boynumu ısırıldı. Acı ve zevk, sıcaklık ve kıvılcımlar beni içten dışa yakıyordu.

Beni o kadar hızlı ileri itti ki sendeledim. Kendimi ayakta tutmak için yatağın kenarına tutundum. Ellerinden birini sırtımın ortasına dayadı ve diğeriyle aşağı uzanıp iki parmağını ıslak derinliklerime soktu. İlerlemeye başladı. Vücudum kükreyerek canlandı, az önce kaldığı yerden devam ediyordu.

“Seni tatmam gerek.” Arkamda dizlerinin üzerine çöktükten sonra kıcımlı tokatladı ve güçlü bir şekilde kavradı. Beni öne doğru itti ve klitorisimi yalarken bacaklarımı iyice açtı. Titriyor, adını inliyordum. Rüyadan çok daha iyiydi. Şimdiye kadar yaşadığım her şeyden çok daha iyiydi.

Kalçamı ona doğru ittiğimde kıvrımlarımı emdi. Dili klitorisimle oyalandı, ta ki onu da içine çekene kadar... Emişi beni titretti. İçimde patlamalar yaşarcasına inledikten sonra hareket ettim. Elini kığımın üzerine kaydırды ve başparmağını arasına soktu. Parmağını hafifçe büzülmüş deliğimin üzerinde gezdirdiğinde garip bir heyecanla sarsıldım. Ancak daha ileri gitmedi. Ayağa kalktı ve beni çevirdikten sonra yatağa doğru itti.

Saçları karmakarışık ve bakışlarını çıplak bedenimde gezdirirken gözleri yarıya inmişti. Dizlerimin bükülmesine izin verdim ve parmaklarımı bacaklarımın aralarına sokarak ıslaklığımı okşadım.

Pantolonunu çözüp o koca aletini serbest bırakacağını düşündüm ama pantolonunun içinde kendini düzelttikten sonra elimi savuşturup hevesle üzerime eğildi. Parmaklarını içime soktu ve klitorisimi emdi. Boştaki eliyle uzanıp göğsümü okşadı ve daha önce kimsenin yapmadığı bir şekilde meme ucumla oynadı. Daireler çiziyor, hafifçe çimdikliyordu... Bu hareketi ağzının verdiği zevki katlıyordu. Beni kendimden geçiriyordu.

Eline doğru sürtündüm ve kalçalarımı ağzına yaklaştırdım. İşim bitene kadar onu yerinde tutmak için saçlarını sert bir şekilde kavradım.

Hırladı ve daha sert, daha hızlı hareket etmeye başladı. Kendimden geçtim ve titremeye başladım. Zevk her yanıma sardı, odayı ve diğer her şeyi görünmez hâle getirdi. Her şey gerildi ve sonra parçalara ayrıldı. Derin, baş döndürücü, vahşi bir patlamayla boşaldım.

Elleri bedenimde aşağı kaydı ama geri yukarı çıkmadı. Vajinama kondurduğu öpücükler yumuşadı. Dilinin okşa-

maları vücuduma hoş bir ürperti yaydı. Biraz eğildi, dizlerimi yukarı itti ve daha da aşağıya, o yasak deliğin üzerine doğru diliyle ilerledi. Ürpertiyle kıvrandım ve bunun acı verip vermeyeceğini ya da zevkli olup olmayacağını merak ettim. Sınırlarımın ne kadar ileri gidebileceğini merak ettim. Böyle bir yerde bunu yapmamak imkânsızdı.

Her zaman bu tür düşünceleri olup olmadığını ve bunları keşfetmek için kendine izin verip vermediğini merak ettim.

Bacaklarımı itti ve ayağa kalkarak kolunun tersiyle ağzını sildi. Açıklayamadığım nedenlerden dolayı bu bile seksi görünmüştü.

“Biraz uyu,” dedikten sonra döndü, “ve sabah pişman olduğunda sakın bana dırıldır etme,” dedi.

Ardından kapıyı iterek açtı, arkasından sertçe kapattı. Kapıyı kilitlediğinde anahtar sesi yankılandı.

Bu ani kişilik değişimine hafifçe güldüm. Adam açık açık tahrik olduğu için kendiyle savaşıyordu. Benden hoşlanmıyor olabilirdi ama beni becermek istediği gayet açıktı. Konu yalnızca hayvanlarımız değildi, yoksa neden külotumu alsın ki? İkimiz de aynı geminin yolcusuyduk. Ancak bu orgazmdan aldığım inanılmaz zevki mahvetmek istemediğim için bununla yarın ilgilenecektim.

Hayvanımı saldı. Uyuşuk bir şekilde gerilirken ben de yatağın başına doğru süründüm.

Siktir, bu herif tam bir alfa, diye mırıldandı hayvanım. *Baskın davranmasına bayılıyorum. Çok güçlü bir erkek. Yavrularımız çok şanslı, hep korunuyor olacaklar.*

İğrenç. Böyle bir şey olmayacak. Yatağın içine girip aydınlık geceye baktım. Yakında ay kaybolacaktı ve mum yakmayı artık akıl etmem gerekiyordu. *Aslında bize dokunmasına izin*

vermemeliyiz. Eğlenceli olduğunu kabul ediyorum ama muhtemelen bu işin sonu bizim için hayırlı bitmeyecek.

Muhtemelen. Canavarından edindiğim izlenime göre lanetten önceki eylemleri için çok fazla suçluluk duyuyor. Kefaret için kendini bu yarım hayata teslim etmiş. Görevine bağlı ve bu sefaletе başka birini daha sürüklemek istemiyor. Canavarının, onu kurtarman için sana ihtiyacı var. Kendi kendisini kurtarması gerektiğini ima ettim ama pek hoş karşılanmadı.

Tüm bunları ne zaman konuştunuz? Nasıl konuştunuz?

Konuşmadık. İletişim kurmanın birçok yolu var. Konuşmak bunlardan sadece biri. Öğrenmen gerek.

Gözlerimi devirdim. Daha şekil bile değiştiremiyordum. Hayvanımı sadece bir gündür hissediyor ve tanıyordum. Şekil değiştiren olmak hakkında ne biliyordum ki?

Aman, diyerek boş verdim. Çok uykum vardı.

Onu kurtar.

Bu benim uzmanlık alanım değildi. Hem onu kurtarmak hastalıktan ölenlere yardım sağlamazdı.

Hayır, önce insanları kurtarmanın bir yolunu bulmalıydım. Hayvanımla aynı fikirdeydim. Nyfain'in kendini kurtarması gerekiyordu.

Gözlerimi kapattım, son derece rahatlamıştım. Tanrıça yardımcım olsun, kendimi gerçekten iyi hissediyordum.

Aklım ağaç olayına kaydı. Genelde insanların kontrolümü elimden almasına izin vermezdim. Eski sevgilimleyken ellerimin bağlanmasını hiç istememiştim. Savunmasızlığım konusunda ona güvenmemiştim.

Ama Nyfain'le olanlar... Ona tamamen güvenmiştim. Tamamen onun merhametine kalmıştım. Yine de korkmak

yerine inanılmaz derecede tahrik olmuşum. Hiç düşünmeden ona güvenmişim.

Huysuz Bay Sikik gibi davrandığında hâlâ sinirlerimi bozuyordu ama beni koruyabileceğine inanıyordum. Bunu istediğine inanıyordum. Hatta iblisler ortaya çıktığında üzerimde sahiplenici bir tavır takınması hoşuma bile gidiyordu.

Beni etkilemeye başlamıştı. Lanet olsun. Everlass toplarken yardım etmesine izin vermemeliydim. Aklıma kurt düşürmüştü ve şimdi de her şey daha da karmaşık bir hâl almıştı. Bu işten hayır gelmezdi.

Onu kurtar. Krallığı kurtar.

Gözlerim kapanırken, *Erkekler neden bu kadar kırılganlar?* diye düşündüm.

Çünkü bu bize işlere el atma ve lanet olası günü kurtarma fırsatı veriyor, diye ekledi hayvanım.

Haklıydı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

“Hızlan, güzelim. Yapacak çok iş var.”

Hadriel ertesi sabah beni normalden daha erken karşılamıştı. Aynı tuhaf uşak kıyafetini giymiş ama bu kez cılız bıyıklarına biraz yağ sürmüştü. Bu yeniydi. Bıyıklarını işaret ettim.

“Neden?”

“Ah, evet,” diyerek bıyıklarına hafifçe dokundu. “Saçma, değil mi? Dün kıl payı kurtulduktan sonra, saçma sapan göze batma çabalarımı artırırsam iyi olur diye düşündüm. Bu akşamki partiye bu şekilde gitmeyi ve iblislerin beni aptal yerine koymasına izin vermeyi planlıyorum. Bunu yapmaya bayılırlar. Onların elinde acı çekmemek için ödediğimiz bedel bu.”

“Ama onların ellerinde acı çekiyorsunuz.”

“Evet, ama sonsuza kadar değil, anlıyor musun? Ah...”
Boynumdaki izleri fark edince durakladı. “Seni... ısırıldı mı?”

Yüzüm kızardı. Dün gecenin sonuçlarını bu sabah banyo yaptıktan sonra aynada görmüştüm. “Evet. Görünüşe göre boynumdaki morluk yeterli değildi.”

"Seni sadece boynundan mı ısırdı, yoksa... omzundan da ısırdı mı?"

"Neden?" Diğer elimle omzumu kapattım. "Çok sert ısırmadı. Boğazımı sıkıdığındaki gibi değildi. Bu... farklı bir şeydi."

"Cinsel bir şeydi, tabii ki. Ama aynı zamanda ısırdı mı, bir bakayım." Gömleğimin yakasını biraz çekerek omzumla boynumun birleştiği yere baktı.

Ellerini ittim.

Hadriel ısrar edince Leala, "Sadece boynunda var," dedi.

"Ah, şey... Bu çok garip." Gülümsedi. "Basit bir fetiş, sanırım? Her neyse. Yemek yedin mi?"

"Banyodan önce ona bir tepsi dolusu yemek getirdim," dedi Leala, dönüp ellerini ovuşturarak. Bileklerinde acı verici kırmızı izler vardı. Dün gece kesinlikle çok meşgul olmalıydı.

"Merak ettim de... Bilirsin işte..." Parmağımı kasıklarımın etrafında gezdirdim. "Salonu merak ettim. Kadın sakalı için. Ama iblis kısmı için değil. Belki sadece biraz tıraş olabilirim? Sadece... temizlik ve... bir şeylere ulaşımı kolaylaştırmak için." Alev alev yanan yüzümü buruşturdum.

Leala gülümsemesini gizlemek için başını eğdi.

Hadriel ise başını dimdik kaldırarak dilini şaklattı. "Ah, ne kadar şirinsin sen öyle? Etrafımızda en son ne zaman utangaç biri olmuştu, Leala?"

"Uzun zamandır olmamıştı," diye cevap verdi alçakgönüllülükle.

Dikkatleri yanmaya devam eden yüzümden çekmek için gözlerimi devirdim.

"Pekâlâ." Hadriel omzumu sıkı. "Bu durumla kesinlikle ilgileneceğiz. Ama şimdilik yapmamız gereken bir sürü

başka iş var. Önce terzilerle tanışmamız gerekiyor.” Beni dışarı çıkardı. “Seni uyarıyorum. İçlerinden biri çok tatlı. Çok profesyonel. Diğeri ise tam bir bok torbası. Bu rezil herife katlanmak çok zor. Ama yaptığı işte inanılmaz iyi, bu yüzden ona katlanmak zorundayız. Ona zarar vermemeye çalış, tamam mı?”

İki saat sonra, orta yaşlı bir terzinin dağınık atölyesinde duruyordum. Etrafa kumaşlar saçılmıştı. Direklerden sarkıyor, masalardan aşağı süzülüyor, serin havayı içeri alan iki açık pencerenin yanında rüzgârda uçuşuyordu. Üzerine rünediğim ayaklı sehpanın dibinde bir iğne yastığı duruyordu. Bej zemine karşı parlak kırmızı renkte olan bu iğnelik, açıklayamadığım nedenlerden dolayı bakışlarımı üzerine çekiyordu. İğneler garip açılarla dışarı çıkmıştı, başlarındaki küçük boncukların her biri farklı renkteydi. Terzi onu ara sıra ayağıyla itiyor ya da tekmeliyordu. Orada olduğundan bile habersizdi. Bu odadaki diğer her şey gibi bir kenara bırakılmış ve unutulmuştu. Gerektiğinde kullanılıyor ya da hiç kullanılmıyordu. Bu kalenin etrafında kümelenen köyler için bir metafor gibiydi. Ya da belki de krallığımızın tamamı içi.

Bu benim ikinci durağımdı. Bundan önce, Yasak Orman’a bakan üçüncü kattaki çok temiz ve düzenli bir atölyeye uğramıştım. O odada her bir kumaş parçası özenle katlanmış ve yerine yerleştirilmişti. Her yüksüğün bir yeri vardı. Her ölçü dikkatle alınmış ve anında kaydedilmişti. Oradaki her şey hızlı ve verimli geçmişken bu ikinci ziyaretin bir anlamı

olduğunu düşünmüyordum. Terzi, hoş bir mizaca ve rahat bir gülümsemeye sahip, tombul bir yaşlı kadındı. Sıkıcı iş kıyafetlerinde mükemmeldi ve acayip tarzıyla modaya uygun kıyafetler dikiyordu. Leala ve Hadriel her ikisine de ihtiyacım olduğunu düşünüyordu ama modaya uygun kıyafetleri nerede giyeceğimi düşündükleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Geceleri iblislerin ortasında geçit töreni yapacak değildim. Böyle bir heyecana ihtiyacım yoktu.

Terzinin ölçü alması saatler sürmüş gibi geldi. Durup durup aynı ölçüleri ikişer ya da daha fazla kez aldı. Görünüşe göre, ölçerken aklında çeşitli giysiler hayal ediyordu ve her giysinin kendine göre ölçümlere ihtiyacı vardı. Hâlâ hayatta olmasına şaşmamalıydı.

Bir noktada Hadriel yardım için ölçülerimi not almayı teklif etti. İşte o zaman adamın karakterini tüm ağırlığıyla hissettim.

“Bu benim işim, seni asık suratlı pislik. Beni rahat bırak!” diye cevap verdiğinde pek sevilmemesinin nedeni ortaya çıktı.

Hadriel’in kendi kendine kıkırdayınca terzinin suratına yumruk atma zahmetine girmedim.

“Bu akşam Everlass’ı kurutmam gerekecek,” dedim zihnimi meşgul etmeye çalışırken. “Birinin Nyfain’e hatırlatması gerek.”

Terzi Cecil irkilerek soludu. “Senin gibi aşağılık bir paçoz, efendisine adıyla hitap etmeye nasıl cüret eder? Onun değerli Everlass’ı ile hiç uğraşmamalısın!”

“Bana bir daha paçoz dersin taşaklarını yumruklarım,” diye karşılık verdim.

Yavaşça başını kaldırıp da göz göze geldiğimizde aynı yavaşlıkla başını geri indirdi. Mesajımı almıştı. İtiraz etmeyi kesti.

Sonra, “Yeni bir ilham geldi!” diye bağırdı. “Yeniden başlamalıyım. Her şeyi yanlış yapıyormuşum!”

Neyse ki ikinci seferde daha hızlı çalıştı ama yine de oradan çıkmamız bir saat kadar sürdü.

Dışarı çıkarken Hadriel, “Onu hiç bu kadar hızlı çalışırken görmemiştim,” dedi. Bir sonraki işimiz bana yeniden düzenleyebileceğim bir bahçe bulmaktı. “Yani, başlangıçta kesinlikle çok zaman kaybettim ama onu tehdit ettikten sonra işine odaklanmış gibi göründü.”

“Artık onu hızlı çalıştırmak için ne gerektiğini biliyoruz,” dedim.

“Ölçümler için geri dönmene gerek kalmayabilir. İlham geldiğinde genellikle bir şeyler üretmeye başlar. Bazen ilhamın gelmesi sonsuza kadar da sürebilir. Her neyse, aklındaki bahçe nerede?”

Ne yazık ki ilgilenecek bahçıvanlar olmadığı için yanmış ve çoraklaşmış arazide dolaşarak bahçeyi aradık. Bahçıvanlara ne olduğunu sormayı düşünmüştüm ama sanırım cevabı biliyordum. Dirgen kullanabiliyorlarsa uzun süre hayatta kalmış olamazlardı.

Kuledeki odamı görünce o tarafa yöneldim. “Hemen şurada.”

Ama değildi. Önümüzde sarmaşıklarla kaplı tuğla bir duvar yükseliyordu.

Kalenin duvarıyla karşılaşan Hadriel başını salladı. “Hayır, burayı seçemezsin.”

Diğer tarafa döndüğümde de aynı şeyi gördüm. Yukarıya bir bakış attığımda doğru yerde olduğumu anladım. Yukarıdan bakınca bahçenin duvarla çevrili olduğunu fark etmemiştim. Çalılıkların arasında gizlenmiş olmalıydı, bu da çalılıkların çok fazla olduğu anlamına geliyordu.

“Gördün mü?” dedi Hadriel. “Oraya girmenin bir yolu yok. Hey, ne yapıyorsun öyle?”

Duvarın dikenli sarmaşıklardan arınmış bir kısmını buldum ve elimle duvarın tepesine tutunup kendimi yukarıya çektim. Bacağımı duvarın üzerinden attığımda kontrolden çıkmış bir böğürtlen çalısının dikenleri baldırıma saplanarak canımı yaktı. Dişlerimi sıkıp nefes alarak kendimi toparladım ve önümde duran bitki yığınının bakacak şekilde duvarın üzerine oturdum.

“Vay be! Burası ne hâldeymiş!” Kulenin penceresine baktım, sonra aşağıya bakarak planlarımı düşündüm. “Düşersen, Hadriel... Birine haber ver.”

“Oraya giremezsin. O bahçeye girmek yasak!”

“Nyfain yasak bir bahçeden bahsetmedi.”

“Bu bahsedilmesi gereken bir şey değil!”

Böyle demesi orayı daha çekici hâle getirmişti.

Dengemi bulmak için bir an durdum ve duvarın üzerinde yürüdüm. Sol tarafımda bir gül çalılığı ve onların ötesinde de dikenli sarmaşıklardan oluşan bir yeşillik kümesi vardı. Bu sarmaşıkların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama hepsini kesmeyi planlıyordum.

“Bahçe aletlerine ihtiyacım olacak, Hadriel,” diye seslendim. Neredeyse zıplayarak yanıma geldi, inanılmaz derecede endişeliydi. Bu bahçe muhtemelen bir zamanlar kraliyet ai-

lesine aitti, onların özel mülküydü. Bunu tarih kitaplarında okumuştum.

Ama bilin bakalım ne olmuştu? Asillerin hepsi ölmüş ve kral da işleri berbat etmişti. Yani bahçeye el koyduğum için hiç de kötü hissetmiyordum.

Kale duvarına yakın taraftaki devasa bitki örtüsü uzun ve kırılğan yabani otlarla kaplanmıştı. Bitki ya da sebze falan yetiştirmek için kullanılmış olması muhtemel toprak hatların hem içini hem de üstünü sarmışlardı. Toprağın ne durumda olduğunu merak ettim. Döndüm ve kendimi aşağıya bıraktım.

“Geri dön,” diye seslendi Hadriel. “Ciddiyim, çık oradan. Bu berbat bir fikir.”

“Burası sadece bir bahçe, Hadriel.”

“Kraliçenin bahçesi!” diye cevap verdi. “Kraliçenin şahsi bahçesi.”

“O zaman muhtemelen eski ihtişamına kavuşturmamı isterdi.” Bahçenin içinde dolaştım, yabani ot ya da başka türlü tanımlayabildiğim bitkilerin envanterini çıkardım. Tanımadığım herhangi bir şey için kütüphaneyi kontrol etmem gerekecekti.

“Kral bunu yasakladı. Everlass toplamak dışında arazinin herhangi bir bölümüne dokunulmasını yasakladı. Bunun kraliçenin görevi olduğunu, yani toprakların yönetiminin kraliçeye ait olduğunu ve kraliçe olmadan topraklara dokunulamayacağını söyledi.”

“Onun verdiği korkunç kararların hepimizi nasıl bir duruma soktuğunu unuttun herhalde. Ayrıca, kral öldü, Hadriel. Onun kraliyet fermanları ya da her neyse, artık hiçbir şey ifade etmiyor.”

Eğildim ve toprağı avuçladım. Bir şey parmağımyı sıyrınca yüzümü buruşturarak parmağına baktım. Bir damla kanın aktığını görünce gülümsedim. Kanı toprağıya geri verdim.

“Gördün mü?” Hadriel hâlâ duvarın diğery tarafında olmasına rağmen parmağımyı kaldırdım.

“Toprak, ilk kanı akıttı. Beni seçti. Şimdi ona vermem gereken tek şey ter ve gözyaşı. Sonra her şey hallolacak.”

“Ne zamandan beri bir savaşçı gibi konuşuyorsun? Onlar bitki, Finley. Hemen çık oradan!”

“Hayır.” Bahçeyi ölçüp biçmeye devam ettim, kafamda önce ne yapmam gerektiğini ve bunları yapmak için hangi aletlere ihtiyacım olduğunu sıraladım. Yardım edebilecek kimse var mı diye merak ettim.

“Tamam ama beni dinle, Finley.” Hadriel’in sesi duvara yaslanmış gibi çıkıyordu. “Kral o yasayı çıkardı çünkü prensin ejderha kanından soylu bir kadınla evlenmesini ve onu kraliçe yapmasını istiyordu. Ya da en azından buna hazır olan bir kraliçe.”

“Ardından istediğini elde edemeyince iblislerle bir anlaşma yaptı ve hâlimize bak.”

Konuşmaya devam etti ama pek dinlemedim. Bahçenin dışına açılan bir kapı olmamasına rağmen kuledeki odamdan fark etmediğim hoş bir veranda vardı. Kalenin yan tarafındaki bir çift büyük cam kapının önünde yer alıyordu. Ötesi karanlıktı.

Kraliyet ailesi bir zamanlar orada yaşıyordu.

Hayretler içinde avluya çıktım.

“Hayır... Ama kral, kraliçenin ölümünden prensi sorumlu tuttu. Prens aşk evliliğı yapmaya çalışınca kraliçenin kalbi kırıldı ve öldü. Söylentiler böyle. Cenaze töreni pren-

sin dönmesine neden oldu. Sonunda iblisler ve kral da onu buraya hapsetti.”

Kraliçenin kendisi de bu kapılardan geçerek bu avluya çıkmış, artık çürümeye yüz tutmuş bu ahşap sandalyeleri kendinin ya da bahçıvanın elinden çıkmış bitkileri seyretmek için kullanmıştı. Belki de güzel günlerde burada kahvaltı etmiş ya da etrafın güzelliğinin tadını çıkararak öğle yemeği yemişti. Belki de kral delirmeden önce birbirlerini sevmişlerdi ve aşklarını burada kutlamışlardı.

Hayır, muhtemelen böyle olmamıştı. Kraliyet üyeleri âşık olmazdı.

Belki de kraliçe seksi bir bahçıvanı düşünerek burada hoş vakitler geçirmişti.

Gözlerimi parlak güneş ışığından koruyarak cama yaklaştım. “Prensle aralarında çok sıkı bir bağ vardı,” diye seslendi Hadriel.

Ben odaya bakmaya çalışırken sesi uzaklaştı.

Çocukken kraliyet sarayına girdiğimi hayal ettiğim onca oyundan sonra bunun gerçek olacağına asla inanmazdım. Ama şimdi, dünya boka sarmışken, burada, kraliçenin özel avlusunda duruyordum. Bu, hayallerimin de ötesindeydi.

Camdan hiçbir şey göremedim ama merak içimi yakıp kavurmuştu. Kapıları denedim, kilitli olacaklarını düşündüm. Diğer tarafı kontrol etmek için kalenin içinden geçmenin bir yolunu bulabilir miydim? Nyfain’in her kapıyı açan bir ana anahtarı vardı... Yani birini baştan çıkarmak için bir neden varsa o, bu olabilirdi...

Kolu çektim. Hiçbir şey olmadı. İtmek de sonuç vermedi. Uzaklaşırken elimi dokundurduğum cam diğer taraftan açıldı.

Donup kaldım. Sürgülüydü. Hiç böyle bir şey görmemiştim! Ama aynı zamanda bu kapılar kadar büyük tek bir cam panel de görmemiştim. Para mucizeler yaratıyordu.

Kaydırarak genişçe açtım.

“Finley?” diye seslendi Hadriel. “Finley, içeri mi düştün? Neler oluyor?”

“İyiyim,” diye seslendim. Sessizce kapıyı çekip açtım. “İçeriye burnunu sokma. Efendi olanlar yüzünden kendini suçluyor ve o bahçe sevdiği hatıraların izlerini taşıyor. Bozulmasını istemeyecektir.”

Kapının ötesindeki karanlığa doğru ilerlerken Hadriel’in sesi geliyordu, onu duyabiliyor olmama rağmen *dinlemediğim*. Kapının yanındaki küçük masanın etrafına iki tekli koltuk ve bir kanepa dizilmişti. Muhtemelen çay içmek için bir yerdi. Parlak yüzeyde tek bir toz zerresi bile yoktu. Sanki bu oda hâlâ rutin olarak temizleniyordu. Zemin, neredeyse tüm evimi kaplayacak büyüklükte devasa bir halıyla kaplıydı. Sağ tarafımda küçük bir masa, diğer tarafta da büyük bir ayna duruyordu. Diğer mobilyalar da yerlerini almıştı ama ben odadaki en tuhaf şeye doğru çekildim. Zemin-den –belli ki sihirli bir şekilde– bir gül fidanı yükselmişti! Sanki zemin toprakmış gibi. Yapraklarının kahverengi ve sarı renkleri arasındaki farklar ve ölümlük kıvrılma şekli dışında neredeyse sahte görünüyordu. Dalları kırılkan, gülleri koyu kahverengiydi. Birkaçı dışında tüm çiçekleri solmuştu ve korkunç görünüyordu.

Nedense beni duygulandırmıştı. Kollarımı sıvayıp onu yeniden hayata döndürmek istedim. Ancak ahşap zeminde büyümesinin yanı sıra esrarengiz bir yanı da vardı. Bu yüz-

den bir tür büyüü ya da başka bir şeyi bozmamak için onu kendi hâline bıraktım.

Bunun yerine, vurucu tonlar ve cesur dekorasyon seçimlerinin tadını çıkararak ilerlemeye devam ettim. Duvara dekoratif bir kılıç ve kalkan bile asılmıştı. Kraliçe gönlümü fethetmişti.

Açık bir kapı, içinde yatak bulunan bir odaya ve banyo gibi görünen başka küçük odaya açılıyordu. Yatak uzaktaki duvara yaslanmıştı. Altın ve fildişiyle süslenmiş kocaman, şık bir şeydi. Buradaki gardırobun da tozu alınmıştı, her şey temiz ve yerli yerindeydi.

Böyle şık bir odada yaşadığımızı hayal dahi edemedim. Benim yetiştirilme tarzım ve sosyal statümdeki biri için inanılır gibi değildi ama gördükten sonra hayatım boyunca hayal kuracağım kesindi. Hayalî seyircilerim, her sözüme kulak kabartan bir grup hayalî hizmetkâra ve hanımefendilerine tapan insanlara dönüşmek üzereydi. Bu kız artık soytarı olmayı hayal edemezdi.

Dışarı çıkarken metal bir tıngırtı duydum. Kilide sokulan bir anahtar gibi!

Kalbim hızlandı ve cam kapıya doğru acele ettim. Fazla uzaklaşmadan kapı açıldı. Nyfain kapı aralığında belirlediği anda beni gördü. Altın rengi bakışları şüphe ve öfke doluydu.

Hadriel'in söylediği her şey sonunda anlam kazanmıştı.

Cenaze töreni prensin dönmesine neden oldu, iblisler ve kral da onu buraya hapsetti.

Kraliçe ve prens arasında çok sıkı bir bağ vardı.

Efendi kendini suçluyordu...

"Ah, kutsal tanrıça! Olamaz. Prens sensin," dedim aceleyle nefesimi vererek. İçimde o kadar çok duyguyla savaşı-

yordum ki hiçbirisiyle ne yapacağımı bilemedim. Heyecan, keder, şüphe... Ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Bu duygusal fırtınanın diğer tarafında, bunun tamamen mantıklı olduğunu düşünüyordum. *Elbette* o, prensi. Deli kral oğlunu burada tutmak için hepimizi mahkûm etmişti. İblis kral onu lanetle hapsedtiği için öldüremedi ama... Yine de Nyfain aynı şekilde iyileşmiyordu. Bu yüzden birinin ya da başka bir şeyin onu öldürmesi daha kolaydı. Ama bu henüz gerçekleşmemişti. İblisler onu mahvetmeye çalışıyordu.

Bunu nasıl gözden kaçırmış olabilirdim?

Prens.

Lanet olası prens!

Neden adını bilmiyordum? Ama nereden bilebilirdim ki? Kraliçenin adını bile bilmiyordum. Bunların hepsi hafızamdaki çatlaklardan kayıp gitmişti. Konuyla ilgisi yoktu. Yine de benim bir ahmak olduğumu düşünmüş olmalıydı. Cahil, alt tabakadan biri.

Elimin tersini yüzümde gezdirdim.

Anılar beynime hücum etti. Safir gökyüzünü yaran o görkemli ejderha. Parıldayan altın pulları bal sarısı güneşi yansıtıyordu.

“Ama senin ejderhan mat siyah, altın rengi değil...”

Hışımınla üzerime geldi. Koşarak çıkışa yönelmeliydim ya da belki de yere atılıp cenin pozisyonunda kıvrılmalıydim. Belki de bıçağımı çıkarıp ona saplamaya çalışmalıydim ama olduğum yerde donup kalmakla yetindim. Geçmiş buradaydı ve şimdiyle savaşıyordu. Gökyüzünde gördüğüm ona dair anılarım, önümdeki bu yaralı adamla çelişiyordu. Çocukken onunla ilgili hayaller kurardım. Onunla arkadaş olmak isterdim. Sonra büyüdüm, herkes onun öldüğüne inansa da

ben onun yatağına girmeyi hayal ettim. Bir erkek olarak neye benzediğini bilmiyordum ama umurumda da değildi. O kükreyişi. Gökyüzündeki kusursuz süzülüğü. Krallığın gururuydu. Vahşi ve güçlüydü. Tahta geçecek ve hepimizi kalkındıracaktı. En azından köyümdeki yaşlılar böyle söylerdi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye hırladı, gül fidanının yanında durarak. “Babamın yıkılan krallığına mı bakıyorsun?”

Birkiye kaşlarımı çattım. “Sanırım benzetmelerinde biraz aşırıya kaçıyorsun...”

Alaycı bir şekilde güldü ve sert bir bakışla beni yerime mıhladı. “Doğru, sen de en az onlar kadar cahilsin. Hayvanın, şekil değiştirenler, ejderha sarayı hakkında hiçbir fikrin yok...”

Omurgamda bir acı hissettim. Hezimete uğramış topraklarında sinsice dolaşan bir canavar bile olsa köyümüz umurunda değildi. Biz onun için bir hiçtik. Artık ben de bir hiçtim.

Ama daha bitirmemişti. Elini gül fidanının üzerinde gezdirdi. “Annemin en sevdiği bitki güldü. Kendisini temsil ettiğini düşünürdü. Vahşi doğada gelişmesine izin verildiğinde vahşi ve güzeldi, kokusu tatlıydı ama keskin dikenleri vardı. Sonra buraya getirildi ve kral ona bir gül fidanına davrandığı gibi davrandı. Budayarak eski hâline döndürdü. Şekillendirildi. Yetiştirdi. Yüreği hâlâ vahşiydi, hatta hidetliydi ama bunu ifade edemiyordu.”

Parmaklarını cama vurdu. Bakışlarında şiddet vardı. Aniden korkuya kapılarak bir adım geriledim.

“Babam bana annemin ölümündeki rolümü hatırlatmak istedi,” dediğinde sözlerine yansıyan acıyı duyabiliyordum. “Bu gül fidanı iblisler tarafından büyülendi ve yere gömüldü. Krallığa bağlı kaldı. Her yıl biraz daha solduğunu ve öldüğünü

görüyorum. Sonunda hepimiz onunla birlikte öleceğiz. Bu geçişi olabildiğince kolaylaştırmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yok. Belki seni buraya getirmenin yardımı olur diye düşündüm. Köyünüzün Everlass'ı bir şey için kullandığını biliyordum ve ölümü hızınız diğerlerine göre daha yavaştı. Bahçenizde hâlâ açan güller vardı. Makul derecede sağlıklı görünen tek gül fidanı sizinkiydi. Uzaktan izliyordum. Sadece bunu nasıl başardığın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Ne?" deyiverdim. "Ama dedin ki..."

"Yalan söyledim. İyi bir adam olmadığımı sana daha kaç kez hatırlatmam gerekiyor?" Avını ölçüp biçen bir avcı gibi yavaşça bana yaklaştı. "Kokun beynime kazındı. Kraliyet Ormanı'na koştüğün o ilk gece, yetişkin bir ejderhadan daha cesur olan bu azimli şeyi hafızama işledim. Benden kaçmadın, Finley. Ben gitmene izin verdim. Öldürmek için çok gençtin. Üzerinden Everlass kokusu aldım ve onunla ne yaptığını bilmek istedim. Sen gittikten sonra tarlayı ziyaret ettim ve kokunu aldım. Geçtiğin yerde budama yaptığını fark ettim. Her bitkiden sadece bir yaprak koparmış, bitkileri sağlıklı tutmak için acele etmemiştin. Çalmaya gelmiş olsan da tarlaya göz kulak oluyordun."

Her seferinde yavaş bir adım atarak yaklaştı, büyük omuzları sallanıyor, cüssesi benimkini gölgede bırakıyordu. Heybetliydi.

Yutkundum. "Herkes böyle hasat yapmayı bilir."

Başını iki yana salladı. "Bilmediklerini biliyorsun. Özellikle de küçük hırsızlar... Kaç yaşındaydın, on dört mü? On beş mi?"

"On dört," diye fısıldadım.

“Evet. Şekil değiştirme yaşına erişmeden önce. Hayvanının kokusunu almamış ya da seni kovalarken onu hissetmemiştim. Ormanı çevreleyen büyü o anda geçemeyeceğim kadar güçlüydü ama buna gerek duymadım. Ben daha fazla araştıramadan sen ormana geri dönmüştün bile. Her girişinden haberdardım ama seni yakalamadım. Ta ki o huş ağacını büyüleyene kadar. Küçük, sinsi bir hırsızdın.”

“Sadece ailemi hayatta tutmaya çalışıyordum.”

Önümde durdu. “Son kez bıçağını bıraktığında seni hissettim. Hayvanını hissettim. Bizi çağırıyordu. Öncesinde şüpheleniyordum ama ancak o zaman içinde ne olduğunu anladım. Gücünü.” Yaklaştı, tüm alanı kapladı. Beni hapsedmişti. “Söylesene, hayvanın ilk uyandığında ne hissettin?”

“Heyecanlandım. Korktum.”

“Ve?”

Ellerini yüzümün her iki yanına yerleştirdi. Sıcaklığı tenime işleyerek beni eritti. Bedenimin her bir noktası nabız gibi atıyordu.

“Tahrik oldum,” diye fısıldadım.

Gücü içime aktı, hayvanım onu yakaladı ve Hadriel’i kurtarıırken yaptığımız gibi gücüyle geri beslemeden önce bir anlığına sıkıca tuttu. O kuvvetliydi; bense kurnaz. Bir-birimizi kelimenin tam anlamıyla ölümün kıyısından çekip almıştık. Ama bu kez, aramızdaki bağla birlikte şiddetli bir uyarılma da hissetmiştim.

Nefes nefeseydim, göğsüm her solukla yükselip alçalıyordu. Bakışları çıplak bedenimi okşar gibi önümde gezindi. Hayvanım içime alevler saldı. Aramızdaki güç eridi.

Dudaklarımdan çaresiz, acı dolu bir inilti kaçtı. Sanki kendine hâkim olamıyormuş gibi, neredeyse fark edilme-

yecek şekilde hafifçe eğildi. Sanki arzusuna karşı mücadele ediyordu. Aramızdaki hava gerildi ve oda yok oldu. Tek bildiğim o, ben ve içimi doldurması için duyduğum birmek bilmeyen açlıktı. Beni yatağa itmesini, aletinin beni doldurmasını istedim.

Nefes alarak beni içine çekti. "Kahretsin, Finley, seni adını unutacağın şekilde becermek istiyorum. O tatlı amına sahip olmak ve zevkle kıvrandırmak istiyorum."

Nefes almakta zorlanıyor gibiydim. Bacaklarımın arası sırlıslıklamdı.

"Ama bunu yaparsam..." diye devam etti, "bu senin sonun olur. Nedenini açıkladım. Ben kadınımı paylaşmam. Ne geçmiş hayatımda paylaştım ne de şimdi paylaşırım. Bir kez benim olursan bir daha kimsenin sana dokunmasına izin vermem. Hayatını bana adanmış olursun."

Sözleri benimde gezinerek beni ürpertti. Gözleri beni hipnotize etti ve bir yanım söylediklerini yapmasını istedi. Sözünü yerine getirmesini ve beni arzusuyla damgalamasını istiyordum.

Ama cidden, aklımı mı kaçıırıyordum ben? Tamamen delirmiş miydim yoksa?

O, lanet olası bir prensti. Ben ne olacaktım, onun odalığı mı? Çünkü ben hiçbir anlamda bu hikâyenin kahramanı değildim. Hiçbir yerden gelen bir hiçtim. Onu mahvetmek için bir yemdim. Bekâretini bozmak için bir piyon. Peki ya teslim olursam? Kendimi dünyanın en büyük seks engeliyle baş başa bulurdum.

Beni buraya hapsettiğinden bahsetmiyorum bile. Bana birçok kez yalan söylemişti. Beni buraya getirerek tehlikeye sürüklemişti. Benden başka kimseye bunu yapmamıştı.

Diğerleri gibi benimle ormanda buluşabilirdi. Beni buraya sürüklemesi için hiçbir sebep yoktu. Şimdi de aklımla ve geleceğimle oynuyordu. *Hayatımla.*

Beni etkilemesine, buraya nasıl geldiğimi unutmama izin verdiğim için aptalın teki olmalıydım.

Ondan uzak durmamı istemişti. Ben de öyle yapmıştım. Bir evim vardı ve oradaki iblisler beni umursamıyordu. Diğer muhbirleriyle olduğu gibi benimle de Yasak Orman'da buluşabilir, iksirin tarifini alabilir ve hayatına devam edebilirdi. İblisler benim peşimde değildi. *Onun* peşindeydi.

Kendini kurtarabilirdi. Benim yapacak başka işlerim vardı.

Son mantık kırıntısıyla kollarının arasından sıyrıldım ve kapıya yöneldim. Beni kovalarsa, yolumu bulabilmek adına kalenin bu kısmında bir labirent olmamasını umdum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hadriel benimle kuledc buluştuğunda, “Hay ebesinin...” dedi. Döndüğümde Leala da oradaydı, karladığı birkaç iç çamaşırını dolaba yerleştiriyordu. Onun dantelli iç çamaşırıları katlayışını izlemek çok garipti. Onu hemen odadan gönderdim ve anahtarı bırakmaya zorladım.

Buraya gelirken giydiğim kıyafetleri bulmak için gardırobu karıştırırken Hadriel’e, “Hemen koşup ona oraya girdiğimi mi yetiştirdin?” diye sordum. Nyfain’in kıyafetleri içinde gitmemin imkânı yoktu. Nasıl geldiysem öyle gidecektim ama bu, kendi özgür irademle olacaktı.

“Hayır! Ben sadece sen bana cevap vermeyince onu bulmaya çalıştım. Orada ölümüne neden olabilecek bir tehlikeliye yakalanmandan korktum. Ama o seni çoktan bulmuştu. Kraliçenin odasına girecek kadar mı delirdin?”

“Evet. Delirmiş olmalıyım. Bu korkunç kalede bu kadar uzun süre kaldığım, onu önemsemeye başladığım için, irademi koruyamayıp onun yanında mantığımı kaybettiğim için delirmiş olmalıyım.”

“Sen ne...”

Gelirken giydiğim kıyafeti bulup çabucak üzerimi değiştirdim. Sonra bıçağımı ve bulduğum küçük sırt çantasını alıp mumları ve yolda yakacağımı umduğum tahta parçasını çantaya doldurdum. Öncesinde en azından kaçıp ailemi kontrol etmem gerekirse diye bir çanta hazırlayacak kadar öngörü sahibiydim. Bu, Everlass tarlasına gitmeden önceydi. Onu daha iyi tanımadan önceydi.

Tanrı yardımcım olsun, aptallık etmiştim. Hışım la kapıya yöneldim.

“Nereye gidi... Ah tanrıça, seni cadaloz, yine ne oldu?”

Kapıyı kapayıp üzerine kilitledim. Kendimi biraz kötü hissediyordum ama koşup Nyfain’e nereye gittiğimi söylemesini göze alamazdım. Nyfain bir saat kadar sonra Everlass’la ilgilenmek için beni almaya geldiğinde Hadriel’i serbest bırakabilirdi. O zamana kadar ben de çoktan gitmiş olurdum.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Hadriel. “İyi, bahçe senin olsun! Efendi seni orada bulunca öldürmediğine göre belki de umurunda değildir. Ben bile...”

Ben aceleyle merdivenlerden inerken sesi duyulmaz oldu. Bir sonraki sahanlıkta önlüklü ve pembe yanaklı bir kadın gördüm. Bana tatlı tatlı gülümsedi. Aptal gibi el salladım ve yoluma devam ettim. Birinci kat sessizdi. İnsanlar muhtemelen hobileriyle uğraşıyor ya da o gece gerçekleşecek partiye hazırlanıyorlardı. Burada muhtemelen çok az personel vardı. İblisler yıllarca onlara karşı koyan herkesi öldürdükten sonra böyle olması çok normaldi.

İçimi bir öfke kapladı ama bunu görmezden geldim ve kendimi ön kapıdan dışarı attım. Burada olanlar benim sorunum değildi. Nyfain prensti, bunu çözebilirdi. Benim görevim iyileştirmekti, iblislerle boğuşmak değil.

Hiç vakit kaybetmeden koşarak merdivenlerden inip çoktan kurumuş olan ön çimenliğe ulaştım. Yasak Orman'a varır varmaz hayvanımın yüzeye çıkmasına izin verdim.

Ağaçların arasında ilerlerken bana, *Ne yaptın sen?* diye sordu.

Yapmak zorunda olduğum şeyi. Onun bir prens olduğunu biliyor muydun?

O bir alfa.

Evet, öyle. Bir alfa prens. Kahrolası bir prens işte!

Yavaş ol. Kalp krizi geçireceksin.

Bir an durdum ve gözlerimi kapattım. Tehlikede ve aklımı kaçırarak kadar korkmuş olsam bile o ilk gece Nyfain'in izlediği yola dikkat etmişim. Hadriel'i kurtarmak için yaptığımız çılgınca koşuşturmadan da yolun bir kısmını öğrenmişim. Benim için bu kadarı yeterliydi. Bu ormanda her zaman yolumu bulabilirdim.

Nereye gidiyoruz? diye sordu hayvanım.

Senin bir adın var mı?

Finley, biz aynı kişiyiz.

Biliyorum. Ama bir adın var mı?

Finley.

Bir an bekledim. *Ne dedin?*

Benim adım Finley, seni aptal pislik. Aynı lanet bedendeyiz, bu yüzden aynı lanet isme sahibiz. Nereye gidiyoruz?

Benden daha asabi olmana inanmak istemiyorum ama her fırsatta yanıldığımı kanıtlıyorsun. Sağa saptım ve yoluma bir dere çıkana kadar ilerledim. Fokurduyor ve köpürüyordu. Gübre, bozulmuş balık ve osuruk gibi kokuyordu. Ortasından grimsi bir buhar yükseliyordu. Eve gidiyoruz. Bir prensle takılacak türde biri değilim.

Ama kesinlikle bir alfayla sevişecek türde birisin. Bunu biliyorum çünkü o alfayla sevişmek istiyorum ve o da bunu kabul etti.

Sosyal hiyerarşiyi anlamıyorsun.

Gerçek hiyerarşinin güce ve hünere dayandığını anlamıyorsun.

Derenin etrafından dolaşan bir patika bulana kadar doğuya doğru koştum ve oradan güneye doğru ilerledim. Çıkarken biraz daha Everlass yaprağı almam gerekecekti. Onları saklayacak iyi bir yerim yoktu ama idare etmek zorundalardı. Kızacak olursa da kızsın, sikerim Nyfain'ini.

Alfanın ilgisini çekmiyorum, diye düşündüm. Boyumun iki katı yüksekliğindeki bir uçurumun kenarında durdum. Kaya dik ve parlaktı. İpsiz tırmanmamın imkânı yoktu. Nyfain'in buradan geçtiğini hatırlamıyordum. Belli ki rotadan biraz sapmıştım.

Uçurumun bir ucu sol taraftaki ağaçların arkasına doğru eğiliyordu. Ben de o yöne doğru ilerledim.

Sana çektiğini söylemiştim, diye cevap verdi.

İyi, alfanın arkasındaki adamın ilgisini çekmedi. Beni uyarmıştı. Defalarca. Ne zaman birbirimizin yanında olsak beni defolup gitmem için uyardı.

Çünkü seni korumaya çalışıyor. Alfalar böyle yapar. Ona istediğimi yaparım demek sana kalmış. Ve senin istediğin de beyin hücreleri tükenene kadar onu becermek. Sonra da bebekler yapıp bu krallığı yeniden ihtişamına kavuşturmak.

Yüce tanrıça! Bu biraz fazla oldu.

Arazinin tekrar ne zaman düzleşeceğini merak ediyordum. Gölgeler uzamaya başlamıştı. Ağaçlar yüzünden ormanda alaca karanlık erken bastırırdı. Şimdiye dek biraz daha ilerlemiş

olmayı umuyordum. Belki bir gün daha bekleyip erkenden yola çıkmalıydım.

Ama en azından canavarın beni öldürmeye niyetli olmadığını biliyordum. Bu, üzerimdeki baskıyı büyük ölçüde azaltmıştı. Eğer beni bulursa kaçmak için bir şansım daha olacaktı. Olacağını biliyordum.

Bir adam seni mahvedeceğini söylediğinde, en iyisi onu dinlemek ve hemen defolup gitmektir, diye düşündüm. Sonunda uçurumun etrafından dolaşıp tekrar yola vardım. *Biraz zaman alsa da sonunda anlamıştım. Kendimi mahvetmek için bir sürü başka fırsatım olacak, onun yardımına ihtiyacım yok.*

Seni ancak izin verirsen mahvedebilir. Biz bundan daha güçlüyüz. Ben bundan daha güçlüyüm. Zayıf hissettiğinde benim gücümünden beslenirsin. Şekil değiştirenlerin gücü buradan gelir, yani iki ruhun birlikte hareket eder. Mükemmel bir çiftleşmede dört kişi oluruz. İblis Kral bile böylesine güçlü bir çifti yok edemez.

İblis kral bütün bir krallığı yıkmıştı. Burayı avucunun içinde tutuyordu. Ama bunu hayvanımla tartışmak istemiyordum. Sadece eve gitmek istiyordum.

Dakikalar saatlere dönüştü. Güneş resmen gökyüzünden çekilmiş, ardında yoğun, siyah bir gece bırakmıştı. Tahta parçasını, karanlığın içinde ardından közler saçan bir tür meşaleye dönüştürdüm. Dumanı gözlerimi yaktı. Yılmadan, hayvan izlerinin bulunduğu yolda koşmaya ve hareket seslerini dinlemeye devam ettim. Yaratıkların bu ormanda geceleri ne zaman ortaya çıkabileceklerini bilmiyordum ama onlara bulaşmak istemediğimi biliyordum. Canavar beni öldürmezdi ama alaycı kuş bunu deneyebilirdi. Bir tek o da değildi. Buradan çıkmak için savaşmam gerekebilirdi.

Nyfain sağ olsun, artık bir yardımcım vardı. İki numaralı Finley gücünü benimle paylaşacak ya da işler kötüye gittiğinde kontrolü ele alacaktı.

Artık Nyfain'den uzakta olduğumuza göre oyunun adı her zaman iletişimi sürdürmek olacak, diye düşündüm bir yol ayrımına vardığımızda. Yakınlardaki bir ağaç, ötesindeki tarlaya bekçilik ediyordu. Kendime engel olamayarak hızla o tarafa doğru koştum. Oradaki Everlass, aşırı büyümüş ve yayılmıştı.

Demek Nyfain hepsiyle ilgilenmiyordu. Nasıl ilgilenebilirdi ki? Kaleye yakın olanları seçmesi artık mantıklı geliyordu. Görevi buydu sanırım. Ama neden köyümüze yakın, neredeyse krallığının sınırında olana hiç sahip çıkmamıştı?

“Her girişinden haberdardım ama seni yakalamadım,” demişti.

Bu yüzden mi o tarlaya özenle bakıyordu? Bunu bana yardım etmek için mi yapmıştı?

Birden nefes almakta zorlandım.

Hayvanımın gücünden yararlanarak eve doğru yola koyuldum. Neredeyse hayvanıma neden kendi enerji ve güç depoları olduğunu soracaktım ama hiç havamda olmadığımı fark ettim. Onunla ya da benimle ilgili, muhtemelen dönüşüm geçirene kadar hiçbir anlam ifade etmeyecek pek çok şey söz konusuydu. Şimdilik sadece gücünden yardım alıp yoluma devam edecektim.

Zayıf, parıldayan ışıklardan oluşan bir örtü, başımın üstündeki karanlığı aydınlatıyordu. Önemli olan parıltı, yolumu bulmak için sık sık kullandığım Güney Işıkları'ydı. Şimdi de onu kullanarak köklerden ve sarmaşıklardan kaçınırken olabildiğince hızlı hareket ettim.

Sol tarafta, uzaklardan gelen bir hırıltı dikkatimi çekti. Korku damarlarıma hücum etti. Bu, Nyfain'in sesi değildi. Yasak Orman'ın yaratıkları gezintiye çıkmıştı.

Beynimi zorladım. Şatodaki herhangi biri, diğer şekil değiştirenlerin şekil değiştirme yeteneklerini koruduklarına dair bir şey söylemiş miydi? Eğer Nyfain dönüşebiliyorsa, o zaman muhtemelen bunu yapabilen tek kişi o değildi. Belki de orman o kadar da tehlikeli değildi. Belki de bunlar sadece atalarının topraklarını koruyan bir grup muhafızdı.

Belki de Nyfain'in alaycı kuşa saldırması dışında orman güvenlikti.

Sonra tekrar aynı sesi duydum, beni takip ediyordu. Belki de kızgın bir köylüydü?

Hayır. Nyfain'in iri yarı, kaslı vücudundaki o yara izlerini hatırladım. Yıllarca süren bir savaştan bahsediyorlardı. Ormandaki yaratıklar ona canavar formundayken bunu yapabildiyse, benim şekil değiştirmeden onlar karşısında ne gibi bir şansım olabilirdi ki?

Bu, kanıma pompalanan korkuyu bastırabileceğim bir durum değildi.

Pekâlâ millet, şimdi sessiz olacağız. Yavaşlayalım ve dikkatli adımlar atalım. Peki üzerimizdeki bu spot ışığını ne yapacağız?

Sen neden bahsediyorsun? diye sordu hayvanım.

İnsan çok korktuğunda huylarını nasıl açıklardı?

Ağaçların arasında yankılanan bir çığlık dikkatimi çekti. Sanki hem her yerden geliyor hem de tek bir yerden gelmiyor gibiydi. Bir kükreme, sanki bir tür zombi kurttan geliyormuş gibi çarpık bir ulumaya dönüştü.

Zombilerin gerçek olmadığını, yalnızca çocukları korkutmak için kamp ateşi etrafında anlatılan bir hikâyeye olduk-

larını duymuştum. Ayrıca kimsenin şekil değiştiremediğini ve canavarın bir gece yarattığı değil de lanet yüzünden kalbi kırık bir prens olduğunu da duymuştum. Artık anlatılanlara pek güvenim kalmamıştı.

Ayağım bir köke takıldı ve kırılğan bir eğrelti otunun içine daldım. Dizlerim yere çarparak sıyrıldı ve uydurma meşalem kurumuş ot kümesinin içine yuvarlandı.

“Siktir!” diye haykırdım. Olabildiğince hızlı ayağa kalktım ve tutuşan otların üzerine basmamaya çalıştım. Alevler yerde hızla ilerledi ve bir ağaca yöneldi. Gözlerin üzerimde olduğunu hissederek alevlerin üzerine bastım. Gecenin yaratıklarının beni bulması için resmen kendimi açık etmiştim.

Kaç, dedi hayvanım.

İkinci kez söylenmesine gerek duymadım.

Ben daha arkamı dönmeden alevler azaldı ve orman sanki ateşe dayanıklıymış gibi birden söndü.

Büyü mü? Lafı dolandırmadan sordum.

Burası iyi bir yer değil.

Hadi ya? Başka hangi inanılmaz bariz gözlemlerin var?

Bir sözlük kullanabilirsin.

Kapa çeneni, diye homurdandım içimden. Şimdi etrafımda tanıdık şeyler görüyordum. Tepesi kurumuş o uzun ve ince çalılık, üstünde açık bir nokta olan söğüt... Evime yakındım. *Artık çok az kalmıştı.*

Bir insanın çılgınlığına benzer bir ses kanımı dondurdu. Bir tür iniltiyle son buldu. İçimi ürpertecek kadar yüksekti.

Zombiler gerçek olmasa iyi olur millet, yoksa hayatımın geri kalanında kâbuslar göreceğim.

Kiminle konuştuğunu sanıyorsun bilmiyorum ama endişelenmeye başlıyorum, dedi hayvanım. Bu sırada gücünü

bana aktarmaya da devam ediyordu. *Dönüşme ihtiyacıyla yanıp tutuşmadan bu eşleşmenin ne kadarını kontrol altına alabileceğimi bir bakacağım. Sıkı tutun.*

Neye sıkı tutunayım?

Lanet olsun, o kalede kala kala aptallaştın. Bu bir deyim. Sen öğrendiğin için biliyorum. Hayvanımın varlığı bedenimi ele geçirip uzuvlarımı kontrol altına aldı. Kokunun karmaşıklığı beni aşırı zorluyordu, en sonunda geri çekilip işi onun halletmesine izin verdim. Hızımız dramatik bir şekilde arttı. Devam ediyor, kontrolü daha fazla ele alıyordu. İyi tanımadığı bir bedene uyum sağlamaya çalışıyordu, kafamın karıştığını hissedebiliyordum. Tenimizdeki kaşıntıyı ve bir patlamaya dönüşmeye hazırlanan gücün pompalanışını hissettim. Tüylerim ürpermeye başladı ve sırtıma bıçak saplanıyormuş gibi hissettim. Karanlık geri çekildi.

Çoğunlukla siyahlar, beyazlar ve sarılardan oluşan şekiller etrafımızda belirdi.

Bu... kadar... zorlayabiliyorum, dediğinde verdiği mücadeleyi hissedebiliyordum.

Hiç vakit kaybetmeden hızını artırdı, dört ayak üzerinde olmayı tercih etse de adımları hafif ve çevikti. Benim tökezeleyebileceğim köklerin üzerinden atlıyor ve bizi ele verecek kırılgan çalılardan ya da çatırdayan dallardan kaçınıyordu. Elim cebime uzandı ve çakıyı çıkardım. İçimden adrenalin yükselirken hayvanım bıçağı açtı. Bir şey yaklaşıyordu.

“Ha-ha-ha!” Yüz yıl sigara içmiş ya da bataklıkta boğulmuş bir erkeğin sesine benziyordu. “Ha-ha-ha!”

Gülmüyordu. Varlık bu sözleri gerçekten söylüyordu, sanki birini hem insan olduğu hem de neşeli vakit geçirdiği yönünde kandırmaya çalışıyordu.

İşte başlıyoruz.

İlerideki ağacın arkasından bir insan şekli çıktı. Üzerinde yırtık pırtık giysiler vardı ve kafa derisinin bir kısmı çürümüştü. Ağzı eğri büğrü, çıkıntılı dişlerle doluydu ve çenesi yerinden çıkmış gibiydi.

İşte senin zombi, dedi hayvanım biraz yavaşlayarak. Keşke dört ayağım ve pençelerim olsaydı, işimiz kolaylaşırdı. Yardımına ihtiyaç olabilir.

Karanlık bastırırken etrafımızdaki şekiller bulanıklaştı.

Bahse girerim bu bir dybbuk'tur, dedim. Kafamda şeytani yaratıkların görüntüleri dolaşıyordu. Günahkârların bedenine girmiş şeytanlar oldukları söylenir. Ben on beş yaşlarındayken bir tanesi köyümüze gelmişti. Beceriksizdi. Bununla ben başa çıkabilirim.

Bilgi birikiminle dalga geçtiğim için özür dilerim.

Elimde bıçakla ona doğru koştum. Yaklaştığımda üzerime hamle yaptı, kolunun altından sıvıştım, artık hareket edebildiğim için güç ve hız beni canlandırmıştı. Onu karından bıçakladım. Zar zor fark etti. Gerçi bu beklediğim bir şeydi. Bu yaratıklar acıyı insanlar gibi hissedemezlerdi. Yine de bedenleri ölümlüydü.

Keşke hançerim yanımda olsaydı.

Bacağına bir darbe indirdim, hemen ardından bıçağı böbreğine savurdum ve ardından iki elimi kullanarak bıçağı kafatasının altına sapladım. Bu, kan kaybından ölene dek onu etkisiz hâle getirirdi ki bu da uzun sürmezdi.

Sağ taraftan bir hırlama sesi duyulduktan sonra köpek benzeri iri bir yaratık üzerime atıldı. Benim yanımdan daha büyüktü ama güçlüydü. Yere düştüm, yüzükoyun yatan bedenimin üzerinden geçmesini bekledim ve sanki yerde yay

varmış gibi fırladım. Asabi tavrı bir yana, içimdeki hayvana alışabilirdim. Köpeğimsi yaratık yere indi ve hareket etmemi beklemediği için biraz tökezledi. Sırtından dalga gibi kırıl-gan kemiklere sahip bir yüzgeç yükseliyordu, her yüzgecin tepesinde sivri bir çıkıntı vardı. Yaratığın gözleri yeşil yeşil parlıyordu ve kocaman köpek dişlerinden salyalar akıyordu. Kötü yetiştirilmiş bir cehennem köpeği miydi acaba? Oku-duğum kitapların hiçbirinde böyle bir şey görmemiştim.

Dört ayağa ve pençelere ihtiyacım var! diye söylendi hayvanım. İçimi bir korku kaplamıştı.

Evet, ikimizin de ihtiyacı vardı çünkü bu şeyle aptal bir çakıyla başa çıkamazdım.

Bir ağacın etrafından dolandım ve alçak bir dala atladım. Ağırlığımın altında çıtırdasa da dayandı. Yaratık hırslayarak tekrar peşimden fırladı. Yüreğim öfkeden kudurmuşçasına kendimi başka bir dala çektim ve kaderimi ellerime alarak yandaki ağacın kalın dalına atladım. Kollarımı dala doladım ama bacaklarım aşağıya sarktı.

Yaratık yukarı sıçradı ve havada sallanan botumu kaptı. Onu yolumdan çekip yukarıya, ağacın gövdesine doğru tır-mandım.

Şimdi ne olacak? diye sordu hayvanım.

Şimdi, ben bu durumu çözerken sen de benim küçük tu-hafliklarımı anlıyormuş gibi yapacaksın.

Ardından her zamanki iç diyaloguma başladım.

Bu kötü bir kahramanlıktı millet. Bundan sonra ne ola-cağını görmek için sabırsızlanıyorum, diye düşündüm bölgeyi ölçüp biçerek. Ötede çoğunlukla temiz ve oldukça geniş bir patika vardı. Ormana gitmek için sık sık girdiğim patika ile kesişiyor olmalıydı.

Uzaktan bir baykuş örtü, eski dostum Geveze Kathy'ydi bu. Ama ormanda başka bir şeyin daha dolaştığı belliydi. Bir yanım Nyfain olmasını umuyordu. Diğer yanım ise muhtemelen iblislerin ormana saldığı başka korkunç bir şey olduğunu düşünüyordu. Buradan çıkmalıydim. Ama o köpeğimsi şey kesinlikle rüzgâr gibi koşabiliyordu, onu yenemezdim. Onu öldürmeden buradan çıkamazdım.

Tam altımda bekliyordu, hâlâ ağaca nasıl tırmanılacağını çözmeye çalışıyormuş gibi yukarı bakıyordu. Ama ona kötü haberlerim vardı.

Harika, hayvanımın olağanüstü bir fikri varmış gibi görünüyor. Ona bu tehlikeli hareketi mümkün kılacak fikri verdiğin için teşekkürler korkunç yaban domuzu.

Buna katlanmak gerçekten zor. Hayvanımın sesi acı çekiyor gibiydi.

Bunu ben hallederim, dedim, başka bir dala çıkıp ağaç gövdesinin etrafında dolandım. Aşağıdaki dala doğru alçaldım. Yaratık benimle birlikte hareket etti. Kemik ezmeye programlanmış çenesinden salyalar akıyordu. Kaslı göğsünden alçak bir inilti yükseldi.

Kararlılıkla yaratığın üzerinde bir dala tünedim, bıçağım hafifçe titreyen elimdeydi. Üzerine atlamam ve bıçağımı savunmasız bir noktasına saplamam gerekiyordu. Bunu daha önce başka hayvanlarda da yapmıştım ama çıkıntılı derisi bu işi zorlaştıracak gibi görünüyordu. Kafasının yakınına nişan almam gerekliydi ama o tarafta da sivri uçları vardı. Ancak daha iyi bir fikrim yoktu. Burada beklemek bir seçenek değildi. Yaratık tüm ormanın dikkatini üzerine çekiyordu ve daha becerikli bir canavar gelirse buraya çıkıp beni ya-

kalayabilirdi. Kaçmak da bir seçenek değildi. Şimdi aşağı düşerseniz yaratık yoldan çekilir ve beni parçalardı.

Kahretsin, bu berbat bir durum! diye düşündüm ve yüzüm ona dönük şekilde eğildim. Gerildi, hırıltısı daha da yükseldi. Bıçak tutan elimi aşağıya sarkıttım. Yaratık beklentiyle titriyordu, her an sıçramaya hazırды.

"Hadi, seni piç kurusu, gel ve beni yakala," dedim, biraz daha alçalarak.

Ayağım kaydı ve dalın üzerine düştüm. Bacağım aşağıya sarktı, karnım dalın üzerine denk gelmişti. Yaratık zıplarken ayağa kalkmak için çabaladım.

Ya şimdi ya hiç, millet!

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır! diye cevap verdi hayvanım.

Artık çok geçti. Çenesi yüzüme yaklaşıp kadar bekledim ve sonra yuvarlanarak üzerine düştüm. Yaratık yere savruldu ama çevik davranmadı. Başının üstüne kaydım ve iki elimle bıçağın kabzasını kavrayarak aşağı doğru ittim. Bıçağı omzunun dibine, kürek kemiklerinin arasına sapladım.

Uludu ve koluma atıldı. İçimde şiddetli bir acı hissettim ama bıçağı bırakmadım. Onu, yarattığı kendimle birlikte aşağı çekmek için kullandım. Yüzüme saldırdı, gücü azalmaya başlamıştı. Dişleri tenimi kıl payı kaçırdı, bıçağı çekip boğazına sapladıktan sonra iyice derinlere ittim. Ön pençeleriyle bacaklarımı sıyırdığında keşke Nyfain'in deri kıyafetlerini giyseymdim diye düşündüm. Üzerim kan revan içinde kaldı ama işime devam ettim. Yaratık bocaladıktan sonra yere düştü, gerçekten çok ağırdı.

Güçlkle nefes alarak altından kurtuldum. Kolum acı içinde zonkluyordu ve bacaklarım dağlanmış gibi hissediyordum.

yordum ama Hannon'ın daha önce iyileştirmedeği bir şey değildi. Sadece ona ulaşmam gerekiyordu.

Hayvanımı tekrar merkeze çekerek kontrolü almasına izin verdim. Gücü sayesinde acı biraz dindi ve patika boyunca topallayarak koşmaya başladık. Tanıdık yerler görüldüğünde içimden rahat bir nefes aldım. Eve yaklaştığımız.

Hızlıca yolumu değiştirdim, biraz geriye giderek aceleyle Everlass tarlasına yöneldim. Hannon'da son hasadımdan biraz kalmıştı ama hepsini kullanmak istemiyordum. Tanrıça biliyor ya, bu ısırıklar ve yaralar için Everlass'a ihtiyacım olacaktı.

Huş ağacı önümde yükseliyordu, onu görünce gülümsedim... Ta ki huş ağacının sallanıp durduğunu hatırlayana kadar.

“Ah, kahretsin!”

Artık çok geçti. Sallandıkça sallandı, dalları çıtırdadı ve yaprakları titredi. Bu, ormandaki tüm meraklı yaratıkları çevresine toplayacaktı.

Sırt çantama sığdırabildiğim kadar çok Everlass yaprağı doldurdum. Çantamın kumaşından zaten nefret edeceklerdi ama normalden daha fazla sıkıştırmam onları gerçekten kızdırabilirdi.

Huş ağacının sallanışını görmezden gelerek etrafından dolaştım ve tarladan çıktım. Bacaklarım ve parmaklarım zonkluyor, yaralarım kan damlıyordu. Bazı şeytani yaratıklar kanla beslenirdi ancak bir vampir gibi düzenli olarak damardan içmezlerdi. Hayır, onlar kurbanlarının etlerini parçalamayı ve vücutlarını kemirmeyi severlerdi. Şu anda bu ormandaysalar onları kesinlikle üzerime çekiyordum.

Acıya karşı dişlerimi sıkarak ilerlerken, *Ormanda bu kadar çok yaratığın dolaştığını hiç duymamıştım*, diye düşündüm. *Hiç bu kadar çok yaratıkla karşılaşmamıştım.*

Hayvanım hiçbir şey söylemedi, sadece kontrolün çarğunluğunu ele aldı ve güçlkle adım atmaya devam etti.

Yolun yarısında garip bir koku dikkatimi çekti. Biraz misk, biraz iblis ama güçlü bir kükürt kokusuydu. Önce sağdan, sonra soldan geldi.

Hayvanım hızlanırken, *Bu koku havada asılı mı duruyor yoksa?* diye düşündüm. Onun duyuları benimkinden daha iyiydi.

Hayır.

Detaylandırmasını bekledim ama bunun yerine yavaşladı.

Ne yapıyoruz biz? diye sordum.

Etrafımızı sarıyorlar. Senin yaptığın gibi hayalî insanlarla konuşmadan ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum. Hızlarını ya da çevikliklerini henüz kestiremiyorum.

Yolumuza devam ettik, artık daha yavaşlık ve koku gittikçe güçleniyordu. Sağdan. Soldan. Arkadan geliyordu.

Sonra içlerinden biri önümdeki patikada belirdi. İnandırılmaz çirkindi ve tek bir bakışı, hiçbir kitapta böyle bir şeyden söz edilmediğini anlamama yetmişti.

Yüzü bir insan iskeletini andırıyordu; göz yerine büyük, grileşmiş oyuklar, burun yerine bir delik ve geniş, dudaksız bir gülümseme. Tek tel sarı yelesi, ön bacakları arka bacaklardan daha uzun olduğu için sırtında oluşan büyük kambura doğru uzanıyordu ve arkasında küçük bir kuyruk vardı. Neredeyse köpeğimsi yaratık kadar büyüktü ama daha cılızdı. Ancak ön bacaklarının başparmağı çok esnekti. Muhtemelen bir şeyleri kavrayabiliyordu.

Ağaçların ve yeşilliklerin arasından daha fazlası belirdi ve hayvanımın uyardığı gibi etrafımızı sardı. Toplamda beş taneydiler. Yaratıkların sivri dişlerinden siyah balçık damlıyordu. Öndeki yaratık parmak uçlarını balçığın içinde gezdirdi.

Bu hiç iyi bir şey değil, diye düşündüm içimden. Bu muhtemelen rakibi etkisiz hâle getirmek için tasarlanmış bir kimyasal, zehir gibi falan yani.

Sözümü geri alıyorum. Bu kadar çok okumandan hoşlanmıyorum.

Hiç çekinme ve görünmez dinleyicilerimle konuş. Sıkıntılı zamanlarda hep heyecanlı olurlar. Korkuna yardımcı olur.

Keşke insanımızı seçebilseydik.

Derin nefesler aldım, artık liderlik ediyordum. Hayvanım ve ben kimin ne zaman dizginleri eline alacağı konusunda daha iyi anlaşılmaya başlamıştık sanki. Yine de keşke bu âna o liderlik etseydi diye düşündüm.

Derin derin nefesler almaya devam ederek kanıma çok ihtiyacım olan oksijeni gönderdim. Hayvanımın enerjisi bana güç ve hız katıyor, acımı biraz dindiriyordu. Yine de yeterli değildi. Zor olacaktı.

“Konuşabiliyor musunuz?” diye sordum çünkü bu harika bir oyalama taktiği idi. “Beni liderinize götürün.”

Öndeki dişlerini gıcırdattı ve tuhaf sesler çıkardı. Diğerinin çıkardığı “ha-ha-ha” sesinden biraz daha iyiydi ama yine de hoşuma gitmedi. Çenesinden aşağı balçık sızıyordu.

“Pekâlâ, tamam,” dedim usulca, sınırlarını test ederek. Yavaşça ileri doğru yürüdüm. Yaratıkların düzeni hemen değişti, benimle birlikte hareket ederek beni sıkıştırmaya devam ettiler. Az önce onları çemberi daraltmaları için cesaretlendirmiştım.

O zaman yapacak bir şey yoktu.

Koşarak yan taraftakilerden birinin üzerine saldırdım. Şaşırtıcı bir şekilde geri çekildi ve aramıza mesafe koydu. Eskiden önümde ve arkamda olanlar artık beni kuşatarak çembere almışlardı. Hemen yönümü değiştirdim ve durum için çok küçük olan bıçağımı sağa doğru savurdum. Bıçak boşlukta süzüldü. Yaratık hızla ortaya atılıp bana doğru hamle yaptı. Sendeleyerek geri çekildim ama dönerken bıçağımı çıkarmıştım. Bıçak, pençelerini sırtıma geçirmeyi planlayanın kaburgalarına battı.

Kemikli omzundan tutup öne doğru çekerek, "Al bakalım, piç kurusu," dedim. Dengesini kaybederek tökezledi. Arkasına geçtim ve hızla, rastgele üç yerine sapladım. O sırada diğerleri vaziyet aldı.

Sence bu piçler ne kadar akıllıdır? diye düşündüm.

Görünüşe göre bunlar sürü hayvanları ve avlanmada iyiler. Ama belli ki seni hafife almışlar.

Evet. Ben de öyle düşünüyordum. Lanet olasıcalar.

Nefes nefese, ölmekte olan yaratığı kalkan olarak kullanmaya niyetlendim ama bacakları tutmayarak yere yığıldı. Ölmemişti ama benim süper kullanışlı kalkanım olacak hâlde de değildi.

Beni kafeslemek için etrafımı sarmaya çalıştılar ama geri adım atarak onları önümde tuttum. Derin nefesler aldım.

Sakın bana... derken cümlemi bitiremedim.

Hayvanım, *Arkamızda üç tane daha var. Onlar daha iyi avcılar,* dedi.

Bu sırada ben de daha iyi bir ava dönüşmüştüm.

Yön değiştirmeye çalıştım ama onlar da benimle birlikte yön değiştirdi. Döndüm ve koştum ama biri ağaçtan fırlayarak beni durdurdu. Arkamdakiler yaklaştı.

Yine de devam ederek öndekine saldırdım. Tam ona ulaşmak üzereyken arkamı döndüm ve arkamdan geldiğini hissettiğim yaratığa bir tane vurdum. Saldırı taktiklerini anlamıştım ve tehlike sezgilerim açılmıştı. İki numaralı Finley'nin sezgilerinden bahsetmiyordum bile. Yan taraftaki yaratıklar çemberi daralttı. Arkamda olana bir tane vurmak için döndüm, ardından hızla geri dönerek ilkinde bir darbe daha vurdum. Bir adım gerideydiler ve bu harikaydı ama tek bir bıçak darbesiyle etkisiz hâle gelmiyorlardı. Sayılarını bir türlü azaltamıyordum.

Nefesim kesik kesik çıkıyordu ve yaralı sağ elim artık bıçağı tutamıyordu. Sol elim de hiç iyi durumda değildi.

Bir kez daha onlarla yüz yüze geldim ve alternatif bir yol bulmaya çalıştım. Muhtemelen bulamayacağımı biliyordum. Kaleyi o şekilde terk etmek kesinlikle hayatımın son hatası olacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tekrar saldırmaya hazırlanıyordum ki sanki biri yay kırışını koparıyormuş gibi bedenimin ortasında bir çekim hissettim.

İçimde bir güç titreşti, hayvanım tarafından yakalandı ve tutuldu.

Hayatta kal, dedi. Alfa geliyor.

İçim heyecan, rahatlama ve umutla doldu. Havayı içime çektim ve dengemi korudum. Taze gücün etkisi acımın bir kısmını geçirdi, ben de bıçağımı daha güçlü olan sağ elime aktardım. Çam ve leylak ile bir tutam hanımeli kokusu bana ulaştı. Nyfain sessizce yaklaşıyordu. Saldırganlarımı şaşırtmayı hedefliyordum.

Sağımdaki yaratık yavaş ve temkinli bir şekilde ilerledi. Yerimde durdum. Ona doğru gidersem karşı taraftaki de bana yaklaşıacaktı. Diğer tarafa geçersem de diğerleri çemberi daraltacaktı.

İlerleyişi yavaşladı. Sonra daha da yavaşladı. Arkamdan ani bir hareket hissettim ve tam önümdekini bıçaklamak için ileri atıldım. Sağdaki hareketlenince döndüm. Kapkara parmak uçları son saniyede pençeye dönüşerek koluma yöneldi.

Nyfain'in devasa canavarı ağaçların arasından çıktı. Koşarken bir adama dönüştü ve parmakları havada süzülerek bana ulaştı. Beni güçlü kollarıyla kavradı ve yaratığa sırtını döndü. Darbe indiğinde nefes aldığını ve gerildiğini hissettim.

"Hayır, Nyfain!"

Beni yaratıkların oluşturduğu daracık çemberin üzerinden fırlattı. Yana düştüm ve yuvarlandım. Yaralarım sızladı ve vücudumun her yerinde yeni çürükler oluştu. Nyfain tekrardan canavara dönüşürken yaratıklar öne atıldı. Güçlü ayağının pullarını sıyrıp geçen bir darbe indi. Nyfain yaratıklardan birinin üzerinde tepinerek onu dümdüz etti. Sonra bir başkası geldi. Tüm yaratıklar birbirine yakın dururken onları alt etmesi kolay gibi görünüyordu. Bunu anlayan yaratıklar çemberi genişlettiler.

Nyfain döndü ve kuyruğuyla bir tanesine vurdu. Yaratık bir ağaç gövdesine çarparak yere düştü. Tekrar döndü ve arka ayağıyla tekme atıp pençelerini sonuncusunun yüzüne geçirmeden önce iki tane daha yakaladı.

Birkaç dakika içinde her şey bitmişti. Yaratıklar ya ezilmiş ya ağaçlara fırlatılmış ya da yüzlerinin ve gövdelerinin yarısını kaybetmişti.

Geri döndükten sonra bana doğru koşarak yanımda dizlerinin üzerine çöktü.

"Finley, iyi misin? Tanrım, Finley." Sesi yalvarıyor gibiydi.

Beni yere yatırdı ve ellerini göğsümde gezdirerek kanın kaynağını aradı.

"İyiyim, sorun yok." Sağlam kolumu ona doğru salladım. "Sadece birkaç çizik ve ısırik. Sorun yok. Hannon beni hemen iyileştirir."

"Isırıkları zehirlidir. Seni hemen götürmemiz gerek."

Kolumu tuttuğunda irkildim. “Onlar yapmadı. Çıkıntılı derisi olan o zebani ısırdı beni. Ama onlardan biri seni tırmalamadı. Ne kadar zehirli?”

“Bir şeyini yok, beni merak etme.” Bacaklarımdaki çizikleri görebilmek için pantolonumu yırttı.

“*Ne kadar zehirli?*” Acımı bastırarak doğruldum.

Yaralarımın göz attıktan sonra yüzünde bir ifade belirdi. Bakışları bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

“Acele et,” dedim onu itip ayağa kalkmaya çalışarak.

Bir kolunu bacaklarımdan altından geçirip diğerini sırtıma dayadıktan sonra ayağa kalktı ve beni göğsüne yasladı. “Seni götürebileceğim kadar yürüyeceğim. Zehir etkisini gösterdiğinde yolun geri kalanını kendi başına tamamlamak zorunda kalacaksın. Everlass ve bandaj var.”

Hayvanım aracılığıyla Nyfain’in ejderhasının gücüne eriştim. Korku ve telaşla, “Beni köyüme götür, *hemen!*” dedim.

Hayvanı dışarı çıkmak ister gibi kükredi. Tepkisi gücü engelledi, ona emir verilmesinden hoşlanmadığı için bağlantımı reddediyordu. Ama hayvanım onu karşılamak için hazırda bekliyordu. Onlar demir ve ateş, sağduyu ve inattı.

“Yap şunu,” dedik. “*Şimdi!*”

Mücadele ederken kasları titredi ve sonra pes etti. Kontrolün hayvanımda mı bende mi olduğunu bilmiyordum ve bu pek de umurumda değildi. Sadece güvenli bir yere gitmesine ihtiyacım vardı.

“Bırak yürüyeyim. Beni taşımana gerek yok,” dedim omzuna dokunarak.

“Üsteleme,” diye hırladı.

Doğru ya, dert etmeyi bırakmalıydım.

Koşmaya başladığında, “Endişelenmemiz gereken başka yaratıklar var mı?” diye sordum.

“Hayır. Orman çoğunlukla temizdir. Sana daha erken ulaşabilirdim ama yaratıklar yolumu kesip durdu, sanki sana ulaşmamı bilerek engelliyorlarmış gibiydi.”

“Her zaman bu kadar çok mu olurlar?”

“İblis Krallığı'ndan bizimkine uzanan, lanetin büyüyle çalışan bir geçit var. Dolunaydan sonraki ilk gün, gücüm azaldığında, normalden daha fazla yaratık geçitten geçiyor. Elbette iblis kral beni öldürmeye çalışıyor. Teselli ödülü ise çirkinliğim. Çocukların taş topladığı gibi yara izi topluyorum. Ama sonunda... yapmaya çalıştığı şeyi başarmış olabilir.”

“Hiçbir şeyi başaramayacak. Seni iyileştirebilirim. Birçok krallıkta çocukların deniz kabuğu topladığını biliyor muydun? Çünkü bizim gibi ağaçlarla çevrili bir krallıkta yaşamıyorlar. Öylesi güzel olmaz mıydı?”

“Doğanın nimetlerini toplamak yerine ölü deniz canlılarının kabuklarını mı topluyorlar?”

Birkaç kez göz kırptırdım. “Ama o kabuklar gerçekten çok güzeller. Ayrıca deniz canlıları artık onları kullanmıyor, yani...”

“Dikkat dağıtma tekniklerin üzerinde çalışman gerekiyor.”

“Peki, dikkatin dağılmadıysa o zaman sorayım... Çok mu acıyor?”

“Aslında fena hâlde acıyor. Ama yerimde sen olsan canımı çok acıttı.”

Birden duygulandım, ne diyeceğimi bilemedim. Bunu neden söylediğini bilemedim. Doğru olup olmadığını bilemedim.

Ormanın sınırında durdu. “Biraz güce ihtiyacım var.”

“Tabii, hemen Asabi Finley’ye sorayım...”

Daha fazla güce ihtiyacım var.

Yani teknik olarak bir soru değildi.

“Hâlâ onu bastırıyor musun?” diye sordu bir güç dalgası içimden geçip ona doğru akarken. Benden ve hayvanımdan bir parçayı içinde taşıyordu. Aramızdaki bağın gücüyle iç çektim. Zevk alınmaması gereken tehlikeli bir duyguydu. Dersimi hiç almayacak mıydım?

“Hayır, ama... Gücün kontrolünü o idare ediyor çünkü işin tekniğinden anlıyor gibi görünüyor. Ben anlamıyorum.”

Nyfain bariyerden geçti ve tekrar gerildiğini hissettim. “Seninle geçmek daha kolay.”

Hızlı adımlarla ilerlemeye devam etti. Ormanla ağaçlara sırtını dayamış evler arasında yürüyordu. Dolambaçlı bir yol izlediğini fark ettim. İblislerin gezinme, uzanma ya da oral seks yapma alışkanlıklarının olduğu bölgeden geçmemeye dikkat ettiği belliydi. Geçtiğimiz evler, iblislerle düzenli olarak uğraşmayan insanlara aitti ve çoğunun pencereleri karartılmıştı. Bu yola aşinaydım.

“Yine yalan söylüyordun,” dedim eve yaklaşırken. “Ormana gitmemi beklemek yerine beni kontrol etmeye geldiğin konusunda.”

“Yalan söylemekten çok sorularını görmezden geliyordum ama evet. Sekiz yaşına bastığından beri zaman zaman ziyarete geliyorum. Hatta son birkaç yıldır daha sık geliyorum.”

“Ben bunu nasıl fark etmedim? Nasıl oldu da köyde garip bir adamın gezindiğine dair bir şey duymadım?”

“Çünkü karanlıkta geliyordum ve iblisler köye girip çıkıyordu. Tanımadıkları başka bir yüzü neden umursasınlar ki? Yine de görünmemeye dikkat ettim.”

“Neden geliyordun?”

“Meraktan. Önce Everlass’ı, sonra da köyünüzün azalan ölüm oranının ardındaki gizemi merak ettim ama bağlantıyı kuracak kadar zeki değildim. Birinin etkisizleştirici bir iksir geliştirmesi imkânsız görünüyordu. Belki de sayınız azalarak düşmüştür diye düşündüm.”

“Ama madem buralardaydın, nasıl oldu da hayvanımı yalnızca çok kısa bir süre önce hissedebildim?”

“Şekil değiştirenler maksimum güçlerine yirmi beş yaşında ulaşırlar. Sen... Yirmi üç yaşındasın, değil mi? Hâlâ geliyorsun.”

“Sen kaç yaşındasın?”

Sonunda benim kullandığım patikaya ulaştı, gölgelerin arasından ilerledi. “Zaman benim için yirmi beş yaşında dondu. Gözlemcilik ve geceleri toprak üzerinde edindiğim savaş tecrübeleri dışındaki tüm yeteneklerim durdu. Kayda değer hiçbir deneyimim, öğrenecek yeni bir şeyim ya da beni geliştirip olgunlaşmama yardımcı olacak yeni bir topluluğum olmadı. Balın içindeki bir sinek gibi kapana kısılmış, gelişmekte olan bir şekil değiştirenim.”

İçimde bir şeyler kıpırdandı ve dedim ki, “Aynı anda hem yaşlı hem de genç hissediyorum. Çocukluğumu yaşamadan hayatım paniğe, hastalığa ve mücadeleye dönüştü. Tehlike beni çok çabuk olgunlaşmaya zorladı. Sadece on altı yılda iki hayat yaşamışım gibi hissediyorum.”

“Bu şekilde olması çok garip. Köylerde zaman akıp giderken kalede zamanın durması.”

Evimin kapısında durdu ve beni nazikçe yere bıraktı. Dengesi bozuldu ve tökezleyerek kapının pervazına çarptı. Elini tahtaya dayayarak doğruldu.

“Beni bir daha görebileceğini sanmıyorum, Finlev,” dedi yüzümü süzerken. “Sen inanılmaz bir kadınsın. Harika bir geleceğin var. Bu lanet seni mücadeleci bir hayata hazırladı.” Durdu, yutkundu ve sonra ekledi, “İblis kral güzelliği sever. Onu ganimet gibi toplar. İnsanlara gelince, sarayının etrafında dolaşmalarını ve konukları için altın tepsiler dolusu yiyecek ve şarap taşımalarını sever. Bir anlaşma yap ve aileni buradan kurtar. Sadece o şiddetli kararlılığını koru. Gücünü ve liderlik yeteneğini. Seni muhteşem yapan her şeyi. Sende bunu yapabilecek güç var.”

“Saçmalamayı kes.” Kapiya vurduktan sonra geniş omzunu tutup çevirdim. Bu kez ön kolunu çerçeveye yaslayarak eğildi.

“Normalde sırtımı görmene izin vermezdim,” diye mırıldandı biraz geveleyerek.

“Ne kadar zamanım var?” Yarayı net olarak görebilmem için yeterli ışık yoktu.

“Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Zehirlerini hiç hissetmedim. Elimizde biraz panzehir var ama onlarca yıllık. İşe yarayabileceklerinden şüpheliyim. Beni iyileştirecek bir şey yok, Finley. Bırak gideyim. Lütfen, artık gitmeme izin ver.”

Kapiya tekrar vurduktan sonra onu çevirip yüzüne bir tokat attım. Gözleri alev alev parladı. Güzel. Öfke iyiydi.

“Bunu düzelteceğim, beni duyuyor musun? Kütüphanemizde zehirler üzerine bir kitap var. Çoğunlukla ağaçlarla ilgili ama bir sürü doğal zehirden de bahsediyor. İşte bu...”

Kapı açıldı, içeriden gelen ışık gözlerimi kısmama neden oldu. Hannon inanmayan gözlerle bana bakıyordu.

Bir adım öne çıktım ve hayalet olmadığımı anlasın diye onun da suratına bir tokat attım.

“Bu adam benim hayatımı kurtarıırken yaralandı. Onu iyileştirmemiz lazım, sonra da sen benim yaralarımı bakmalısın.”

Hannon beni kendine çekip sıkıca sarıldığında titriyordu. “Zamanımız yok, Hannon,” diye mırıldandım.

Geri çekilip hızlıca yaralarımı göz attı. “Ne kadar kötü?”

“Ben mi? Çok kötü değilim. Bekleyebilirim.”

Başını salladı ve arkama baktığında gözleri büyüdü. Bakışlarını takip ettim ve Nyfain’in sırtını görünce irkilerek nefes aldım. Pençe izleri simsiyahtı, etraflarındaki deri yırtık ve kabarıktı. Ayrıca yaradan siyah bir şeyler akıyordu.

Bakışlarım başka yere kaydı; her iki yanında, kürek kemiklerinden başlayıp sırtının ortasına kadar inen kaba yara izleri vardı. Bu yaralar eskiydi, derisi neredeyse mum gibiydi ve bronzlaşmış sırtından daha açık renkteydi. Bahse girerim o yaraları aldığı anda on altı yaşındaydı. Kanatları kırpıldıktan sonra oluşan yara izlerine benziyorlardı. Belli ki bana sırtını göstermek istememesinin nedeni buydu. Lanetin hayvanına yaptıklarından utanıyordu. Kendisinden utanıyordu.

Kalbim sıkıştı. Gözlerimden yaşlar aktı. Hayvanımı zar zor tanıyordum ve onun bu şekilde incinmesinden nefret ederdim. Bu, birinin iki kolumu birden kesmek gibiydi.

Ama şu anda önümdeki soruna odaklanmalıyım. Bunu iyileştiremezdim ama zehirden dolayı ona olanları iyileştirebilirdim.

Umarım.

“Acele et,” dedi Hannon, beni yolumdan itip Nyfain’e uzanarak. “Her şey yoluna girecek. Şimdi sakın ol.”

Nyfain’i koridordan geçiren Hannon’a, “Onu yatağıma yatır,” dedim. Hareketleri ağırlaşmış, omuzları çökmüştü.

“Kütüphaneye girip bunun ne tür bir zehir olduğunu anlamaya çalışmam gerek.”

“Fah Rahlen’in zehri,” dedi Nyfain, Dash ve Sable kocaman gözlerle odalarından çıkarken.

“Finley!” dediler aynı anda. Bana sarılmak için öne atıldılar ve bunu yaparken Nyfain’e de sarıldılar.

“İblis kralın sapkın ruhlardan ve kendi büyüünün özel bir karışımından yarattığı bir yaratık,” dedi. “Zehir pek bilinmiyor.”

“Sen kimsenin Everlass’ı nasıl kullanacağını da bilmediğini düşünüyordun. Ama bak...” Babamın yatak odasından öksürük sesleri gelirken onunla birlikte kapıya doğru ilerledik. “Her seferinde bir şeye odaklan,” dedim kendime, nefes almayı hatırlayarak. “Her seferinde bir kişiye yardım et.”

“Zavallı Finley,” dedi Nyfain, dili sürçerek. “Dünyanın yükü senin omuzlarında.”

Nyfain’i yüzüstü yatırırken Hannon’a, “Kütüphaneye girmem gerek,” diye tekrarladım.

“Hım, senin gibi kokuyor,” diye mırıldandı Nyfain. “Bu kokuyu her yerde tanırım.”

“Kim bu adam, Finley?” diye sordu Sable.

“Uzun hikâye.”

“Ağaçlarla ilgili kitabı mı arıyorsun, hani şu canavar gelme—” Hannon’ın sözleri bir duygu seli içinde kesildi. Nyfain’in üzerinden gözlerine baktım. Omuz silkti. “Dışarıda konuştuğunuzu duydum. Kapıyı açmadan önce sen olduğundan emin olmak istedim. Canavarın bizim için gelebileceğinden endişeleniyorduk.”

“Evet, tabii ki. Ve evet, o kitap.”

Tekrar omuz silkti. “Onu geri almaya cesaret edemedim. Senin gelip bunu benim için yapacağını umuyordum.”

Elimi omzuna koydum. “Tanrı seni korusun, Hannon. Nerede o?”

“Bıraktığın yerde. Kapının yanındaki masada.” Belli ki gözden kaçırmıştım, gerçi oraya bakmamıştım ki.

“İşte!” Dash ellerindeki üç kalın kitabın ağırlığının altında debelenerek odaya koştu. “Hannon, Sable ve ben araştırma yapıyorduk. Diğerleri sana yardımcı olmaz ama bunlar olabilir. Farklı krallıklar ve bir tanesi de İblis Krallığı hakkında. Hannon hiç kan görmedi ama canavarın izlerini gördü. Bu yüzden seni İblis krala geri götürüyor olabileceğini düşündük. Seni kurtaracaktık.”

Hannon bana çaresiz bir bakış attı. “Bir şekilde yardım etmek zorundaydık.”

“Gerçek yığıtlık,” diye mırıldandı Nyfain yastığıma doğru.

“Evet, elbette.” Hannon’a kaşlarımı çattım. “Ver şunu bana, Dash. Hafızamı tazeleyeyim. Okuyalı uzun zaman oldu. Evet, işte burada. Biraz Everlass yaprağım var. Onları hazırlayabilir misin? İhtiyacım olacak.”

Tüm yaprakları çıkardım ve İblis Krallığı hakkında bilgi içeren cildi aldıktan sonra okumak için mumun yanına sokuldum. Şeytani yaratıklarla ilgili bölümü bulmam hiç zaman almadı. Birkaç yıl önce bunlarla biraz ilgilendiğimi hatırlıyordum. Yine de şüphelendiğim gibi, kitapta bu iğrenç türden bahsedilmiyordu.

“Zehir türü...” Zehirlerle ilgili bilgilerin ağaçlarla ilgili gerçeklerin arasına serpiştirildiğini bilerek ağaç kitabına göz gezdirdim. Amaç, bunun zararsız bir kitap olduğu yanılma-

masını vermektir. Aslında huş ağacı hakkında bilgi edinmek için bakmıştım ama neyse.

Nyfain'in hasta yatağına dönerek yanı başına oturdum. Hannon sırtını temizlemeye çalışırken çocuklar da onu izliyorlardı.

"Bana zehirden bahset," dedim kitabın içeriğini yeniden gözden geçirirken. Keşke kaçırıldığım gece bu kitabı karıştırmayı seçseydim ve gerçekten bir şeyler öğrenecek kadar uyanık kalsaydım. O zaman bir avantajım olurdu. "Hatırlayabildiğin her ayrıntıdan. Rengini gördüm, artık biliyorum."

Nyfain elinden gelen bilgileri verdi ama çok fazla değildi. Bildiklerini sıraladıkça kelimeleri giderek daha da bulanıklaştı. Hannon uzandı ve göz kapaklarını açtı. "Gözler berrak, kan çanağı değil." Elinin tersini Nyfain'in alnına koydu. "Yüksek ateş. Dash, dışarı çık ve kovadan biraz soğuk su al. Sable, biraz bandaj getir."

Dash koridora koştu, ayakları tüy gibi hafifti. Bu çocuktan mükemmel bir casus olurdu. Ya da hırsız.

Ağaç ve zehir kitabının sayfalarını hızla karıştırırken aslında hiçbir cevap bulamayacağımı biliyordum. "O ölemez," dedim. "Hannon, o ölemez."

"Ondan hoşlanıyor musun yoksa? Onunla nerede tanıştın? Nerelerdeydin?"

Pençe izlerine krem sürdü. Nyfain sarsıldı, gözleri birden açıldı ve hemen beni buldu. Bir an sonra tekrar kapandılar.

"Ondan hoşlanmıyorum. Ya da en azından... Durum biraz karışık. Sadece... O ölemez. Geleceğimiz buna bağlı."

Hannon işine geri dönmeden önce bir anlığına beni inceledi. Dash kovayla geldi ve Sable Nyfain'in başına oturdu. Bezi suya daldırdı ve nazikçe alnına bastırdı.

“Ailen son derece becerikli, prenses,” diye mırıldandı Nyfain.

“Seninle alay mı ediyor?” Sable kaşlarını çatarak bezi aldı.

“Sable, bir hastayla ilgilenirken onu yargılamak sana düşmez,” dedi Hannon düz bir sesle. “Yargılamak tanrıçaya mahsustur.”

“Devam et ve beni yargıla, Sable,” dedi Nyfain. “Kız kardeşin yargılıyor.”

Zehirleri incelemeye girişerek onlara kulağımı tıkadım. Hiçbiri Fah Rahlen zehrinin özelliklerine tam olarak uymuyordu. Gerçi bu pek de sürpriz sayılmazdı. Kitapta doğal zehirler anlatılıyordu.

“O şeyler yaratıldı,” dedim usulca. “Sable, görevini Dash’e devredip buraya gel ve bir şeyler yazmaya hazırlan.”

“Ne buldun?” diye sordu Hannon.

“O şeyler yaratıldı. Onlar şeytanın ve kötülüğün bir karışımı... Her neyse, bilmiyorum. Zehirleri doğadan gelmiyor. Tek bir şey değil, birden fazla şeyin bir araya gelmesinden oluşuyor ve bu nedenle doğru panzehri elde etmek için çeşitli bileşenleri karıştırmam gerekiyor.” Hannon’a elimi salladım. “Mantıklı bir fikir, gerçekten. Sadece üzerinde çalışmaya başlamam gerekiyor. Riskli... Ama yanlış yapsam da yapmasam da zaten ölecek.”

“İşte aradığımız ruh,” diye mırıldandı Nyfain, ellerini yastığı kavramak için yukarı kaldırırken.

Sable’ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. “Ondan hoşlandım, Finley,” diye fısıldadı.

“Benden hoşlanan tek kişisin,” dedi Nyfain. “Acısı yakmıyor. Sanki sırtıma batıyormuş gibi hissediyorum. Sanki omurgamda cızırdıyor.”

Başımı salladım ve işe koyuldum.

On beş dakika geçti. Nyfain'in acısıyla ilgili birkaç ayrıntı daha öğrendikten sonra Sable ile birlikte dışarı çıktık. Elinde bir parşömen vardı, geçici iyileştirici iksirim için gerekli malzemeleri bana okumaya hazırdı ama listeye ihtiyacım yoktu. İhtiyacım olan şeyi *hissettim*.

Çok Yapraklı Everlass'ı tam da bıraktığım gibi buldum. Aslında daha önce hiç kullanmamıştım. Bir süre yapraklara baktım.

"Ama Finley—"

"Biliyorum, Sable. Biliyorum. Sadece..."

Bunu açıklayamıyordum. Bu duygunun doğruluğunu kelimelere dökemiyordum. Bu fikir çılgıncaydı. Riskliydi. Ama bir şey doğru geliyordu.

Bu bitki bir zehir gibi tepkimeye geçebilirdi çünkü çok güçlüydü. Vücuda saldırıyordu. Ama ya bu sadece savaştan kadar güçlü bir rahatsızlığın olmadığına gerçekleşiyorsa? İliğini kemiğini bitiren bir zehirle dolu sisteme girerse ne olurdu?

Everlass'ın temel amacı iyileştirmekti. Bazen bu yeterli olmuyordu, bu yüzden birileri onu daha güçlü hâle getirmenin bir yolunu bulmuştu. Çok fazla Everlass kullanmanın ya da yeterince büyük bir işte kullanmamanın talihsiz yan etkilerinden biri de... ölümdü.

Bu, oldukça sorumluluk gerektiren bir işti.

“Tanrıça, bana yardım et.” Gözlerimi kapattım ve ellerimi bitkinin üzerinde gezdirdim. “Yardıma ihtiyacım var. O sizden biri. Ne kadar kullanmalıyım?”

Parmak uçlarımı yapraklarında gezdirdim. Sonra da altında ve gövdesinde. İçime yumuşak bir his yayıldı. Neredeyse huzurlu denilecek kadar yumuşaktı.

Nyfain’in söylediği şarkıyı hatırladım.

Vakit kaybetmeden eve koştum ve başının yanına çömel-dim. Titriyordu ve ter içindeydi. Hannon’ın morali bozuk görünüyordu. Bu kötüye işaretti.

“Nyfain.” Elimi yara izleriyle kaplı çıplak omzuna koydum. Sarsıldı. “Finley,” diye soludu.

“O şarkıyı söylemeni istiyorum. Everlass şarkısı, hatırladın mı? Hani hasat yaparken söylemiştin? O şarkıyı benim için söylemen gerek.”

Dudakları zar zor kımıldadı. Sesi önce titrek çıktı ama o güzel senfoninin içinde yükselip alçaldıkça güçlendi.

Hannon’a, “Ne kadar kötü?” diye sordum. “Ölüme ne kadar yakın?”

Başını yavaşça salladı. Hannon tam olarak bilmiyordu ama durum iyi görünmüyordu.

“Bu zehir ne kadar saldırgan?” diye sordum.

“İnanılmaz derecede,” diye mırıldandı Nyfain. “Çabuk ve korkunç bir şekilde öldürmek üzere yaratılmış.”

Tam yüzünün önüne eğildim. “Korkunç ve saldırgan bir zehre karşı ne kadar Çok Yapraklı Everlass kullanılacağını biliyor musun? Annen hiç bundan bahsetmiş miydi?”

Dudakları asil bir gülümsemeyle gerildi, öyle dolgun ve yumuşaktı ki. Verdiği hissi hatırladım. Telaşlı öpücüğünü.

Sesi bir fısıltıdan ibaret olsa da gürdü. Sanki oraya bağılmış gibi onu göğsümde hissedebiliyordum. “Bunu kendin çözdün, değil mi?”

“Haklıyım o zaman.” Soluğumu bıraktıktan sonra Sable’a işaret ettim. “Git o şarkıyı Çok Yapraklı Everlass bitkisine söyle.”

“Sen çok zeki bir kızsın Finley,” diye devam etti Nyfain, elini uzatarak. Onu tuttuğumda dokunulamayacak kadar sıcaktı. Ateşi yükseliyordu. “Bunca zamandır birinin sana gizlice aile sırlarımızı verdiğinden şüpheleniyordum. Mantıksız bir düşünce ama yine de...”

Hannon, “Ateşi yüzünden sayıklamaya başladı,” diye uyardı. “Bir şey yapacaksan eğer hemen yap.”

“Ama işte buradayım, beni kurtaracak tedaviyi bulmanı izliyorum. Detayları bilmediğim için sana söylemeyecektim. Ama zaten söyleyemezdim çünkü annem sırrı bana aktarmış ve ben de sadece soyumdaki ejderhalara aktaracağıma dair yemin etmiştim. İnanılır gibi değil. Everlass’la perilerin dahi hayal edemeyeceği şeyler yapabilirsin.”

Elini sıktım. “Kaç yaprak?”

“Bunun için muhtemelen iki. Ama elindeki bitki huy-suzsa bir taneyle başlamalısın.”

Elini sıkıp bıraktım. Tüm konuşmamız boyunca gözlerini bir kez bile açmadığını geç de olsa fark ettim.

Dışarıda, Sable bitkiye mükemmel bir soprano ile şarkı söylüyordu. Bunu yaparken bilinçsizce yapraklarla oynuyordu ve Nyfain’in annesinin bir zamanlar yaptığı bir şeyi yaptığı düşüncesiyle sırtımdan kendimi alamadım. Keşke kraliçeyi tanıyabilseydim. Ya da kraliçenin halkını.

Kraliçeyi tanıma saçmalığını başka bir zaman düşünmeliydim.

“Teşekkürler.” Sable’in yanına çömeldim ama sonra durakladım. Önce kurutulmaları gerekip gerekmediğini sormamıştım. Zaten onları kurutacak zamanım da yoktu.

Daha sağlıklı olanlardan birini kopardım çünkü solan yaprakların daha da öngörülemmez olduğunu biliyordum. Yeterli gelmezse daha fazla ekleyebilirdim. Çok fazla olursa da mezar kazmam gerekirdi.

“Sonuçsuz çabalarım başlatalım bakalım,” dedim ve Everlass’la herhangi bir hastalık için çalıştığım gibi çalıştım. Sadece şimdi diğer bitkilerden biraz daha ekliyordum. Dışarıda, temiz havada çalışarak dikkatimi toplamaya çalıştım.

Dash arka kapıdan, “Kötüleşiyor, Finley!” diye seslendi. Yaklaştığını duymamıştım. “Hannon çok az zamanının kaldığını söylüyor.”

“Hassiktir,” diye mırıldandım. Açık ateşin üzerinde çalışıyordum. İksir sıcaktı. Bir çay bardağı alıp iksirden doldurdum.

Odama döndüğümde, Nyfain kollarını iki yana açmış inliyor, parmakları cansızca yere değiyordu. Zehrin siyah rengi neredeyse tüm sırtına yayılmış, omuzlarına doğru ilerliyordu. Başı alev alev yanıyordu.

“Birkaç bandaj yapıştırın, sırtüstü dönüp oturması gerekiyor.” Panzehri, umarım ki panzehirdir, masanın üzerine koydum ve bandajlara yardım etmek için aceleyle Hannon’ın yanına gittim. Nyfain’in yaralarını sardıktan sonra bacaklarını yere indirdim ve hayvanımın gücünü kullanarak Hannon’ın onu nazikçe kaldırmasına yardım ettim.

“Ne zamandan beri bu kadar güçlüsün?” diye sordu Hannon.

“Çok şey oldu. Şimdi sırası değil. Ayrıca kaledeki insanların hayvan kostümleri giydiğini biliyor muydun? Neyse, şimdi kesinlikle sırası değil.”

Kolum ağrıyor ve bacaklarım yanıyordu ama acıyı görmezden geldim. Nyfain’i sırtüstü yatırdık ama oturacak kadar uyanmadı. Göz kapakları titredi ve inledi.

“Tamam, her şey yoluna girecek. İşte başlıyoruz.” Onu doğrulttum, sırtımı yatak başlığını dayayıp ayaklarımı iki yanından yatağa uzattım. Korku içindeki Hannon’dan onu bana yaklaştırması için yardım istedim. Elimi uzattığımda Sable bardağı bana verdi.

“Hâlâ çok sıcak,” diye mırıldandıktan sonra biraz üfledim.

Nyfain inledi ve eli kupayı tutan koluma doğru uzandı.

“Hayır, hayır. Biri kolunu tutsun!”

Hannon uzandı ve onu tuttu. Nyfain’in diğer eli yukarı kalktı. Bir şeyler arıyordu. Zar zor, “Finley,” dediğini duydum.

“Tamam, bu kadar yeter.” Kulağına doğru eğildim. “Bunu içmelisin, Nyfain.” Bunu, bir emir gibi hayvanımın gücü aracılığıyla ona nüfuz ettim. “İç bunu, Nyfain.”

“Göz kapakları titriyor,” dedi Sable, yatağına oturdu ve bakmak için eğildi.

Nyfain başını birazcık kaldırdı. Hannon iki elini de sıkıca tuttu. Başımı Nyfain’in yüzüne doğru eğip bardağı dudaklarına götürdüm.

“Ağzından akıyor,” dedi Hannon. “Sable, çabuk sil.”

“Bu karışımı ağzınıza değdirmeyin sakın,” dedim. Hayvanımın gücü sesime yansıdı. Kardeşlerim donup kaldı.

GÜLLERİN YIKIMI

“Kusura bakmayın. Sonra açıklarım. Hadi Nyfain, daha fazlasına ihtiyacın var.”

Ona iksiri azar azar içirdim, çoğunu içtiğinden emin oldum. Sonra bir süre bekledim.

Bildiklerimi ve az önce okuduklarımı gözden geçirerek, “Çoğu panzehir az miktarda verilir,” dedim. “Bir şişe kadar. Ama bu tedavi çok güçlü değil. Gerektiği kadar içirmemiş de olabilirim.”

Hannon, “İşe yarama umudu varsa bir şeyler olmak zorunda,” dedi. “Yaptığın Everlass iksirinin babam üzerinde işe yaraması bile saatler sürüyor.”

“Biliyorum, biliyorum.” İç geçirerek Nyfain’in saçlarını yüzünden çektim. “Sanırım şimdi bekleyip hayatlarımızın ne hâle geleceğini göreceğiz.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İki saat sonra Sable'ın bandaj yığınlarıyla kaplı yatağında oturmuş, kıvranan ve çırpınan Nyfain'e bakıyordum. Yumruklarını sıkıp geri bırakıyordu. Başı bir taraftan diğerine dönüyor, terliyordu. Alnı ve sırtı ter içindeydi.

Evden ayrıldığım andan döndüğüm âna kadar olanları aileme anlatmış, sadece birkaç şeyi atlamıştım. Nyfain'in önemli biri olduğunu öğrenmişlerdi ama bir prens olduğunu bilmiyorlardı. Onun hayatta kalan ve krallığın kaderini yüklenen bir soylu olduğunu sanıyorlardı. Onların da benim kadar saf olduklarını umuyordum. Kâbuslar kalesini bilseler de bu kâbusların doğası hakkında ayrıntıya girmemiştim. Çocuklar yanımdayken anlatamazdım. Ama genel atmosferi anlamışlardı. Hannon'un köyümüzü istila eden iblisler hakkındaki bilgisi göz önüne alındığında ikiyle ikiyi topladığından emindim.

Sözlerimi bitirdiğimde Sable, "Ama neden acı içinde?" diye sordu.

Bu soru beni şaşırttı. "Çünkü annesini öldürdüğünü ve krallığını korumada başarısız olduğunu düşünüyor."

“Hayır.” Yüzünü buruşturdu. “Annesinin ölümüyle ilgili hikâye çok saçma. Kadınlar kalpleri kırıldığı için ölmez. Bu sadece insanların, kadınların *gerçekte* maruz kaldıkları ihmal ve kötü muameleyi gizlemek için uydurdıkları bir şey. Ama annesinin kendini bir gül fidanı gibi gördüğünü söyledin. Gül fidanları kimseye boyun eğmez. Onları kesip öldürebilirsin, öldürdüğünü düşünürsün ama yeniden filizlenip ölümden geri dönerler. Gül ağaçları boğulduklarında ya da su, güneş ışığı gibi sevdikleri şeylerden koparıldıklarında ölürler. Eminim babasının hatasıdır. Babası, oğlunu geri getirmek için eşini öldürdü ve sonra da evladını tuzağa düşürdü. Bana yanıldığımı söyle.”

“Çok fazla gizem kitabı okuyorsun,” diye mırıldandı Hannon.

“Dash’in aptal resimli romanlarından daha iyiler,” dedi ve Dash ona bir yastık fırlattı. “*Her neyse*, babasının ona yaptıklarından bahsetmiyordum. Bu çok açık zaten. Demek istediğim, neden vücudunun her yerinde sıyrıklar falan var? Savaşçılar hep böyle mi görünür?”

Nyfain’in donmuş bal kadar yavaş hareket edişini, Sable’in kanepede uyumasını ve odada ikimizin yalnız kalışını izlerken zaman geçip gitti. Yatakta kıpırtı hissettim. Yüzüstü yatıyordu, kendimi sırtından aşağıya doğru uzanan derin yara izlerine, etini kesen zikzaklara bakarken buldum.

O yara izlerinden birini izlemek için eğildiğimde yumuşak bir sesle, “Yasak Orman’da neden devriye geziyorsun?” diye sordum. Titredi ve biraz inledikten sonra sakinleşti.

Yatağın yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Yara izinin ucundan başlayarak parmaklarımı yukarıya doğru gezdir-

dim. Derin bir nefes aldı ve yüzünü bana çevirdi, gözlerini kırptırdı. Hareketim sanki onu rahatlatmış gibiydi.

“Çünkü hepimizi koruyorsun, değil mi? Bu senin görevin.” Zehirden kaynaklanan siyah izlerin yavaşça kaybolmasını izledim. Çok Yapraklı Everlass işe yarıyordu. Eğer o izler bir buçuk saat içinde tamamen kaybolmazsa ona iksirden biraz daha verecektim.

Geçmişini düşündüm. O zamanlar Incubuslardan çok daha vahşi ziyaretçilerimiz olurdu. O yaratıklar kasabada terör estirir ve önlerine çıkan herkesi öldürürdü. Yaşadığımız korku ve paniği hatırladım. Ailem, eve girerlerse diye, tehdit geçene kadar yatağın altına saklanmamızı isterdi. Kapıları kilitler, panjurları kapatmayı ihmal etmezdik.

Zamanla bu tehdit azalmıştı. En son ne zaman öyle bir şey yaşadığımızı artık hatırlayamıyorum.

Şimdi bunun sebebinin Nyfain olduğunu anlamıştım. Belli ki zorlu bir öğrenme sürecinden geçmişti ve şimdi her gece ormanda devriye gezerek vahşi yaratıkları köylere ulaşmadan öldürüyordu.

Karmakarışık saçlarını alnından çekerken, “İblis kral seninle bir oyun oynuyor, değil mi?” diye sordum. “Senin köylere girmeni yasaklarken yaratıklarının girebilmesini sağladı. En azından başlangıçta. Yaratıklar köylere girip insanları avlamadan önce onları bulup öldürmen gerekiyordu. Kendi insanlarını koruman gerekiyordu.”

Ne kadar sinsi bir ylandı bu iblis kral. Aslında ona yılan demek yılanlara haksızlık olurdu.

“Keşke sana yardım edebilseydim.” Parmaklarımı güçlü çenesinde ve sonra dolgun, biçimli dudaklarının kenarındaki

yara izinde gezdirdim. “Keşke şekil değiştirip sana yardım edebilseydim. Hayvanımın buna bayılacağına eminim.”

Göz kapakları titreyerek açıldı. Mahmur ve uykuluydu. İçimden bir heyecan dalgası geçti. Başına biraz daha yaklaştım.

“Hey,” diye fısıldadım, gözyaşlarım gözlerimi yakıyordu. “Nasıl hissediyorsun?”

Bana yakın olan elini açtı ve biraz hareket ettirdi. Elini tuttum ve başparmağımla üstünü okşadım.

Diğer elimi başına koyup alnını hafifçe okşayarak, “Ağrı kesici Everlass’ın etkisini bozar mı?” diye sordum. “Bazı şeyleri biliyor olabilirim ama gerisi deneme yanılma yöntemi. Ve şu anda sende deneyip her şeyi berbat etmek istemiyorum.”

“Lütfen.” Sesi bir fısıltıdan öte değildi. Normalden daha hırıltılıydı.

“Su mu? Susadın mı?” Ayağa kalkmak için hamle yaptım ama elimi sıkıca tuttu, hâlâ inanılmaz güçlüydü.

“Benimle kal,” diye inledi.

Elini kavradım. “Elbette kalacağım. Daha fazla iksire ihtiyacın olup olmadığını görmek için başında bekliyordum. Seni bundan kurtaracağız, tamam mı? Yaşayacaksın.”

“Lütfen. Konuşmaya devam et. Hâlâ bu dünyanın bir parçası olduğumu bilmeme yardımcı oluyor. Diğer taraf beni kendine çekiyor. Teslim olmak üzereyim. Ve sen olmasaydın çoktan teslim olmuştum. Son on altı yıl... tam bir sefaletti. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Çok yorulдум, Finley. Bu kâbustan çok yorulдум.”

Korku kalbimi delip geçti. Elini ellerimin arasına alıp sıktım.

"Daha fazla Everlass'a mı ihtiyacın var? Biliyorum, anneme aile sırrını kimseye anlatmayacağına dair söz verdin ve sen iyileştiğinde bu konuyu kesinlikle tartışacağız ama şu anda sana yardım etmem için bana söylemen lazım, tamam mı? Annen bu kadar genç ölmeni istemezdi. Onun ölümünden sorumlu olduğunu düşündüğünü biliyorum ama Sable bir şeyler söyledi ve bu aklıma yattı. Annen seni severdi. Senin mutlu olmanı isterdi. Evini özlüyordu." Sable'in anlattıklarını törpülemiştim. "Ve gittiğin için sana kızmazdı. Deli bir kralla sevgisiz bir evlilik yaptı, atalarının dilini konuşmasına bile izin verilmiyordu. Neden senin de aynı kaderi yaşamayı istesin ki? Yani, bana bir bak. Ben bu köydeki diğer kadınlar gibi değilim. Vahşiyim, avlanırım, risk alırım ve eve kan revan içinde dönerim. Fırfırlı güzel elbiseler ya da kasabanın yakışıklısının benimle evlenmek isteyip istememesi umurumda değil..."

Elimi sıktı ve vücudu gerildi. Yavaşça nefesimi verdim ve sırtındaki siyah izleri tekrar kontrol ettim. Hâlâ solmaya devam ediyorlardı. Bu biraz canını acıtıyor olabilirdi.

Konuşmaya devam ettim.

"Çocukluğumdan beri böyleyim. İnsanlar anneme Hannon'la bu kadar çok takılmama izin vermemesi gerektiğini söylerdi. Onun nazik, kibar ve sevimli biri olduğunu, benimse onu kötü etkilediğimi söylerlerdi. Ama annem bir kaya kadar inatçıydı. Bu evi o yönetiyordu. Kimsenin beni korkutmasına izin vermezdi. Ne istersem giymeme izin verirdi. Saygılı olduğum sürece istediğimi yapmama izin verirdi. Doğru seçimler yapacağıma dair bana güvenirdi. Anneler böyle yapar, yol gösterirler. Güçlendirirler. Destek olurlar ve çocuklarını

sevmekten asla vazgeçmezler. Asla. Bir gül fidanının oğluna bir parça özgürlüğü çok göreceğinden şüpheliyim.”

Gözlerimi yaşlarla doldu. “Onu çok özleyorum,” diye itiraf ettim, öne doğru eğildim ve yanağımı yastığa, başının yanında yasladım. “Onu kurtaramadım. O zamanlar etkisizleştirici iksirin tarifi bu kadar iyi değildi. Zamanım tükenmişti. Ama ne var, biliyor musun? Bunun benim hatam olmadığını unutmamalıyım. Onu öldüren şey ben değil, lanet ve hastalıktı. Annem hastayken laneti yenemedim ama babam için yeneceğim. Yeneceğim. Bir başkasını daha kaybetmeyeceğim.”

Yanağını okşadım, diğer elim hâlâ onunkinin üzerindeydi.

“Biliyor musun, Hannon’ın benden daha iyi olduğu konusunda haklıydılar. Annem her zaman onsuz bir hiç olacağımı savunurdu. Hannon avlanmaktan, balık tutmaktan ve arkadaşlarıyla barda bira içmekten nefret eder. Hepsinin kalın kafalı aptallar olduğunu düşünür. Belli ki haklı. Aslında kaledeki tüm hobi işlerini severdi. Muhtemelen sulu boyalarla çok güzel iş çıkarır. Dikiş ve nakış işlerinde çok iyidir. Hem insanları nasıl tedavi ettiğini gördün. O ve ben tamamen farklıyız. Tam da bu yüzden mükemmel bir takım olduk. Ben Hannon’ın nefret ettiği her konuda iyiyim, o da benim nefret ettiğim her konuda iyi.”

“Güçlü bir eşe ihtiyacı var,” diye homurdandı Nyfain.

İrkildim. Sonra da utanç içinde kızardım. Konuşmaya devam etmemi söylemişti ama her kelimeyi dikkatle dinlediğini fark etmemiştim.

“Evet. Ama bu köyde hiç güçlü bir eş yok. Aslında bu doğru değil, eminim güçlü kadınlar vardır ama topluma aykırı davranmazlar. Örneğin kimse avlanmayı öğrenmek

için benden bilgi almaya çalışmadı. Sable hariç. Seninle tanışmadan önce ona tuzak kurmayı ve küçük hayvanları avlamayı öğretiyordum. Ama o aynı zamanda fırfırlı elbiseleri ve güzel görünmeyi de seviyor. Bu yüzden tuhaflığını benden biraz daha iyi saklayabiliyor.”

“Tuhaflığını seviyorum.”

“Benim hiçbir şeyimi sevdiğini sanmıyordum.”

“Su, lütfen.”

“Tabii. Evet, tabii ki.” Ayağa kalkmak için doğruldum ama bacaklarımdan biri uyuşmuştu. Bacağım tutmadı ve bir kütle gibi düştüm. Sable’in yatağının kenarına çarparak yere yuvarlandım. “Lanet olsun.”

Nyfain irkilerek inledi ve gözlerini açıp yatağın üzerinden baktı.

“İyiyim.” Yatağın üzerine sürünürken ona başparmağımı kaldırdım. “Her şey yolunda.”

Yatak odasının kapısı açıldı ve Hannon uykuyla bir şekilde kapıda belirdi. “Ne oldu?”

“Susamış. Getirecektim ama bacağım uyuşmuş, yere düştüm.”

Gözlerini devirdi ve odanın öbür ucundaki sürahiye doğru ilerledi. Metal bir bardağa suyu doldurdu. Nyfain’e vermek için eğildiğinde bacağımı yeniden hissetmeye başlayarak yatağa geri döndüm.

“Oturabilir misin yoksa sana yardım edelim mi?” diye sordu Hannon.

Nyfain doğrulmaya çalıştı ama kolları tutmayınca tekrar yatağa düştü. “Bu yatak kaya kadar sert.”

“Kafanla aynı sertlikte o zaman,” dedim istemeden.

Hannon diğer tarafa geçip beni beklerken Nyfain sırıttı.

Yardım etmek için ayağa kalktığımda Nyfain, "Öldüğünde cennete gideceksin, Hannon," dedi. Sanki görünmez iğneler bacağıma batıyordu. "Hayatın boyunca böyle bir kız kardeşle uğraştığın için cenneti hak ediyorsun."

Hannon'la onu çevirip doğrulturken, "Görünüşe göre kendini daha iyi hissediyorsun," diye söylendim.

Hannon hastasını tekrar çevirerek, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Ağrın azaldı mı?"

"Biraz. İliklerime işliyor ama artık zonklamıyor. Küçük bir mucize."

Hannon'dan bardağı alarak, "Daha fazla iksire ihtiyacın var mı?" diye sordum. Nyfain'in güçsüz eli bardağı almak için uzandığında onu ittim. "Dökeceksin. Hâlâ hastasın, öyle davran."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Peki, hanımefendi."

Bardaktaki suyu içti, son yudum ağzının kenarından aktı.

Hannon yumuşak bir sesle, "Şimdilik bu kadar yeter," dedi.

Bardağı yere bıraktım ve Nyfain'i tekrar ters çevirdik. Düzensiz öksürükler içinde yastığı kavradı ama yüzü hâlâ bana dönüktü.

Hannon elini uzatarak, "Bana ihtiyacın olursa yan odadayım," dedi.

Bardağı onu bekleyen avucuna bıraktım. Başını salladı ve kapıdan çıktı.

Nyfain biraz daha öksürdükten sonra inleyerek, "Onunla ne yapacak?" diye sordu.

"Neyle, bardakla mı?" Zayıfça başını salladığını gördüm. "Yıkayacak. Yukarıda bir tane daha var. O temizlendiğinde

ilkini geri getirecek. Konu hastalar olunca temizliğe çok önem verir.”

“Olması gerektiği gibi. İkiniz birlikte iyi bir ekip olmuşsunuz.”

“Evet. Zor şartlarda büyüdük, sırtımızı dayayabileceğimiz pek kimsemiz yoktu.”

“Şimdilik daha fazla iksire ihtiyacım yok. Yine de gücünün bir kısmını kullanabilirim.”

Hayvanımı dürttüm ve bir güç dalgası içimden Nyfain’e doğru aktı. Güç geri döndüğünde onu hayretle karşıladım, içime yayılıp derinlere indi. Şaşkınlıkla soluk aldım. Güç ya da belki de büyü aracılığıyla Nyfain’e hâlâ bağlıymışım gibi hissediyordum. Ya da belki sadece hayvanlarımız öyleydi, bilmiyorum. Onu tam olarak hissedemesem de özünü hissedebiliyordum. Onun güçlü varlığı içimde derinlere kök salıyordu. Bu rahatsız olmam ya da endişelenmem gereken bir şeydi ama şu anda sadece onun tekrar gücüne kavuşmasını istiyordum. Krallığın ona ihtiyacı vardı. Bunun sonuçlarıyla o iyileştiğinde ilgilenecektim.

İç çekerek yanına çöktüm.

“Saçlarını kestirmelisin,” dedim. Başımı bu kez kolumun üzerine koyarak parmaklarımla saçlarını karıştırdım.

“Çok uzun zamandır dış görünüşüme önem vermiyordum. Etkileyecek kimsem yoktu. En azından etkilemek *istediğim* kimse yoktu.”

“Sağ ol ya.” Yumuşak bir şekilde güldüm. “Bir zamanlar bir erkek arkadaşım vardı, birkaç kez onun için süslenmeye çalıştım. Seksi görünmek ve onu tahrik etmek istedim.”

“Sonra ne oldu?”

“Tuhaf tuhaf davrandı. Beni *o şekilde* insan içine çıkarmak istemediğini söyledi. Çıplak falan değildim. Derdini anlayamadım. Ama beni terk ettiğinde her şeyi itiraf etti. Görünüşe göre onu *küçük düşürmek* için teşhirci davrandığımı düşünüyordu. Sanki benden daha iyisini hak ediyormuş gibi. Sanırım daha iyi görünebilsin diye önünde eğilmemi istiyordu. Bunları söylediği sırada kalbim o kadar kırılmıştı ki ona yumruk atmam gerekirken atamamıştım...”

“Neden kendisinden daha çekici biriyle çıktığı için birileri onu küçük görsün ki? Diğer erkeklerin onu tebrik etmek için sırtını sıvazlaması lazım.”

“Bilmiyorum. Bunun Jedrek’le ilgili olduğunu düşünüyorum, hani şu köydeki bok suratlı. Sanırım benimle daha çok görünüşüm yüzünden çiftleşmek istiyor. Muhtemelen bunu bir süredir düşünüyordur. Dedikodular yaydığına ya da eski sevgilime sataştığına eminim. Alınma ama erkeklerin egoları çok kırılgandır.”

“Her doğru söze alınsaydım pek de ilerleyemezdim.”

Güldüm ve parmaklarımı yanağında gezdirdim. “Şu ‘güzel’ lafı beni rahatsız ediyor. İnsanların bana yaptığı tek iltifat hep dış görünüşümle ilgili olmuştur. Tek vazifem ‘güzel’ olmakmış gibi.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Ben görünüşümden çok daha fazlasıyım. Hepimiz öyleyiz. Bu köyde olabileceğim kadar bilgiliyim. Zekiyim, güçlüyüm ve sorunları çözme konusunda iyiyim. Cesurum, yani çoğunlukla. İnsanların kullandığı çeşitli ilaçlar yapıyorum, ailelerini hayatta tutan iksirden bahsetmiyorum bile. Ama sadece güzel olduğum için övgü alıyorum. Sanki bu köyde, güzelsen bir kadın için en yüksek başarı mertebe-

sine ulaşıyormuşsun gibi geliyor. Ki bu hiçbirimizin kontrol edebileceği bir şey değil. Bana bahşedilen, uğruna çalışmadığım ya da seçme şansımın olmadığı bir şey. Güzel olarak algılanmıyorsan ya da güzelliğini ön plana çıkarmıyorsan, o zaman da sürekli daha iyi görünmek için kendine çekidüzen vermen gerektiğini söylüyorlar. Saç, makyaj, kıyafet, falan filan. Sanki başkaları bizi olduğumuz gibi beğenmiyor diye bir şekilde düzeltilmeye ihtiyacımız varmış gibi. Sanki kendimiz hakkında ne düşündüğümüzden çok başkalarının ne düşündüğünü önemsememiz gerekiyormuş gibi. Bu saçmalık.”

Cevap vermediğinde iç çektim.

“Görünüşümle değil, *yaptıklarım*la tanınmak istiyorum. Başarılarımla övülmek istiyorum. Ama bu köyde sadece güzel ya da kusurlarla dolu olduğumu hissediyorum. Ben sadece... Ben sadece daha fazlasını istiyorum, sanırım.”

“Buna sahip olacaksın,” diye fısıldadı. Gücünün tükenmekte olduğunu hissettim. Uykuya ihtiyacı vardı. “Sen büyük şeyler yapmak için yaratılmışsın, Finley. Bu krallığın sana sağlayamayacağı kadar büyük şeyler. Bir gün kafesinde bir açıklık göreceksin ve uçacaksın.”

ON ALTINCI BÖLÜM

Gözlerimi açtım ve nerede olduğumu anlamam biraz zaman aldı. Güneş, odamın ortasında ağır ağır süzülen toz zerreciklerini aydınlatıyordu. Tanıdık kokuları içime çektim, tekrar evde olduğum için mutluydum. Ailemi görebildiğim için mutluydum.

Derken Nyfain'in gözlerinin açık olduğunu ve bana baktığını fark ettim.

Ani panik nefesimi keserek sarsılmama neden oldu. Bunun bir hayal olduğunu sandım. Sabahın erken saatlerinde Sable'in yatağına girdiğim zamanla şimdi arasında öldüğümü sandım. Nyfain göz kırptı ve bakmaya devam etti.

Yüzüm ona dönük şekilde yan yatarak sakinleştim.

Kemiklerim yorgun, uzuvlarım ağrıyorken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordum. Dikişe, merheme, bandaja ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Aslında sonuncusu hariç hepsini yapmıştım.

"Sen nasıl hissediyorsun?"

"Harika. Ölümünden döndüm gerçi. Çoğunlukla senin sayende."

“En başta kaçmanın sebebi bendim. Hatta kaçmak zorunda kalmanın sebebi. Bu krallıkta kapana kısılmanın sebebi. Devam etmeme gerek var mı? Yani, seni ben kurtarmadım.”

“Aksiliğın üzerinde yine. Kendini daha iyi hissediyor olmalısın.” Esnedim ve sırtüstü yatarak gerindim.

“Ben oraya varmadan önce o yaratıklardan kaçını öldürdün?”

Tekrar düşündüm. “Sanırım sadece birini. Geri kalanını çakıyla bıçakladım. Onları pek yavaşlatmış gibi görünmüyordu.”

“O sırada yaralı mıydın?”

“Evet. Dikenleri olan cehennem köpeğİ beni yakaladı. Hiç hoş bir mücadele değİldi. Yaban domuzlarıyla uğraşmayı tercih ederim. En azından dikenlerin saplanma endişesi olmadan domuzların üzerine düşebilirsin.”

“Ondan önce?”

“Bir dybbuk’la karşılaştım. Ama o bir hiçti.”

Başımı yana çevirip o güzel gözleriyle buluştum. Açık altın rengi çizgiler, odaya süzülen güneş ışığında parlıyordu. Karmakarışık saçları ve gevşek bukleleri keskin elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu.

“Lanet yüzünden ejderhanın pullarının rengi mi değİşti?” diye sordum.

“Evet.”

“Gözlerin her zaman altın rengi miydi?”

“Hayır. Ama yakındı. Elaydı. Ama değİşim geçirmek için zorlamam irislerimi yaktı. Ya da belki de lanetle ilgili bir şey beni kaybettiklerimi hatırlamaya zorluyordur. Oysa sadece aynaya bakmam yeterli.”

Başımı evet anlamında salladıktan sonra oturmaya çalıştım. İyice açılmak için tekrar gerindim.

“Biraz daha uyumalısın,” dedi. “Berbat görünüyorsun.”

Bacaklarımı yataktan indirip ayağa kalktım. Dün gece yamaladıktan sonra giydiğim pijamamın altı ayak bileklerime kadar iniyordu. Nyfain’in üzerine eğildim ve parmaklarımı sırtında gezdirdim. Zehrin siyahlığı neredeyse tamamen gitmişti. Pençe izlerini örten bandajların bir kısmını kaldırdım. Kabarık pembemsi yaranın içinden sadece birkaç kararmış doku geçiyordu.

“Normal Everlass zehir konusunda pek işe yaramıyor,” dedim dudağımı ısırarak. “İleriki zamanlarda Çok Yapraklı Everlass’a biraz daha şans vermemiz gerekebilir. Belki yarım ya da çeyrek yaprakla. Birkaç saat içinde göreceğiz. Zaten dinlenmen gerekecek.”

“Kaleye geri dönmem lazım.” Ayağa kalkmak için hamle yaptım. Avucumu kürek kemiklerinin arasına koyarak onu tuttum. “Evet, çünkü iblislerin seni böyle görmesine izin vermek *harika* bir fikir. İşini bitirmek kolay olurdu, Nyfain. Bu krallık bunu kaldıramaz. Bir ya da iki gün dinleneceksin ve sonra bakacağız. Ağrın nasıl?”

“Şımartılmaya ihtiyacım yok, prenses. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Yataktaki yüzüstü pozisyonundan beni görebilmesi için geri adım attım. Ellerimi havaya kaldırdım. “Şu anda kiminle konuşuyorsun?” Göstermek için etrafıma bakındım. “Bu odada birilerinin senin saçmalıklarına kulak vereceğini mi sanıyorsun?”

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sanırım sadece bir kişi.”

“Kim?”

Gülümsemesi daha da genişledi. Kendisinden bahsediyordu.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Bandajını tekrar düzelttim ve yatağın kenarına yakın bir yere oturdum. “Tekrar deneyeceğimi ve bu kez itiraz etme, olur mu? Zayıf noktayı biliyorum.”

“Herkes benim zayıf noktamı bilir; şüpheli, inatçı kadınlar.”

O görmese de yüzümde “ne kadar bayat bir espri” ifadesi belirdi. “Pek sayılmaz.”

Parmağımı sırtındaki yara izlerinden birinin üstüne koydum ve hafifçe aşağıya doğru kaydurdum. Titredi ve tüyleri diken diken oldu. Yastığı sıkıca kavrayıp yüzünü yastığa gömdü. Göğsünün derinliklerinden yumuşak bir inilti yükseldi.

Boğuk sesi yastıktan duyuldu. “Hayır, prenses.”

Yüzümde hınzır bir sırıtış belirdi. “Ağrın nasıl?” Parmağımı tekrar sırtının üst kısmına yerleştirip hafifçe aşağı bastırarak sordum.

Kasları gerildi. Hareket ederek leğen kemiğini yatağa doğru itti.

Bu basit dokunuş onu sertleştirmeye yetmiş miydi?

Kalbim sıkıştı. Bu düşünce bile beni ıslatmaya yetmişti.

Kapının kapalı olduğundan emin olmak için arkama baktım. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum. Dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Ama bu adam fena hâlde seksiydi. Yara izleri ve her şeyiyle günlerdir bana işkence ediyordu. Küçük bir intikamı hak ediyordu. Zehir şimdilik kontrol altındaydı ve yaraları

tahriş olursa bandajlar akan kanı tutacaktı. Ayrıca dinlenmek için koca bir günü vardı.

Elimde değildi. Kötü tavrı ve asık suratı bile bana engel olamazdı. Hayvanım olsa benimle gurur duyardı, yine de kontrolü elimden almasını istemediğim için ona bulaşmadım.

Yorganı aşağı iterek kaslı kalçalarını ortaya çıkardım. “Ejderhaların insan formundayken kanatları oluyor mu?” Biraz okşadım. İnlerken bunun yarı zevk, yarı acı olduğunu anladım, omuzları ve poposu kasılırken kendini çarşafa bastırmıştı. “Hiç böyle bir şey okumadım.”

“Hayır, olmuyor,” diye homurdandı. “Ama kanatların olduğu yerde pullar bulunuyor. Hayvanımın kanatlar sırtından koparıldığında pullar da benim vücudumdan koparıldılar.”

Avucumu yara izinin yanında, bandajların üzerinde gezdirdim. “O pullar..”

“İnanılmaz erotiktir ve dokunulması yasaktır.”

“Neden yasak?” Sesim boğuk çıkıyordu. Elimi yukarı kaydurdum ve başparmağımı yara izinin üst kısmında gezdirdim.

Tekrar ürperdi. “Eşlere ayrılmıştır.”

Dudaklarım biraz daha kıvrıldı. “Prenslere yasak olan ve senin kesinlikle yaptığın başka ne var?”

“Hiç kimse o pullara dokunmadı.”

“Hımm... Bu cevaplamadığın ikinci soru. Bilerek mi yapıyorsun? Sanırım öyle.” Başparmağımı tekrar yara izinin üzerinde gezdirdim. Sonra tüy kadar yumuşak dokunuşlarla aşağıya indim.

“Ah, tanrıça aşkına! Finley, lütfen... Yapmamalısın...”

Artık kimseyi kandıramazdı.

Başparmağını kık deliğimde gezdirişini hatırlayınca birden ampul yanmıştı.

“O sapıkça eylemlerin hepsi yasak olduğu için kalede ve köylerde iblis kralın Incubus ve Succubusları var, değil mi?”

Yara izini okşadım. Derin bir nefes aldı, omurgası büküldü ve leğen kemiğini öne doğru iterek sert aletini yatağıma bastırdı.

“Anal yok, seks partileri yok, kırbaçlama yok. Hepsisi yasak, değil mi? Bağlamak da mı yasak? İtiraf etmeliyim ki, bağlanmaktan her zaman çekinmişimdir. Kontrol sorunlarım var. Ama geçen gece ellerimi bağladığında bundan hoşlandım. Beni bağlamana, gözlerimi kapatmana ve bana sahip olmana izin verirdim.” Kalçaları öne doğru sarsıldı, belli ki bu görüntüden etkilenmişti. “Peki ya şu salonlar? Hiç onlardan birini ziyaret ettin mi? Lanetten önce hiç gitmeyi denedin mi? Kralın tüm krallıkta yasaklayabileceğini sanmıyorum ama kesinlikle kaleyi kısıtlayabilir. Ya da en azından deneyebilir. Hürmetkâr, onuruna düşkün oğlu ülkenin kanunlarına uyuyor muydu?”

Cevap vermeyince geçen geceki iyiliğine karşılık verdim ve parmağımı çatalında gezdirdim. “Eski sevgilim sakso çektirirken kıcının okşanmasından ve bazen de dürtülmesinden hoşlanırdı. Hiç denedin mi? Nasıl dokunulacağını bildiğim çok hassas bir nokta var.”

“Benimleyken başka erkeklerden bahsetme,” diye homurdandığında omurgamdan aşağıya bir sıcaklık yayıldı. İçimdeki hayvanın kamburlaştığını ve mırıldandığını hissettim. Alfalık etmesi hayvanımın hoşuna gidiyordu.

Yine tüy kadar hafif şekilde parmağımı yara izi boyunca gezdirirken, “Hiç denedin mi?” diye sordum boğuk sesle.

“Hayır...” Kalçalarını ileri doğru pompaladı. “Finley, lütfen.”

“Ahh yalvarıyorsun, Nyfain. Eminim Bay Büyük Kötü Alfa’nın asla yalvarmaması gerekirdi.”

İçimden gelen bir dürtüyle öne eğildim ve yara izini yaladım.

Kalçaları kıpırdadı. Uzun, acı dolu bir inilti çıkardı. “İyileştiğimde seni bir duvara yapıştıracam ve tüm bunların bedelini ödeteceğim. Seni öyle bir becereceğim ki adını bile hatırlayamayacaksın. Yaşadığın sürece başka bir erkeği asla istemeyeceksin.”

Bu oynadığımız tehlikeli bir oyundu. Ne de olsa ejderhası beni sahiplenmek istiyordu. Kaybedersem, büyük kaybederdim.

Bazen kumar oynamak zorunda kalıyordu insan.

“Yatalak biri için büyük laflar.” Tekrar yaladım, sonra usulca öptüm, uzanıp diğer yarasını okşadım.

“Finley,” diye iç geçirdi, kalçaları şimdi sarsılıyor, kendini yatağa bastırıyordu. “Önümde bacaklarını aç. Seni tatmama izin ver.”

“Hayır. Sen yatağında boşalırken ben kendimi parmaklarım.”

“Şu anda amını becerdiğimi hayal ediyorum.”

“İstedğin kadar hayal et ama işimiz bittiğinde o sıradan kızın seni nasıl boşalttığını hep hatırlayacaksın.”

İniltisi zevk ve işkence doluydu. Boştaki elimi belimin altına daldırırken güldüm. Parmağımı oynatmadan önce kaygan ıslaklığı hissettim. Diğer elimle yumuşakça ovarak tenini yaladım.

"Hım," dedi. Sonra başını çevirip görüş alanının dışında kalan, altıma daldırdığım koluma baktı.

Ayağa kalktım, bir dizimi yatağın kenarına koyarak parmaklarımı içime soktum. Kolum her hamlede sarsılıyordu. Parmaklarımı çıkardım ve ona uzattım. Açıgözlülükle emdi.

Önüne yerleşmek, açlıktan ölmek üzere olan bir erkek gibi amıma girmesine izin vermek istiyordum. Ama bu onun yaraları için iyi olmazdı, aşırı hareketler kanamasına neden olurdu. Ayrıca geçmişte ona dokunmama izin vermemişti ve ben de bunu ona ödetmeye niyetliydim.

Elimi pantolonumun içine soktum ve tekrar sırtına doğru eğildim. Tenini yalayıp emdim, diğer yarasını ovdum. Kıcını kaldırdı, aşağı uzanmaya çalışırken titredi. Elini tokatlayarak uzaklaştırdım.

"Çarşafını kirletmemek için sikimi düzeltmem gerek."

Hıncırca sıırttım. Altına uzandım ve o kocaman, güzel aletini kavradım. Onu emme, gırtlığıma ya da daha derinlere kadar itme arzusuyla salyalarım aktı. Ama bu seferlik yapmayacaktım.

Sıkı bir tutuşla iki kez okşadım, aletini göğsüne doğru kaldırmadan önce onu inlettim. Aşağıya kayarak hemen itmeye başladı. Kapıyı kilitlemek için yanından kısa bir süreliğine ayrıldım ama sonra geri döndüm ve iç çamaşırımı indirdim. Ne diyebilirdim ki? Kendimi kontrol etme konusunda hiç iyi olmamıştım. Pozisyonuma devam ettim, iki parmağımı içime daldırmadan önce kaygan kıvrımlarımın arasına sürttüm.

"Lanet olsun, Finley."

Ona nerede olduğumuzu hatırlatarak konuşmamıza devam ettim.

“Bunu daha önce denedin mi, Nyfain?” Parmağımı yara izinde biraz daha sertçe gezdirdim. “Hiç bir kadının kendini boşaltmasını izledin mi?”

“Hayır,” diye hırıldadı. Parmaklarımın hareketini izliyor, yatağıma doğru sürtünüyordu. “Seni becermem gerek, Finley. Seni becermeye çok ihtiyacım var.”

“Hiç sikini bir kadının kıcının derinliklerine soktun mu?”

“Siktir.” Gözlerini sıkıca kapattı, saf zevk yüzünden okunuyordu. Azgın bir yırtıcı gibi kasılarak hareket ediyordu, gözlerimi yakalayan ve onları hapseden büyük, güçlü hareketlerdi bunlar. Vücudu acı içindeyken bile zarif bir akıcılıkta hareket ediyordu. Tam bir şaheserdi. Güçlü. Haşin. O kadar ateşliydi ki yasaklanmalıydı.

O ateşli teni okşadım. Parmaklarımı içime soktum.

Keşke başka bir elim daha olsaydı da meme ucumu okşayabilseydim diye düşündüm.

“Hiç beni hayal ettin mi, Nyfain?” diye sordum. Neredeyse beden dışı bir deneyimdi. Şu anda kontrolün elimde olması bana çok erotik geliyordu. Onunla alay etmek. Onunla oynamak. Rol değişiminin onu çılgına çevirdiğini biliyordum. Ayağa kalkmak ve kontrolü geri almak istediğini biliyordum. Beni altına almak ve ıslak derinliklerime dalmak istediğini. İkimiz de tükenene ve sersemleyene kadar bana hükmetmek istediğini.

“Beni becermeyi hayal ettin mi?” diye fısıldadım onu tekrar yalayarak.

“Geceleri düşler kurdum, vahşice mastürbasyon yaptım, altımda kasılışını, memelerini ağzıma sokuşunu tekrar tekrar hayal ettim. Ya da seni ağaca dayayarak parmaklarımı içine daldırışımı. Aletim için yalvarmanı.”

Kıçı gevşedi ve sonra sıkılaştı. Yatak gücüyle sarsıldı. Vücudum gerildi ve o altın bakışlarıyla ıslaklığımda parlayan parmaklarıma bakarken itişleriyle ritim tutturdum.

Tekrar eğildim ve dilimle masaj yaparak tenini emdim.

“Hayır... Dur... Bu... *Siktir!*” Yatağa doğru kasıldı, her şey titriyordu.

Biraz daha hızlı hareket ettim, yükseldim ve zevk arttıkça gözlerimi kapattım. Elimi ondan çekip pijama üstümün altına soktum ve memelerimde gezdirdim. Bir meme ucumu çimdiklediğimde orgazmın doruklarına ulaştım. Yumuşakça inledim, zevkten titriyordum.

İşim bittiğinde ağır ağır nefes alıyordum. Alnım terden sıırılsıklam olmuştu.

Gözlerimi kırıştıtararak açtığımda, her ne kadar acı veriyor olsa da bitirişimi izleyebilmek için ön kollarının üzerine yükseldiğini gördüm.

Gülümsedim ve birkaç kıyafet aldım. Nevresimi beline kadar örtmeden önce giyindim.

“Şimdi ben kahvaltımı yapıp seni kontrol etmeye gelene kadar o ıslak yerde yatacaksın. Bunu bana yaşattığın şehvet nöbetlerinin intikamı olarak kabul et. Ya da tüm bu zaman boyunca bir pislik olduğun için.”

Pijama altımı yerden almak için eğildiğimde o da uzanıp beni üstümden tuttu. Beni kendine doğru çekti ve dudaklarıma yapıştı. Şaşkınlıkla ağzımı açtığımda aceleyle dilini ağzıma soktu. Ama öncesinde dudaklarımı yalamıştı. Tadı beni çılgına çevirdi. Dokunuşunun yarattığı elektrik tenimde cızırdadı. Nabzım deli gibi atıyordu.

Beni bıraktığında sendeleyerek geri çekildim. Dudaklarım sızlıyordu ve şişmişti. Daha yeni orgazm olmuş olmama rağmen vücudum yeniden kasılmaya başlamıştı.

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki tekrar yerine uzanmadan önce kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. “Eğer yatağına boşalmamı istiyorsan prenses, sana hayır diyecek değilim? Daha sonra yıkanmam gerekecek ama. Bana sünger banyosu yaptırmanı dört gözle bekleyeceğim. Ve hayır, seyahatlerimde görmüş olsam da o salonlardan birine gitmek de dâhil pek çok şey yapmadım. Evet, hep yapmak istedim. Evet, bunu bana halktan birinin yorumuyla sunarsan elbette mutlu bir son *isterim*.”

“Hayal kurmaya devam edin, Bay Alfa.”

Pis pis güldü. “Göreceğiz bakalım.”

Kahvaltıdan sonra babamı kontrol ettiğimde durumunun kötüye gittiğini gördüm. Hannon beni yatağının yanında karşıladı, yüzü asıktı.

“Sadece birkaç gün oldu,” dedim. “İksiri doğru karıştırdın mı?”

“Dash her zaman yaptığın gibi yaptı. Onun her zaman doğru yaptığını biliyorsun.”

Başımı salladım çünkü biliyordum. Elimini yüzümde gezdirdim, içimi bir keder kapladı. “Daha yaratıcı olmalıyım. Bir şeyler düşünmeliyim.”

“Sen mucize yaratan biri değilsin, Finley,” dedi üzüntüyle. “Herkesi kurtaramazsın.”

Deneyeceğimden emindim.

Everlass bitkilerinin yanına bir sandalye koydum ve iblislerin büyüsunü düşünerek zihnimin çalışmasına izin verdim. Ormanda karşılaştığım yaratıkları düşündüm. Nyfain'deki zehri düşündüm.

Çok Yapraklı Everlass bitkisi kullanmak yolun aşağısındaki kadının eşini öldürmüştü ama belki de kadın iksiri çok güçlü yapmıştı. Ya da belki de tariftelikinden daha güçlü bir iyileştirici maddeye uyum sağlaması için değiştirilmesi gerekiyordu.

Adımı duyana kadar bahçede benimle birlikte birinin olduğunu fark etmemiştim. Ayrıca gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyordu.

Bir şeyler hızla değişmezse babamı da kaybedebilirdik.

Nyfain kolunu Hannon'ın omzuna atmıştı, Hannon da kolunu onun beline dolanmış, destek oluyordu. Nyfain ona çok kısa gelen bir eşofman giymişti ve üzerinde kaslı gövdesini saklayacak bir gömlek de yoktu.

Yüzümdeki ıslaklığı sildim ve ayağa kalktım. "Ne oldu?"

"Yaralarına bir bak. Dikiş atılması gerekiyor ama önce zehrin gittiğinden emin olmalıyız."

Sandalyenin arkasına geçtim, böylece Hannon onu oraya oturabilecekti. Yaklaştıkça Nyfain'in gözleri bana sabitlendi, sadece oturması gerektiğinde bakışlarını üzerimden çekti. Öne doğru eğildi, bandajlar çoktan çıkarılmıştı. Açıkta kalan pembe etin üzerinde siyah izler yoktu. Hannon da her zamanki gibi iyi bir temizlik yapmıştı. Kir yoktu, kurumuş kan yoktu.

"Evet, artık iyi." Elimi Nyfain'in omzuna koydum. Kasları avucumun altında biraz yumuşadı, sanki rahatlıyormuş

gibiydi. “Bu iş için bolca vaktimiz var, bu yüzden yara izi kalmayacak.”

Nyfain, “Dur tahmin edeyim, bitkilerinle bir şekilde iyileşmeyi hızlandırmayı ya da yara izlerini geçirmeyi başardın,” dedi.

“Her ikisine de cevabım evet. Bende hiç yara izi gördün mü?”

“Sağ göğsünün üst kısmında bir tane var. Bir diğeri de sol kalça—”

“Doğru, evet, tamam. Yeter,” dedim.

Hannon’ın kaşları kalkınca yüzüm kızardı. O sıyrıklar Hannon’ın beni tedavi etmesinin utancını çekmemi gerektirecek kadar kötü değildi. Belli ki Nyfain dikkatli biriydi.

“Pekâlâ... Tamam.” Parmaklarımı Nyfain’in derisine batırdım. “Hannon’a diktiremediğim yerler hariç tabii ki.”

“Onu küvete götürelim, sen de yıkarsın,” dedi Hannon, Nyfain’in yanına giderek. “Ondan sonra dikiş atacağım. Ardından dinlenmesi gerek.”

“Burada dinlenemem. Kaleye geri dönmem gerek. Ben...”

“Burada dinleneceksin çünkü kale sürünerek gitmek için çok uzak,” dedim. Ses tonum güçlüydü ve tartışmaya yer bırakmıyordu.

Çenesinin köşesindeki damarın kızgınlıkla attığını görebiliyordum.

Yorum yapmadı, bu da dediğimi yapacağı anlamına geliyordu.

“Ayrıca, onu ben yıkamayacağım. Hemşire sensin, Hannon. Sen yap. Babam için bir şeyler bulmam gerek.”

“Finley, seninle konuşabilir miyim?” Hannon bana Nyfain’den uzaklaşmamı işaret etti.

Biraz uzaklaşarak evin köşesini dönüp yan bahçeye girdiğimizde, "Ne oldu?" diye sordum.

Yumuşak bir sesle konuştu, gözleriyle beni inceliyordu. "Normalde bir hastayı temizlemekten mutluluk duyarım. Bildiğin gibi, düzgün yapıldığından emin olmak için. Ama daha önce senden yapmanı istedi ve şimdi bundan kurtulmaya çalışıyorsun. Birbirinizle oyun oynadığınız çok açık ve ben buna engel olmak niyetinde değilim."

"Ama..."

Elini kaldırdı. "Sonucu ne olursa olsun bu işi sonuna kadar götürmen gerektiğini düşünüyorum."

"Ölümle sonuçlanabilir, Hannon."

"Dışarıdaki girişimlerinin yarısından fazlası her zaman ölümle sonuçlanabilir. Bunlardan hiç çekinmedin."

"Bu farklı."

Bir an beni inceledi. "Güzel. Hayatında yeni bir şeye ihtiyacın var. Şimdi, onun üzerinde iyi ve kapsamlı bir iş çıkarman gerektiğini unutma." Nyfain'in salon hakkında söylediklerini düşününce tüylerim diken diken oldu. "Zehirli pençelerin açtığı yaralar ciddi enfeksiyon kaynağıdır. Görünüşe göre acilen iyileşmesi gerekiyor. Her ne oyun oynuyorsanız şu anda önemli olan şeye konsantre olmalısınız. Yani onun sağlığına. Önceliğiniz bu."

Yavaşça nefes aldım ve başımla onayladım. Aslında başımı sinirli bir şekilde sallamaktan başka bir şey yapmamıştım.

Hannon bir süre düşündükten sonra, "Gittiğinde onunla birlikte kaleye dönecek misin?" diye sordu.

Dilimin ucuna hayır demek geldi. Ama... Gerçek şu ki... Bilmiyordum. Köyde kalmak için de kaleye gitmek için de birkaç neden vardı. Bu nedenler çoğunlukla orada kullanabi-

leceğim bahçe kaynaklarıyla ilgiliydi. Bu, hastalığa bir çare bulma çabalarımın gerçekten yardımcı olabilirdi, özellikle de Çok Yapraklı Everlass'ın aradığımız şey olabileceği düşünülürse. Ayrıca elimde fazla bitki kalmamıştı.

Ancak bir konuda tereddüt ediyordum. O da arka bahçemde oturan, yara izleriyle ve dövmelemlerle kaplı, krallığını korumak için yardıma ihtiyacı olan o büyük kas yığınıydı. Ona yardım etmek istiyordum ama bende kalan son şeyi vermemek için karşı koyabilir miydim bilmiyordum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Hannon ile birlikte Nyfain'i evin yan tarafındaki, su tulumbasına yakın olan üstü açık, küçük, ahşap çamaşır kulübesine götürdük. İçeride için için yanan bir ateş, suyla dolu dökme demir bir kazanı ısıtıyordu. Zemin, çakıl üzerine yerleştirilmiş ahşap çıtalardan oluşuyordu ve biraz drenaj sağlıyordu. Sabahları ateşi yeniden yakıyor, sırayla bulaşık yıkıyor ve ertesi sabaha kadar kömürlerin sönmesine izin veriyorduk. Günün bu vaktinde kor hâlinde yanıyorlardı ama su yeterince sıcak olmalıydı.

Kapı aralığında durduğumuzda Nyfain'in iğrenç bir ses çıkarması ya da yorum yapması için durakladım. Krallığın gözden düşmesine rağmen o hâlâ bir prensti. Kapalı alanları olan bir kalede yaşıyordu. Benim yalnız kulemde bile güzel bir küveti olan bir banyo vardı.

Bunun yerine elini çerçeveye dayadı ve "O sandalyeye ihtiyacım olacak," dedi.

"Tabii ki." Hannon başını eğerek uzaklaştı ve bizi bir süre sessizce orada bıraktı.

"Daha iyi şeylere alışkın olduğumu biliyorum," diyerek zayıf bir sesle söze başladım. "Ama biz bunu kullanıyoruz."

“Bir krallık ancak en fakir insanı kadar iyidir,” diye mırıldandı. “Annem bana hep bunu söylerdi. Şimdiye kadar bunun ciddiyetini hiç anlamamıştım.”

Savunmaya geçerek sertleştim. “Fazla bir şeyimiz yok ama bize yetiyor. Lanetten önce mutluluğu ve gülümsemeleri hatırlıyorum. Birbirlerine yardım eden komşular ve aylık ortak yemekler. Kötü bir hayat yaşamıyorduk. Sadece kaçırdığımız insanları koyabileceğimiz süslü küvetlerimiz ya da kulelerimiz yoktu. Şimdi bile elimizden geldiğince birbirimize destek oluyoruz. Bazı insanlar çok kötüler ama yine de yardım ediyorlar. Kimsenin aç kalmasına izin vermeyiz. Krallığın topluluğumuza göre şekillenmekten çok daha kötüsünü yapabilirdi.”

“Kesinlikle haklısın. Öyle anlaşıldığı için özür dilerim. Saygısızlık etmek istemedim ama sanırım köyünüz kraliyet tarafından ihmal edildi. İnsanlarınız kendi hâllerine bırakıldı ama yine de vergi ödemek zorunda kaldılar. Vergilerinizin karşılığını alamadınız. İnsanlarına gerektiği gibi bakamamak krallık için bir kara lekedir, hepsi bu. Daha fazla yardım almalıydınız.”

“Al bakalım.” Hannon sandalyeyle birlikte içeri girdi ve onu tahta çıtaların üzerine koydu. Ateşi yakmak için eğildi ama ona elimi salladım.

“Bence soğuk bir banyo misafirimizin daha çok hoşuna gider.”

Hannon suyu test etmeden önce yine de ateşi harladı. Nyfain’e, “Burası yeterince sıcak. Ateşi yakmamı beklemeyi tercih edersen...” derken sözü kesildi.

“Hiç de değil,” diye araya girdi Nyfain. “Finley bunun iyi olduğunu düşünüyorsa öyledir.”

Hannon'ın bana attığı düz bakış, oyuna devam ettiğimizi bildiğini ve hiç eğlenmediğini gösteriyordu. Hastalık söz konusu olduğunda herhangi bir maskaralıktan hoşlanmazdı. Yine de izin isteyip kapıyı arkamızdan kapattı. Nyfain kapıyı, kesişen yuvarlak dairelerin içine oturan küçük tahtayla "kilitledi".

Gözlerimi devirdim. "Dediğim gibi, hayal kurmaya devam edin, *majesteleri*."

"Hannon'a kim olduğumu söylememişsin." Sandalyeye oturmasına yardım ederken yüzünü buruşturdu. "Neden?"

"Bir prensin böyle bir yerde ne işi olabilir ki?"

"Dinlenmek. İyileşmek. Ateşli küçük bir cadalozun hayatını kurtarmasına izin vermek."

"Cadalog, öyle mi?" Parmak uçlarımı suya daldırıp yüzüne sıçrattım.

Sırıltısı kıkırdamaya dönüştü.

"Gerçek prensin evimizde olması onları rahatsız ederdi."

Gülümsemesi silindi. "Dönüştüğüm şeyden rahatsız olurlar."

Eşofmanının belinden tutup çekiştirmeden önce neşesiz bir kahkaha attım. Kalçasını kaldırmak için çabaladı, böylece bacaklarından çekip çıkarabildim. Yarı sert aleti bacağına doğru seğirdiğinde parmaklarımı çevresine dolama isteğimi görmezden geldim.

"Eskiden ne olduğun hakkında hiçbir fikirleri yokken şimdi ne olduğun hakkında nasıl bir fikirleri olabilir ki?" Eşofmanı kapının yanındaki askıya astım. "Tüm soylular dövmeli ve yara izleriyle dolu olabilir. Sonuçta savaş görüp geçirmişler. Ama senin de bana sık sık hatırlattığın gibi, senin konumundaki biriyle bizim konumumuzdaki biri arasında

çok belirgin sosyal farklılıklar vardır. Ben sadece... Prens in ilgisini üzerime çektiğim için ne kadar şanslı olduğumu duymak istemiyorum. Varlığınızla şereflendirildiğimiz için ne kadar şanslı olduğumuzu duymak istemiyorum. Çocuklardan birinin köyden birine söyleyebileceğine girmiyorum bile ve köylülerin bunu bilmesine gerek yok.”

Elime bir sünger ve çok acıtan antiseptik bir sıvı alırken sessizce beni izledi. Daha hafif bir tür kullanabilir miydim? Muhtemelen kullanırdım. Ama ona yumuşak davranır mıydım? Kesinlikle hayır.

Sünger i ılık suya daldırırken Nyfain sessizce, “Artık unvanın pek bir anlamı olduğunu sanmıyorum,” dedi.

Sonra sünger i sabuna sürdüm ve Nyfain’in sırtına götürdüm. Artık zehir gittiğine göre tehlike izleri de gitmişti. Pembemsi kırmızı derisine sabun sürmekten çekiniyordum. Nedense bu bana çok iğrenç geliyordu.

Onun yerine yanına gittim, omzundan başlayıp sırtına doğru ilerlemeye karar verdim.

“Tam da bana alaycı bir şekilde prenses demekten ve sürekli halktan biri olduğumu belirtmekten vazgeçmiştin.”

“Hepimiz eninde sonunda gerçeklerle yüzleşmek zorundayız.”

“Bu gerçek değil, *majesteleri*.” Omzunu ovuşturduktan sonra kolunu kaldırdım ve ovmaya başladım. “Bu lanet sona erdiğinde her şey eski hâline dönecek.”

“Lanet ortadan kalkarsa savaşın içine atılacağız. İblis kral bölgeyi ele geçirmeye çalışacak.” Bana ciddi bir bakış attı. “Yanımda durmaya çalışan herkes gibi ben de çabucak öldürüleceğim.”

“Her zaman umut vardır.”

“Öyle diyorsun.”

“Buna inansen iyi edersin.” Süngeri suya batırıp tekrar sabuna sürterken elini omzuma dayadım. Bu sefer yan tarafını yıkadım.

“Bu arada, dün gece ormanda verdiğin savaştan inanılmaz etkilendim,” dedi. “Öldürdüğün yaratıklar savaş görmüş pek çok adamın canını aldı. Fah Rahlen’in birkaçını öldürdün ve yaraladın. Hem de bir *çakıyla*. Bu duyulmamış bir şey.”

“Seni öldüremediler ama.”

“Ben canavar formumdaydım.”

“Canavar demişken...” Hiç beklemediğim bir öfkeyle kolunu indirdim. Vücudu eğildi ama yüzünü buruşturarak kendini tuttu.

“Minicik bir kedi yavrusu kadar zayıfım,” diye söylendi.

Zehrin etkisiydi. Vücudu yakında toparlanacaktı. Yine de açıklama zahmetine girmedim. Bu onun inlemesini engellemeyecekti.

“Zehirli olduğunu bildiğin bir darbenin önüne atlamak için insan formuna dönüşürken aklından ne geçiyordu? Bu hayattan ve görevinden kaçmanın bir yolunu mu bulmaya çalışıyordun?”

“Darbeyi *senin* almana ve ölmene izin vermemi mi isterdin? Dediğim gibi, kalede panzehrimiz var ama lanetten önce yapılmıştı. Hâlâ işe yarayacağına dair çok az umudum vardı ve seni iyileştirmek için bitkileri doğru şekilde karıştırabileceğime dair umudum daha azdı. Ölürdün.”

“Demek istediğim, pullar saldırıyı engelleyebildiğine göre neden ejderha formunda kalmadın?”

Raftan kil testiye aldım ve diğer tarafına geçmeden önce sabunlu kısmına su döktüm. Önü için sırtındaki yaralar kadar hazır değildim.

“Ejderhalar karada pek becerikli değiller ve hiç zamanım yoktu. Etrafını nasıl sardıklarını ve benim geldiğim açığı düşünürsek ya yanlışlıkla üzerine basacaktım ya da Fah Rahlen’in darbesi ben müdahale edemeden üzerine inecekti. Aklımda bir tek seni korumak vardı.”

“Halktan birini kurtarmak için krallığı tehlikeye attın.”

“Bunu gözümü kırpmadan tekrar yaparım.”

Kalbim sıkışmıştı. Yan tarafını sabunlarken ve testiye doğru ilerlerken öfkeme hâkim olmakta zorlandım. “Neden benim için geldiğini bilmiyorum. Benden uzak durmaya çalışıyorsun. Senden uzak durmamı istiyorsun. Yine de beni özgür bırakmak yerine peşimden geliyorsun.”

“Güvenliğinden endişe ediyordum. O ormanda yolculuk etmek için ayın en kötü gecesi idi. Ayrıca...”

Sabunlanmış cildinin üzerine su dökerken bekledi. Sanki aniden bir şeye sinirlenmiş gibi burnundan soludu.

“Sanırım birbirimize yardım edebiliriz, Finley,” dedi sonunda.

Süngerini sabunladıktan sonra tereddüt ettim. İğrenç bir yara ya da baştan çıkarıcı altın gözler, öpülesi dudaklar, müthiş bir gövde ve bu odadaki en büyük şey olma yolunda yavaş yavaş ivme kazanan bir sik.

Sırtına doğru bir adım attım.

“Everlass ile çalışma konusunda muhtemelen sahip olmadığın bilgileri sana sağlayabilirim. Örneğin, Çok Yapraklı Everlass’ın bildiğinden daha fazla kullanım alanı var.”

"Ah evet, Çok Yapraklı Everlass. Hayatını kurtarmama yardım edebilmek için bana bu bilgiyi vermeyi nasıl reddettiğin hakkında konuşmamız gerekiyor. O konuya geleceğiz ama önce iyileşmeni istiyorum ki seni sağlam bir şekilde paraklayabileyim."

"Bunu dört gözle bekliyorum." Sesindeki muzipliği duyabiliyordum. "Belki birlikte baban gibi insanlara yardım edecek bir şey keşfedebiliriz."

"Ama bunu kale yerine burada yaşayarak yapabiliriz."

Omuzları kamburlaştı, bunun pençe izlerini ovaladığım için mi yoksa başka bir şey için mi olduğunu anlayamadım. Yine de ovmaya devam ettim. Yapılması gerekiyordu.

"Evet. Yapabiliriz. Belki de yapmalıyız. Bence burada daha güvende olursun. Seninle buluşup Kraliyet Ormanı'ndaki Everlass tarlasına kadar sana eşlik edebilirim. İhtiyacın olan her şeyi alıp buraya geri dönebilirsin. Güvenliğini garanti ederim."

"Çok Yapraklı Everlass'ı kullanırsam geceleri ormana gitmeme gerek kalmayabilir."

"O zaman beni görmeyi tamamen bırakabilirsin."

Boğazımda aniden beliren yumruyu yutkundum. Ne söyleyeceğimden emin değildim. Ayrılırken planım buydu, değil mi? Ondan uzaklaşmak. Özgürlüğüme kavuşmak. Öyleyse neden birden paniğe kapılıp bu fikir hakkında gergin hissetmiştim?

Hayvanım göğsümün içinde kıvrılarak yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Nyfain'in ani gerginliğine bakılırsa onun da hayvanıyla savaştığını hissediyordum. Onu geri çekilmeye zorluyordu.

Herkesin hayvanının bir alfanın yanında seks düşkünü deliler gibi davranıp davranmadığını merak ettim. Farklı koşullar altında tüm dişi hayvanlar onun dikkatini çekmek için savaşıyor muydu?

Ama her şey normal olsaydı şu anda burada olmazdı. Kendini bir kulübede yıkanarak ya da kalabalık bir odada uyuyarak alçaltmazdı. Bana zaman ayırmazdı, bu kesin. Yasak Orman'da erkek kıyafetleri içinde dolaşan serseri bir kızdan çok daha fazla seçeneği olurdu. Bu yüzden sormaya zahmet etmedim. Beni yatıştırmak için yalan söylemesini istemiyordum ve kesinlikle gerçeği de duymak istemiyordum.

"Baban iyi değil," dedi sessizliği bölerek.

Testiye uzanmadan önce sırtını ve belini temizledim. "Biliyorum. Durumu kötüye gidiyor. Fazla zamanı kalmadı. Bu acıtacak." Yaraları yıkadıktan sonra iyileşmesine yardımcı olacak ve yara izi kalma olasılığını büyük ölçüde azaltacak merhemi sürdüm. Dudaklarının arasından derin bir nefes aldı ve kasları gerildi.

"Bu yüzden mi ağlıyordun?" diye sordu hırıltılı bir sesle, acıyla savaştığı belliydi.

"Evet. İksiri değiştirmek için seçenekleri düşünüyordum. Bu bir yan etkiydi."

Ben merhemi sürmeye devam ederken usulca, "Sana elimden geldiğince yardım edeceğim," dedi.

"Hayatın söz konusu olmadığında daha açık sözlü oluyorsun, değil mi?"

Şaka yapmak istemiştım ama kulağa bir suçlama gibi gelmişti.

Derin bir nefes aldım, süngeri hazırlayarak önüne doğru ilerledim. Aleti yumuşamıştı, muhtemelen acının sonucuydu.

Bu biraz yardımcı olmuştu. Ama sempati ve teselli dolu o güzel güneş sarısı gözleri neredeyse felaketim olacaktı. Neler yaşadığımı tam olarak biliyordu ve darbeyi hafifletmeye çalışıyordu.

“Dün geceyle ilgili olarak... Seni hafife almışım,” dedi.

Boynunu yıkadım ve göğüs kaslarına doğru indim. Hareketlerim yavaşladı, gözlerim görkemli kaslarıyla ziyafet çekti. Yara izleri artık umurumda değildi. Dikkatimi dağıtmıyordu. Bazıları eski karalamalara benzeyen dövmeler oldukça hoşuma gitmişti.

Biraz daha yaklaştım, nefesim daha sığdı. Ellerini bacaklarımın iki yanına yerleştirdi.

“Everlass ile nasıl çalışılacağını senin kadar iyi bilmiyorum. Annemin sahip olduğu, sende de olan o dokunuş bende yok. Sadece temel bilgileri biliyorum. Çok Yapraklı Everlass bitkisiyle hiç çalışmadım çünkü bu karışım içen kişi için muhtemelen ölüm anlamına gelir. Bu yüzden size panzehrın tarifini veremezdim, değil mi? İşe yarayabileceğini söyleseydim çok güçlü bir şey yaratabilir ve beni öldürebilirsiniz. Bu sende iz bırakırdı, bunu biliyordum. Ama şimdi elimde kanıt var. Babanın kötüleşen sağlığının senin suçun olmamasına rağmen sana nasıl eziyet ettiğini görüyorum. Ölümümünden vicdan azabı duymanı istemedim. Buna hiç gerek yoktu. Bu yüzden bahsetmedim.”

“Yani annenle ilgili şu şey...”

“Yalan söyledim. Çok safsın.”

“Ama beni hafife aldın.”

“Belli ki öyle. Bundan bahsedip seni uyarabilir ve on dakika düşünmekten kurtarabilirdim.” Güldü, daha çok kendi kendine gülüyor gibiydi. “Bitkiler konusunda tanıdığım her-

kesten daha beceriklisin. Ve ben en iyilerini tanıdım. Sadece akıl yürütme değil, hissetme yeteneğin de olağanüstü. Eskiden olsa nereden geldiğinin bir önemi olmazdı. Bu yeteneğinle öne çıkardın. Tüm ailenin itibarını yükseltirdin.”

“Eskiden olsa en iyi iksirleri bulmam için hiçbir sebep olmazdı. Yani hayır, öne çıkmazdım.”

Göğsüne su dökerken başını kaldırıp baktı. Ellerini gömleğimin altına daldırdı ve yan tarafıma doğru kaydırıldı.

“Sen her yerde göze çarpardın.”

Bakışlarımın yüzünün her bir köşesinde gezinmesine izin verdim. Yakışıklılığının ciddiyeti, ışıltılı gözleri ve hafif gülümsemesiyle ifadesi yumuşamıştı. Artık yara izlerini zar zor görüyor, onun yerine içindeki adama bakıyordum. Gerçeği kendimden daha fazla saklayamazdım; onu tanıdıkça, pürüzleri ve her şeyiyle ondan daha çok hoşlanıyordum. Büyüyen kişiliğini, kötü ruh hâllerini ve tutku patlamalarını seviyordum. Düşünceli ve korumacı olmasını seviyordum. Sahiplenici tavrı bile içimdeki yangını körüklüyordu.

İçimdeki hayvan bu son düşünceyle mırıldandı çünkü onun bize hükmetmesinden hoşlanıyordu. Bizi esir almasından ve daha fazlası için yalvarana kadar zevk vermesinden hoşlanıyordu.

Yine de böyle olması gerekmiyordu. Bunu biliyordum. Bunun asla yürümeyeceğini biliyordum.

Ama bu ona bu banyoda mutlu bir son veremeyeceğim anlamına gelmiyordu. Yapmayacağımı söylemiştim ama neyse ki o böbürlenecek bir tipe benzemiyordu.

Süngerini tekrar ıslattım ve yavaşça sağ bacağıyla ilgiledim. Önce dışını sonra içini yıkadım. Neredeyse taşaklarına dokunana kadar yavaş daireler çizdim ve gittikçe yüksel-

dim. Nefes alış verişi derinleşip ağırlaştı. Suyu döktüğüm sırada üzerime sıçradı ve beyaz gömleğim şeffaflaştı. Aynı şeyi bir sonraki bacak için de yaptım. Yavaş hareketlerimle onu kıskırttım. Suyu döktüm, sabunu duruladıktan sonra uyluğunun iç kısmını usulca öptüm. Sonra diğerine geçtim, tenini emmeden önce dilimi üzerinde gezdirdim.

Soluğu kesildi. Sabunu almadan önce uzanıp ellerimi ve avuç içlerimi ıslattım. Bakışlarını yakaladığımda gözleri kısılmış ve alev alev yanıyordu. Sonra ellerimi aletinde gezdirdim ve aşağıya inerek taşaklarını avuçladım.

Ben masaj yaparken inledi, aşağı uzandı ve parmaklarını saçlarıma doladı. Yumuşak bir çekiş hissettim ve hayvanım yüzeye çıktı. Onu geri çekilmeye zorladım. Bizi çok ileri gitmeye zorlayacaktı. Onunla içime girmesine izin verecek kadar sevişmeyecektim. Hayır, bunun yerine onu ağızımla boşaltacaktım. Sertleştirecek, derinleştirecek ve gücü dişlerimin arasında tutarak kendimi tatmin edecektim. En fazla bu kadar ileri gidebilirdik.

Bir elimi aletin etrafına sardım ve diğer elimle taşaklarına masaj yapmaya devam ettim. Elimle onu okşayarak ve tüy kadar yumuşak teninden zevk alarak masaj yaptım. Parmağımı aletin ıslanan ucunda gezdirdim. Köpükleri tekrar aşağıya akıttım, şimdi daha hızlı okşuyordum. Kalçalarının kıvrıldığını gördüm ve geri çekilmesini izledim. Saçlarımdaki parmakları bir yumruğa dönüştü. Beni sıkıca tuttu ve ben de bu tutuşuna karşı inledim.

Nefes alış verişi hızlandı. Benimki daha hızlıydı. Bacaklarımdan arası şişmişti, onun için sırsıklam olmuştum.

Bekleyemezdim. Bunu yavaş yapamazdım. Bu beni öldürüyordu.

Testiyi üzerine döküp sabunu duruladım ve ağzımla aletine saldırdım. Ucunu yaladıktan sonra emmeye başlayıp gidebildiği yere kadar ittim. Dizlerimin üzerinde yükselip daha da yaklaştım. Elimle okşarken ağzımla ileri geri gidip geldim. Başımı her sallayışında büyük aletini daha fazla ağzıma alıyordum. Bana izin verdi, parmaklarını sırf gösteriş için saçlarıma doladı.

Ben gösteriş istemiyordum. Sert bir sakso istiyordum.

Bir aralık açarak hayvanımın ateşinin içime dolmasına izin verdim. Gücünün yettiği kadarıyla dışarı sızdı, gücü titreşiyordu ama kontrol hâlâ bendeydi.

Yine de Nyfain'in ejderhası baş döndürücü bir şekilde cevap verdi ve güçle sarsıldım. Ağzımı Nyfain'in aletinden ayırdım ve gözlerimi kapatarak o yoğun mutluluk dalgasını içime çektim. Bizi birbirimize bağlıyordu; baharatlı, tatlı ve çok seksiydi.

"Evet, Nyfain," diye inledim, hâlâ elimle onu okşuyordum. Üzerine tırmanmak ve erkekliğinin üzerine gömülmek istiyordum.

Başımı daha sert kavradı ve aşağı doğru itti. Kalçalarını yukarı itip aletinin ucuyla dudaklarımı ayırırken hayvanım coşkuyla homurdandı. Aletini yumuşakça dişledim. Arzu içinde inleyerek beni başka bir güç dalgasıyla doldurdu. Sonra saçlarımı çekerek derinlere daldı. Gözlerim yaşardı ve bir elimle taşaklarını sıkıca kavradım. Diğer elimin tırnakları kalçasına battı.

Bu tam olarak doğru değil, diye haykırdı hayvanım hayal kırıklığı içinde. Yine de beni teşvik etti. Dudaklarımla pervasızca aletinin üzerinde gidip geliyor, verdiği her şeyi alıyor ve daha fazlası için yalvarıyordum. Aşağı uzandım ve

klitorisime masaj yapmadan önce parmaklarımı ıslaklığında gezdirdim.

İçimize girmesi gerekiyordu, ağzımıza değil. Savaşmalı, değerini kanıtlamak için onu bize hükmetmeye zorlamalı ve başkasına göstermeyeceği bir tutkuyla çifileştirmeliyiz. Bu adam bir siki nereye gitmesi gerektiğini bilmiyor mu? Ejderhası yardım edebilir.

Şşş.

Hareketleri daha da hızlandı. Sertleşti. Aleti boğazımı yırtıyordu. Çenem taşaklarına çarpıyordu. Şiddetli, sert, acımasızdı ve ben bunun için buradaydım. İstedğim şey tam da buydu.

Parmağım klitorisimde gezinmeye devam ederken vücudum sarsılıyordu. Tükürüğüm aletini ıslatarak taşaklarının etrafında birikti. Kalçaları sıkılaştı, eliyle saçlarımı çekti ve sonra inleyerek ağzımı doldurdu. Meni boğazımdan aşağı kaydı ve hepsini yutabilmek için geri çekildim. Genelde yutmazdım ama onunlayken... Yutmak istemiştım. Bunların hiçbirini düşünülmemiştı. İki gün önce biri bana ağzımdan kabaca becerilmek ve bir erkeğin menisini yutmak isteyip istemediğimi sorsaydı muhtemelen geri çekilirdim. Ama şu anda... *Kahretsin ki istiyordum.*

Ayağa kalkmam için saçımı çektiğinde irkildim. Ağzını benimkine yapıştırdı. Görünüşe göre dudaklarımda kendini tatmakta sorun görmüyordu. Sonra pantolonumu indirdi ve parmaklarını külotumun içine soktu. Kaygan ıslaklığım onu inletti.

“Benim için boşal, bebeğim,” diye yumuşakça homurdandı. İki parmağını soktu ve başparmağıyla klitorisimi okşadı. “Benim için boşal.”

Beni öptüğünde büyük omuzlarını kavradım ve kendini dudaklarında kaybettiim. Ellerin ustaca hareketlerine kendimi kaptırdım. Parmaklarını daha hızlı sokup çıkarırken ağzına doğru inledim. Diğer eliyle ensemini kavradı ve öpücüğü derinleştirerek dilini dilime doladı. Öpücüğü derin, tutkulu ve lezzetliydi. Ben daha ne olduğunu anlamadan ayak parmaklarımı kıvıran bir orgazmıla kendimden geçtim.

Ağzının içine doğru haykırdığımda geri çekilmeye çalıştım. Bana izin vermedi ve alt dudağını kemirerek beni bitirdi. Ona karşı eridim, dizlerim büküldü. Açılmış dizlerinin arasından kaymadan önce beni yakaladı ve popomu kalçasına sabitledi. Tutuşu gevşedi ve öpücüğü değişti, artık daha tatlıydı. Sanki henüz gitmemi istemiyormuş gibi oyalanıyordu.

Sonunu beğendim ama bence hâlâ yanlış yapıyor, diye mırıldandı hayvanım huysuzca.

Gülümsedim ve onu derinliklere ittim. Nyfain'in ejderhasının bir yankısı içimde titreşti, ta ki bu his kaybolana kadar... O da aynı şekilde sinirlenmiş görünüyordu.

Kollarımı boynundan çekerek, "Hayvanımı hissedebiliyor musun?" diye sordum. "Yani... Onun varlığından daha fazlasını. Onun ruh hâlini hissedebiliyor musun?"

Kollarını etrafıma sararak beni tutmaya çalıştı.

"İzin ver," diye fısıldadıktan sonra bir öpücük daha kaptım. Kalbimin birazcık sızladığını hissettim.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve sendeleyerek kollarından kurtuldum. Hayır, kalbimin sızlamasını istemiyordum. Adamdan hoşlandığımı itiraf etmek bir şeydi ama kalbimin sızlaması ve bunun ne anlama geldiği tamamen başka bir şeydi. O, derin duygular besleyebileceğim biri değildi.

Ona bedenimi kaptırmıştım ama kalbimi kaptırmayı göze alamazdım.

Bakışları bir avcı gibi beni izliyordu. Yüzünü buruşturarak sandalyeye yaslandı.

"Bunların hiçbiri için... Enerjin yok. Yapmamalıydım..." Testiği a alıpuyla doldurdum ve arkasına doğru yürüdüm.

"Bana şimdiye kadarki en iyi deneyimimi yaşatmandan mı bahsediyorsun?" diye sordu hafifçe. Tüylerim diken diken oldu ve içimi ısıtan gurura karşı dişlerimi sıktım. "Krallıklardaki hiçbir seks salonunun seninle kıyaslanamayacağını göstermeni mi?"

"Övülmeye ihtiyacım yok. Bu bir daha olmayacak."

"Söz vermene bayılıyorum. Onları bozmana yardım etmek için meydan okumak her şeyi daha da tatlı kılıyor."

Demek böbürlenen biriydi. Lanet olsun.

Pençe yaralarının üzerine su döktüm, sırtından sadece küçük bir kan lekesi akıyordu. Aşırıya kaçmamıştı. Çabuk iyileştiklerinden emin olmak için biraz daha merhem sürdüm.

"Hayvanına gelince, onu senin benimkini hissettiğinden daha iyi hissedebiliyorum. Yine de sadece ruh hâlinin yankılarını duyumsuyorum. Duyguların yükseldiğinde falan. Bu yetenek de muhtemelen lanet tarafından bastırıldı."

"Yani eskiden normal miydi?"

"Bir dereceye kadar," dedi belli belirsiz.

Her şeyi kaldırdım ve bir kurulama bezi getirdim. "Bir dereceye kadar da ne demek? Ne dereceye kadar? Bizimle nasıl bir ilişkisi var?"

Ben onu kurularken sandalyenin arkasından destek alarak ayağa kalktı. "Bütün bu sorular..." Sesi sinirli geliyordu. "Hiç okumadın mı? Bu konuda kitaplar var."

“Şekil değıştirenlerin tarihi, hayvan türleri ve nadirlikleri hakkında kitaplar var. Yani bunun gibi şeyler. Gerçi bunların hepsi lanetten önceydi. O yazarlar insanların bir şekil değıştiren olmanın temellerini bildiğini varsayıyordu. Bu konuda hiç kitap yok.”

“Belki benim kütüphanemde vardır.”

“Doğru. Evet. Ama *birileri* bana kütüphanesine girme izni vermedi.”

“Evet. Çünkü *birileri* ben ona bilgi veremedi kaçı.”

“Güzel. Peki, bana Everlass tarlalarına kadar eşlik etmeye geldiğinde sorularımla seni rahatsız etmeme gerek kalmaması için bunları açıklayan bir kitap getirir misin?”

“Peki onu nasıl taşımamı bekliyorsun? Kara ejderhaları için çanta dikmiyorlar.”

“Ağzında taşırsın.”

“Tükürüğümle ıslanma riskini mi alayım? Bir kitaba erişim istiyorsan kaleye geri dönmen gerekecek.”

Sinirle ofladım ve elimi kalçama koydum. Beni geri dönmeye zorlamak yerine kandırmaya çalışıyordu.

Oraya vardığımda önce amımı yalamak istediğini, sonra da beni odama kilitlemek istediğini söyleyeceğini biliyordum.

Gözlerimi devirerek kapıya yöneldim. “Eve gir. Hatta daha önce yapmayı planladığın gibi sürünerek kaleye geri dön. Belki alçakgönüllü olmakla ilgili bir ders sana iyi gelir.”

“Alçakgönüllü olmak konusunda bir sürü ders aldım. Senden ders almaya kesinlikle ihtiyacım yok, *prences*. Bana yardım etmek istemiyorsan o—”

Tehdidini iletemeden kapıyı arkamdan kapattım. O, çok zor biriydi. *Çok zor!* Bir bedende iki kişiliği vardı. Biri sıcak

diğeri soğuk. Gerçi belki de bu bir ejderhayla aynı bedeni paylaşmanın doğal bir sonucuydu.

Yine de bunu söylemesini isterdim. Ya da kendini açıklamaya çalışmasını. Bütün şekil değiştirenler böyle olamazdı. Olamazdı işte. Öyle olsaydı, seks partileri iblisler tarafından düzenlenenlerden daha kötü olurdu ve o günlerde böyle bir şey olmadığından oldukça emindim. Burada kesinlikle bir şeyleri kaçıırıyordum.

Hadriel'in bana söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Ya da gerçekten bu konuda bir kitap olup olmadığını.

Her ikisi için de bir teyit almak istiyorsam kaleye geri dönmem gerekecekti ve geri döndüğümde muhtemelen her şey bitmiş olacaktı. Bir daha kaçmam mümkün olmazdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah pencereye dönük uyandığımda garip bir melankoli duygusu hissederek şaşırdım. Bunun için hiçbir sebep yoktu. Hannon Nyfain'i çamaşır kulübesinden kurtardıktan sonra gerçekten de harika bir akşam geçirmiştım.

Babam için iksir hazırlarken Nyfain de beni izlemiş, sonra da kolum ve bacaklarımın iyileşmesi gerektiği için ona ve kendime iyileştirici iksir yapmıştım. Sonra Hannon akşam yemeği için güveç yapmıştı ve hepimiz küçük masanın etrafında toplanıp ailece yemek yemiştik. Nyfain hiç de endişeli ya da keyifsiz görünmüyordu. Aslında oldukça rahat görünüyordu. Yemekten sonra Nyfain ve Sable bildikleri bir şarkı bulmuş ve iki usta gibi uyum sağlayarak hepimize serenat yapmışlardı.

Yatma vakti gelmişti.

Gözlerimin bir an için kapanmasına izin verdim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Yatma vakti tamamen sıradan geçmişti ve ben buna bayılmıştım. Gerçekten buna ihtiyacım vardı. Cinsel karmaşa ya da sınırları zorlama yoktu. Hayvanımla savaşmak ya da çizgiyi korumak konusunda endişelenmek yoktu.

Sadece... Doğal bir akşamdı. Normaldi.

Hepimiz oturma odasında oturmuş ve Nyfain'in akşam yemeğine ya da bulaşığa yardım edemediği için telafi niyetine hazırladığı ayı imiştik. Aslında bunu yapmasına izin vermeyecektim ama Hannon Nyfain'in vücutunu din tutmak için biraz hareket etmesi gerektiğini söylemişti. ay yapmak zararsız bir işti. Tadı biraz tuhaftı ama hayatı boyunca hizmetkârlarla çalışmış bir adamdan ne beklenebilirdi ki?

Kendimizi son derece rahatlamış hissederek yatağa gitmiştik. Sable kanepede uyumuş ve ben de Nyfain'in bandajları hâlâ üzerindeyken sırtüstü yatağıma yerleşmesine yardım etmiştim. Bunu yaptıktan sonra kendi pijamalarımı giymek için odanın öbür ucuna gitmiştim.

"Gözlerimi kapatmamı ister misin?" diye sormuştu. Sesi alçak ve yumuşaktı.

Mum ışığı keskin elmacık kemiklerine vuruyor, gözlerine gölge dışürüyordu. Omuz silktim çünkü onun beni izlediğini düşünmek beni rahatsız etmiyordu ve odada Sable varken yaptığım gibi üstümü değiştirmeye başladım. Gözlerini görmesem de her hareketimi, eşyalarımı yerleştirmemi ve Sable'ın yatağına doğru ilerlememi izlediğini hissedebiliyordum.

Yerleştikten sonra yüzü bana dönük bir şekilde yatmıştı. Sessizce, "Ağrın var mı?" diye sormuştum.

"Hiç yok," diye mırıldanmıştı. "Senin ilaçların benimkileri utandırıyor. Neredeyse yüzde yüz iyileştim."

"Pek sayılmaz. Düz bir çizgide zar zor yürüyebiliyorsun. O zehir sistemine çok zarar vermiş. Yine de en azından tehlikeyi atlattın. İyileşeceksin. Sadece dinlenmeye ihtiyacın var."

“Biliyorum.” Yatağa yönelip yastığımı kabarttıktan sonra battaniyenin altına girerken bir an duraklamıştı. Yüzümü ona dönerek yan yatmıştım.

“Kızmazsan sana bir şey söyleyebilir miyim?” diye sormuştu.

“Muhtemelen hayır,” demiştim dürüstçe ve kıkırdamıştım.

Başını sallamış ama yine de aklından geçeni söylemişti.

“Benim için inanılmaz güzelsin, sadece görünüşünü ya da vücudunu kastetmiyorum. Ruhun da dâhil her şeyinle çok güzelsin. Kişiliğin konusunda çok dürüstsün. Düşüncelerin ve duyguların konusunda çok özgürsün. Büyürken etrafımdaki herkes korumacıydı. Çok kapalıydı. Ama sen... Sende ilahi bir ışık var. Bu ışık saf dürüstlük ve iyilikten geliyor. Everlass ile çalıştığında ortaya çıkıyor ve iyileştirici iksirlerine yansıyor. Düşünceli olduğunda ifaden çok güzel oluyor çünkü o büyük beynindeki çarkların döndüğünü âdeta görebiliyorum. Çok zeki ve yeteneklisin, Finley. Hayatta kalma becerilerin çok güçlü ve çok inatçısın. Sana hayranlık duyuyorum. Ama en önemlisi, ateşini ve tutkunu seviyorum. Başkalarının sana kim olduğunu dikte etmesine izin vermemeni seviyorum. Sana hükmetmeye çalıştığımda, daha iyi ve daha güçlü olmam için bana meydan okuyarak tüm bunları geri püskürtmeni seviyorum. Bu tahrik edici ama aynı zamanda... Sadece... Sen mükemmelsin. Keşke bir şair olsaydım da bunu düzgünce ifade edebilseydim. Başkaları sana baktığında yüzeysel güzelliğini görebilirler. Bilmeni isterim ki ben sana baktığımda ruhunun güzelliğini görüyorum ve kendimden geçiyorum. Seni görüyorum, Finley. Söylemek istediğim buydu. Her şeyini görüyorum ve sen her şeyinle çok güzelsin.”

Gözümünden bir damla yaş akmıştı. Ne diyeceğimi bilememiştim. Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylememişti. Nyfain samimiydi... Bunu sesinden anlayabiliyor ve sözlerinde hissedebiliyordum.

Hiç şüphesiz stresli geçen birkaç günün ve evde güvende olmanın verdiği rahatlıkla gözyaşlarımı salıvermiştim.

Onu rüyamda görmüştüm. Dudaklarıma kondurduğu tatlı bir öpücüğü, ardından savaşları, savaş çılgınlıklarını ve krallığı kurtaran altın ejderhayı. Çok heyecan vericiydi, özellikle de sonu bacaklarımın arasında bittiğinden. Gördüğüm tüm rüyalar arasında bu en iyilerinden biriydi.

Kalbim Nyfain'in ellerindeydi. Bu kesinlikle iyi değildi. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Yakında gidecekti ve ben de ona izin verecektim. İzin vermek zorundaydım. Neredeyse geri dönüşü olmayan bir noktadaydık ve kendimi çok büyük bir hatanın eşiğinde hissediyordum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve ışığın beni uyandırmasına izin verdim. Nedense kendimi biraz boşlukta hissediyordum. Bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Belki de Nyfain'in gideceğini bildiğim içindi?

Hayvanım göğsümde kıvranıyor, yüzeye çıkmaya çalışıyordu. Paniği içimden taşıyordu.

Kaşlarımı çatarak, gece boyunca uyumuş olmama rağmen nedense hâlâ mahmur olan gözlerimle, sırtüstü uzandım. Yan odadan yumuşak bir öksürük sesi geldi, sonra bir tane daha. Babam hâlâ direniyordu.

Ses çıkarmamaya dikkat ederek doğruldum ve gerinerek Nyfain'e baktım. Sonra donup kaldım.

Hayvanım içten içe bana saldırıyordu. İçimde habis bir his kıvranırken hayvanımı bastırdım. Gitmişti, yatak özenle

hazırlanmıştı. Not yoktu. Belki de benden önce uyanmıştı ve beni rahatsız etmek istememişti.

Koridorun sonunda Hannon'ı mutfak masasının başında buldum. Bir eliyle kan çanağına dönmüş gözlerini silerken diğer elindeki dumanı tüten kupayı sıkı sıkı tutuyordu. Kendimi ne kadar yorgun hissediyorsam o da o kadar yorgun görünüyordu.

"Hey," dedim. Sable'ı kanepede esnerken yakaladım. Bu garipti. Genelde ilk kalkan o olurdu. "Nyfain'i gördünüz mü?"

"Hayır. Ama dün gece ne yaptığını anladım." Hannon'ın sesi donuktu. Gözleri onda nadiren gördüğüm bir şeyle, öfkeyle dolup taşıyordu. "Kendini ele verdi."

Başımı salladım. "Hangi konuda kendini ele verdi?"

"Malzemeleri kaldırmadım. Görünce ne olduğunu çözersin belki diye." Arkamdan mutfığa baktı ve ardından parşömeni havaya kaldırdı. "Bir de bu var."

Parşömen parçasını aldım. Zarif bir el yazısıyla yazılmış mesaj şöyle diyordu: *Bir gün beni affedeceksin. Peşimden gelme, bir anlamı olmayacak. Tanışıklığımız burada sona eriyor. Böylesi herkes için daha iyi.*

Parşömende boş bir yer vardı, sanki bir sonraki adımda ne yazacağını bilememişti.

Unutma, hiçbir kafes seni uzun süre tutamaz. Bir çıkış yolu bul, Finley, ne şekilde olursa olsun. Özgür olmayı hak ediyorsun. Umarım seninle bir sonraki hayatta, aramızda bu kadar çok engel olmadığında yine karşılaşırız. -N

İçimdeki o iğrenç his çalkalandı. Hayvanım ürperdi. Bir şeylerin fena hâlde yanlış gittiğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Belli ki hoşuma gitmeyecek bir şey yapmıştı.

Bir keresinde, *Ben iyi bir adam değilim*, demişti. Bunu onlarca kez yinlemişti.

Derin bir nefes aldım ve Hannon'ın neden bahsettiğini görmek için mutfığa doğru yürüdüm. Malzemeler tezgâhın üzerinde ulu orta duruyordu. Kedi otu kökü, papatya ve derin uykuyu destekleyen birkaç bitki. Bunları farklı bir tarifile uygulayıp öksürüğü çok kötüleştğinde babama vermiştim.

Nyfain bizi ilaçla uyuşturmuştu ve ben bunu fark etmemiştim çünkü tadı bastırmak için alışkın olduğumuz bitkileri seçmişti.

Hayvanım sesini duyurmak için çaresizce baskı kurmaya devam etti. Sonunda yumuşadım, iletişim kurabilmemiz için bir çatlak açtım.

O gitti, dedi ve paniği bana da bulaştı. Bizi birbirine bağlayan büyüsunü artık hissedemiyorum. Bağımızı kopardı.

"Finley, gözlerin mi parlıyor?" Sable'ın ağzı bir karış açık kaldı. "Hannon, o..."

Sable'ın sözlerini zihnimin derinliklerine ittim. Onun yerine içimizdeki garip, karanlık deliğe odaklandım.

Dün gece kaleye geri döndü, dedim. Tabii ki gücünü buradan hissedemeyiz.

Anlamıyorsun. Hadriel'e yardım ettiğimizden beri ejderhasının varlığını hep yanımda hissediyordum. Çiftleşmek üzere olduğumuzu, sadece siz aptalların aklınızın başınıza gelmesini beklediğimizi sanıyordum. O buradayken daha da güçlendi. Ama şimdi hissedemiyorum. Onu söküp aldı. Bağı kopardı.

Böyle bir bağ olduğunu ben neden bilmiyordum?

Kalın kafalı olduğun için olabilir mi? Bilmiyorum. O bağı bize kabul ettirmeye çalışıyordu. Sonunda kabul ettim ama şimdi şu yaptığına bak.

Nyfain'in gücünün içime yayılmasının sebebi bu olmalıydı. Bazen hayvanım tarafından tutuluyordu, bazen geri itiliyordu. Günlerdir al-ver oynuyorlardı ama bunun kalıcı bir bağ oluşturduğunu fark etmemiştim.

Ama artık orada olmadığını söylüyordu. Onu koparmıştı. Beni kesip atmıştı.

Hayır, ejderhası kesmişti. Görünüşe göre ejderhası bana söylediği şeyleri duymuş ve uzaklaşmayı seçmişti. Hayvanlarımız sosyal şeyleri umursamazdı. Krallar ve halk umurlarında değildi. En azından benimki umursamıyordu.

Belki bir prensin ejderhası her şeyi biraz daha iyi anlıyordur, diye düşündüm.

Nasıl hissedeceğimi bilemeden, "O gitti," dedim.

Hatıralar sel gibi aktı. Nyfain, lanet bozulursa ne olacağını bana kaç kez anlatmıştı? Hadriel de bunu ima etmişti.

İblis kral, krallığın savunucularını öldürmüştü. Tanrı aşkına, yetenekli herkesi öldürmüştü! Kılıç tutabilen ya da işini iyi yapabilen herkesi. Lanet bozulduğunda, iblis kral Nyfain'i öldürebilir ve içeri girebilirdi. Hiçbir şey onu duramazdı.

Ama durum hep böyleydi ve Nyfain yine de görevini yapmıştı.

Geçen gece zehir etkisini göstermeye başladığında söylediklerini hatırladım.

"Son on altı yıl sefalet içinde geçti. Her gün bir öncekinden daha kötüydü. Çok yoruldum, Finley. Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bu kâbustan çok yoruldum."

Korku içime yerleşerek mantığımı ele geçirdi.

Buradan yarı iyileşmiş olarak ayrılmıştı. Gece yarısı, iblislerin kol gezdiği bir vakitte, zayıf bir hâlde ormana girmeye cesaret etmişti. O hâlde hepsini yenme şansı yoktu.

Ama bu onun için önemli değildi. O bir görev adamıydı, oyuna geç katılmıştı belki ama şu anda krallığın en erkili savunucusuydu. İçinde bulunduğu durumda bile ormanı temizlemeye çalışacaktı. Eğer kaderi buysa, savaşarak öleceğini ve lanetin de onunla birlikte öleceğini biliyordum. Öldüğünde, ailem ve köyüm için iblis kralla bir anlaşma yapmamı bekliyordu. Mümkünse krallığım için.

Bunun delilik olduğunu bilmiyor muydu? Yardım etmeye çalışmadan kendini bu şekilde tehlikeye atmasına asla izin veremezdim.

Bu yüzden bana ilaç vermişti. Çünkü onu takip edeceğimi ve yardım etmeye çalışacağımı biliyordu. Her zaman farklılıklarımız olmuştu ve çoğu zaman beni çok kızdırmıştı ama konu insanlara yardım etmek olduğunda bunun bir önemi kalmıyordu. İş o noktaya gelirse onunla birlikte batacağımı biliyordu. Belli ki beni tehlikeye atarak acı çekmek istemiyordu.

Başlarım tehlikesine. Ben narin bir çiçek değildim. Bu kez çok ileri gitmişti.

Odama koştum, üstümü değiştirdim, güvenilir çakımı aldım, eski bir hançer de iş görürdü. Ardından kapıdan çıktım. Kahraman olmamı istiyorsa olurdu.

O da benim kurtarılmaya muhtaç prensim olurdu.

SON